

Giới thiệu Trùng Sinh Trọng Khải Nông Trường

Thể loại: Trùng sinh, mật thể, nam nữ cường, dị năng, 1vs1

Editor: Linh Phan - Diễn Đàn

Độ dài: 478 chương

Trở về thời kỳ mật thể Biên Trường Hi có tam hận.

Thứ nhất là hận bản thân không biết nhìn người, bị người đàn ông bên gối đoạt đi vòng ngọc nông trường, phản bội dẫn tới chết.

Thứ hai chính là không dốc lòng tu luyện, dị năng không mạnh để người ta ức hiếp.

Thứ ba là hận trời cao trên đầu, người mình quan tâm không ở bên cạnh, dù có ở bên cũng không dám gần.

Sống lại kiếp này, cô chỉ tin vào chính mình, hệ Mộc vô dụng cũng phải biến thành đao sắc bén.

Tra nam ác nữ, không có tôi làm đá kê chân, tôi muốn xem thử các người có kết quả gì tốt!

Chỉ là, phía sau sự vui vẻ hận thù, thế giới này hoang vu tàn nhẫn như vậy, cô có thể cùng ai gắn bó?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khải Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Phản bội, vĩnh biệt nơi bắt đầu dĩ này

Editor: Linh Phan

“Cậu nói cái gì? Biến dị thú vậy thành?!” Biên Trường Hi đứng lên, ánh đèn sáng chói từ trần nhà chiếu xuống trước mặt cô trở nên mơ hồ, cô cảm thấy vô cùng choáng váng, quả thật không thể tin tưởng những điều mình vừa nghe thấy.

“Đừng vậy chị dâu!” Người đàn ông vừa vọt vào văn phòng hoảng hốt hô: “Có vô số biến dị thú và tang thi, bây giờ đã vây quanh thành, chúng ta đã không thể ngăn cản, nhưng anh Chư đi thảo luận với các căn cứ xung quanh còn chưa trở lại, chúng ta phải làm sao đây?”

“Vì sao không thông báo cho tôi sớm một chút!” Biên Trường Hi cầm bộ đàm màu đen đặt trên bàn lên nhìn, không có dù chỉ một chút tín hiệu, cô đi đến bên cạnh cửa sổ sát đất, dùng sức kéo mạnh bức màn, nhất thời hình ảnh cả thành cảnh giới lọt vào đáy mắt.

Trong bóng đêm, cô nhìn thấy căn cứ vô cùng hỗn loạn, ở đầu tường phía xa chiến hỏa hùng hục, dị năng đẹp mắt và ánh lửa của vũ khí nóng hiện lên lại biến mất, giống như muốn đốt cháy cả thiên địa, nhưng mà biến dị thú ngã xuống một đám, phía sau lại nhảy lên càng nhiều, dường như vô cùng vô tận.

Cơ thể cường tráng kì dị, móng vuốt sắc bén và mồm to như bồn máu, thậm chí những quái vật kia cũng có thể phóng ra dị năng mạnh mẽ, điên cuồng đánh về phía nhân loại.

Mặc dù hiệu quả cách âm của văn phòng vô cùng tốt, nhưng dường như Biên Trường Hi lại có thể nghe thấy tiếng gào thét kinh thiên động địa kia, cùng với tiếng kêu thảm thiết khi mọi người ngã khỏi tường thành.

Sắc mặt cô xanh mét.

Sống bảy năm tại mật thể, cô đã kiến thức qua nhiều cuộc chiến lớn nhỏ chống thi triều và thú triều công thành, gần như liếc mắt nhìn là có thể kết luận, lần thú triều này là do có người dẫn dắt.

Trạng thái của những biến dị thú kia vô cùng quỷ dị!

Hướng hồ cửa thành của căn cứ cao tới 31 thước, ngoài thành không được chiếu sáng, lại có hỏa lực áp chế, trời biết làm sao biến dị thú có thể nhảy lên được.

Trái tim Biên Trường Hi như rơi vào hầm băng, cô kiềm chế giọng nói khàn khàn đến phát run, nhanh chóng nói: “Ngoài căn cứ có hai máy quay theo dõi, ba lớp người canh gác, chúng ta còn phóng ra ba máy trinh sát, như vậy còn có thể dễ biến dị thú vô thanh vô tức* đánh tới cửa nhà, nhất định có nội tặc! Có người muốn hủy căn cứ Vân Hoa của chúng ta! Từ Hồng, cậu nhanh chóng đi tìm Vân Hoa, nói hẩn nhanh...”

Cô nói xong xoay người, lại nhìn thấy gương mặt Từ Hồng một phút trước còn hoang mang lo sợ lại nhanh chóng trở nên cực kỳ hung ác, cô ngăn ra,

một mũi tên lửa đâm xuyên qua ngực cô, đâm thẳng ra phía sau đánh nát cửa sổ sát đất rồi biến mất ở phía xa.

Cả người Biên Trường Hi chấn động, cúi người, dường như còn chưa ý thức được đang có chuyện gì xảy ra, kinh ngạc ôm ngực trống rỗng, nhìn mặt đất tối đen, lại thật thông thả chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Từ Hồng.

Trong mắt tất cả là không thể tin.

Vài sợi tóc bay đến trước mắt cô, bị mồ hôi làm ẩm ướt, trong mơ hồ, vì người cuồng công việc, từ xưa đến nay không biết dịu dàng là gì này tăng thêm mấy phần nhu nhược.

Từ Hồng cảm thấy có chút không đành lòng, công kích trên tay ngừng một chút, hần quay sang lạnh lùng nói: “Chị dâu, chị đừng trách tôi, muốn trách thì trách chị đang ngăn cản con đường của anh Chư, chỉ khi chị chết, anh Chư mới có thể danh chính ngôn thuận nhượng đất cưới Thái Giang Mĩ. Trước không nói tang thi và biến dị động thực vật càng ngày càng mạnh, chỉ nói đến căn cứ Hương Giang bởi vì nước biển dâng lên, muốn di chuyển vào đất liền, chúng ta lại nằm ngay trên con đường bọn họ nhất định phải đi qua, bọn họ sẽ buông tha việc cướp đoạt chúng ta sao? Người ta là một trong ba đại căn cứ, chúng ta không liều mạng nổi, lùi về phía sau chính là căn cứ Đằng Dương, chỉ có thể bị chiếm đoạt, cho nên chúng ta chỉ có thể liên hợp với căn cứ Phi Thiên.”

“Thế lực của căn cứ Phi Thiên không tệ, thiên kim Thái Giang Mĩ của thủ lĩnh bọn họ lại là cường giả song hệ băng và tinh thần cấp tám trung kỳ, sức chiến đấu cường đại, lại toàn tâm toàn ý ái mộ anh Chư... Anh Chư cũng là vị đại cục, nếu chị là anh ấy, vậy chị cũng sẽ lựa chọn như thế.”

Biên Trường Hi mở to hai mắt: “Các người... Chư Vân Hoa, thiết kế tốt?” Cô không thể tin được, chồng và người anh em mà cô tin tưởng vậy mà lại hợp mưu hại cô.

Đúng vậy nha, trước có Hương Giang lại giả bất thiện, sau có Đằng Dương chiếm cứ thủ đô, xung quanh còn có biến dị động thực vật bởi khí hậu kịch biến mà càng ngày càng khó đối phó, loại căn cứ hạng hai như bọn họ, không gian sinh tồn vốn đã nhỏ, lúc này càng giống như kê hờ cầu sinh*. Hòn phân nửa thượng tầng của căn cứ đã cho rằng muốn căn cứ không bị vứt bỏ, phải tăng mạnh phòng ngự bên trong, phía ngoài liên hợp với những căn cứ phụ cận, chỉ vậy mới có thể vượt qua nguy cơ lần này.

Nhưng kết minh đâu phải chuyện dễ dàng? Vài ngày nay các căn cứ tranh luận không ngừng nhưng vẫn luôn không đề xuất được kế hoạch có thể thực hiện, hỗn loạn thành một đoàn. Căn cứ Phi Thiên thế lực yếu kém quả thật có thử nêu lên ý kiến về đám hỏi, dẫn tới thủ lĩnh các căn cứ xoa tay, nhưng Chư Vân Hoa đã có vợ là cô, dù hai người hoàn toàn không có sự hài hoà ân ái như mặt ngoài, nhưng trên danh phận, Thái Giang Mĩ đường đường là một cường giả cấp tám lại còn có thể làm vợ bé hay sao?

Biên Trường Hi cho rằng việc này không liên quan tới mình.

Ai ngờ được, Chư Vân Hoa vậy mà lại nổi lên sát tâm với cô!

Trong lòng Biên Trường Hi tràn đầy bi thương, tiếp đó lại sinh ra hận ý thật sâu: “Vi giết tôi, các người không tiếc dẫn tới thú triều, quả nhiên là bút tích thật lớn.”

Từ Hồng cười đắc ý: “Chị dâu yên tâm, vật tư quan trọng trong căn cứ đã được chuyển đi, dị năng giả cấp năm trở lên cũng đã được chỉ thị rời khỏi, lúc này thủ thành chỉ có những người tử trung với chị và những người không phục tùng anh Chư, hơn nữa nửa giờ sau, anh Chư sẽ “thu được” tin tức mà gấp gáp trở về “Cứu viện”, căn cứ sẽ không chịu tổn thất quá lớn.”

Biên Trường Hi vội sờ cổ tay trái trống không, đúng rồi, sáng nay vòng ngọc nồng trường của cô đã bị Chư Vân Hoa mượn đi, mĩ danh nói là lúc bắt đắc dĩ sẽ dùng làm lợi thế khi đàm phán, nhưng lợi dụng không gian của nồng trường di chuyển vật tư của căn cứ mới là thật đi?

Lại nghĩ đến Chư Vân Hoa mượn thú triều thi triều, chẳng những giết được cô, còn có thể diệt trừ dị kỷ*, lại dồn năm mươi vạn người trong căn cứ lâm vào tuyệt cảnh, ở mặt ngoài tất nhiên là tổn thất nghiêm trọng, đến lúc đó, trong mắt căn cứ Hương Giang sẽ mất đi bị giả trị cướp bóc.

Một chiêu kỳ địch dĩ nhược* thật hay! Một chiêu kim thiền thoát xác* thật hay!

Kẻ hay, thật độc ác! Trong lòng cô kinh nộ* đan xen, vợ chồng bảy năm, cùng hội cùng thuyền tiến tới, cho dù không có bao nhiêu tình cảm vậy cũng là đồng bọn thân mật nhất, nhưng khuôn mặt thật của người đàn ông dịu dàng tuấn tú kia lại độc ác tới nhường nào!

Giấu được thật sâu!

Biên Trường Hi thê lương nở nụ cười.

Ánh mắt Từ Hồng lóe lên, đến gần một bước thấp giọng nói: “Chị dâu, chị đừng hận anh Chư. Lời nói không cung kính thì dị năng của chị quá vô dụng, bây giờ trình độ chữa bệnh đã được nâng cao, trồng trọt cũng đã tương đối có quy mô, hệ Mộc cấp thấp căn bản đã trở thành đồ bỏ đi, huống hồ chị còn chỉ là cấp sáu cao cấp, hoàn toàn không thể trợ giúp anh Chư. Hơn nữa chị quá mạnh mẽ, quá có chủ kiến, chị đừng điều này mà nói, mọi người đều nói ở lại ngăn địch, chị lại nói cái gì mà cả thiên thời địa lợi nhân hoà đều không chiếm ưu thế, muốn lui về phía Bắc, nếu thật sự không được có thể cầu xin sự giúp đỡ của căn cứ Đằng Dương...”

Hắn bỗng nhiên ác độc nhìn thẳng Biên Trường Hi: “Ai chẳng biết thủ lĩnh của căn cứ Đằng Dương - Cổ Tự là người cũ của chị, chị đây là muốn quang minh chính đại đội nón xanh cho anh Chư sao, chị có biết lúc đó anh Chư lúng túng đến mức nào?”

Biên Trường Hi ngừng cười, lạnh lùng nói: “Tôi và Cố Tự thanh thanh bạch bạch!”

“Phải không? Ai biết được?”

Biên Trường Hi oán hận trừng mắt nhìn hần, chậm rãi cười lạnh: “Các người sẽ gặp báo ứng! Chờ đi, các người rất nhanh sẽ phải hối hận!” Cô run rẩy lùi về phía sau, lưng đụng đến cửa sổ đã bị hoả tiễn đánh nát thành hình mạng nhện, cả khung cửa sát đất ầm ầm vỡ vụn, cô ngã đầu ngả xuống, “ầm” một tiếng rơi xuống khiến cát bụi bay lên mù mịt.

Mọi người đang chạy trốn hỗn loạn xung quanh hoảng sợ kêu to, Từ Hồng nhủ mày, vừa rồi hần vội vàng vươn tay thế nhưng lại không bắt được cô, bây giờ đã khiến mọi người chú ý, phải làm sao đây?

Thôi, khiến cô chết trước mặt mọi người không phải càng tốt sao? Hần suy nghĩ một chút, trong nháy mắt đổi thành vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ và lo lắng nhảy xuống theo, độ cao sáu tầng đối với dị năng giả hệ hoả cấp tám là không hề gì, hần thoải mái nhảy xuống đất, vội vàng ôm lấy Biên Trường Hi: “Chị đầu chị làm sao vậy? Dù chị sốt ruột cũng không thể trực tiếp nhảy xuống, nếu ngã bị thương thì phải làm sao đây?”

Vừa gọi hần vừa nói to với người xung quanh: “Nhanh! Nhanh gọi đội chữa bệnh tới!”

Lời còn chưa dứt, hần bỗng cảm thấy có một loại nguy cơ mãnh liệt đang tiến đến, dựa vào bản năng điều động dị năng tạo thành tấm chắn bao quanh toàn thân, chỉ thấy một ngọn lửa diêm đấm chui ra từ dưới làn da của hần, khiến trong nháy mắt cả người hần sáng rực lên, nhưng gần như đồng thời, dây leo màu xanh lục chui lên từ trong lòng đất, từ trên người Biên Trường Hi, mũi nhọn sắc bén như đinh đâm về phía hần dưới các góc độ xảo quyết cay nghiệt, đầu tiên là bụng của hần, sau đó bàn chân và với thân dưới lập tức bị chọc thủng, có hai cái đinh gỗ xen lẫn trong dây leo, cực kỳ âm lạnh đâm vào hai mắt của hần!

Từ Hồng kêu thảm một tiếng, giận dữ phóng ra ngọn lửa bảo vệ hai, ba mét quanh thân thể mình, nháy mắt đã thiêu trụi dây leo và đinh gỗ, mà Biên Trường Hi đang giả chết trong ngực hần lại bật dậy, hai tay sờ hai bên đùi, hai thanh súng lục nhỏ bé chìa thẳng về phía hai mắt của Từ Hồng, không chút do dự bóp cò.

Ầm..

“A.....”

Từ Hồng đẩy mạnh Biên Trường Hi ra ngoài, giống như phát điên lăn lộn dưới đất.

Biên Trường Hi bị ném đến nơi xa, cả người bị lửa thiêu đốt khiến cô trông như một quả cầu lửa, thân thể cô giật giật, nhưng khoẻ môi lại cong lên nở nụ cười.

Từ Hồng chết chắc rồi.

Trên lý thuyết, dị năng giả cấp tám ngoại trừ tên lửa đạn đạo và vũ khí hạt nhân thì đã không còn e ngại bất kỳ loại vũ khí nóng nào, nhưng súng lục trên người cô, viên đạn đã dung hợp với chất lỏng khi tinh luyện xương cốt của biến dị thú cấp sáu, đường kính lớn, lực xuyên thấu rất mạnh, lại đánh vào ánh mắt là nơi yếu ớt nhất, viên đạn tiến vào khoang sọ, xoay tròn tạo thành vòng xoáy có thể đánh nát bộ não.

Không còn não cũng giống như không còn trái tim, cho dù dị năng giả cường hãn hơn nữa cũng không thoát khỏi chữ chết, trừ phi có hệ Mộc cấp chín đứng lúc ra tay cứu giúp.

Trên đời này có được bao nhiêu người cấp chín? Ít nhất trong căn cứ Vân Hoa không có dù chỉ một nửa.

Từ Hồng bỏ thuốc ức chế dị năng vào thức ăn của cô, khi cô bị hoả nhận* đánh trúng muốn tự chữa trị cho bản thân đã phát hiện, cho nên hần buông lỏng phòng bị đối với cô, nhưng hần đã quên, cô hệ Mộc, hướng tu luyện chính lại là chữa trị, sao có thể không có biện pháp đối với thuốc độc?

Chỉ cần có một kẻ hồ, cô sẽ giống như phụ cốt chi đình*, không chết không ngừng.

Đáng tiếc...

Cô chợt nhớ tới năm ấy cô cự tuyệt Cố Tự, trước lúc rời đi, ánh mắt hần lạnh lẽo như sương đêm: “Chư Vân Hoa không phải thứ tốt, cô đừng hối hận!”

Lời nói không phong độ như vậy, cô cho rằng chỉ là nói dối, ai ngờ được một câu thành sấm*.

Biết được kết cục của cô, có phải hần sẽ cười lạnh nói một câu xứng đáng?

Biên Trường Hi thảm đạm cười.

Đồng tử cô tan rã, ngây ngốc nhìn bầu trời u ám trên đỉnh đầu, không có một tia sáng, không có một chút ấm áp, phía xa nhân loại kêu thảm thét chói tai và thủ gào thét nối liền không dứt, trong không khí tràn đầy các loại mùi khó ngửi.

Đây không phải là thế giới cô muốn, vậy thì, chi bằng trở về.

*vô thanh vô tức: đại khái là không để ai phát hiện nha

lai giả bất thiện: nằm trong câu “lai giả bất thiện, thiện giả bất lai” nghĩa là người vô có tới không phải người tốt, người tốt sẽ không vô có tới

kẻ hồ cầu sinh: tìm đường sống từ trong kẻ hồ

dị kỷ: người có lòng riêng

kỳ địch dĩ nhược: bày ra sự yếu kém của mình trước mặt địch

kim thiên thoát xác: ve sầu lột xác

kinh nộ: kinh ngạc phẫn nộ

hoả nhận: lưỡi dao lửa, sau này có thêm phong nhận, thuỷ nhận gì đó mình đều sẽ để nguyên nha

phụ cốt chi đình: đại khái là cái gai ghim vào xương cốt

một câu thành sấm: kiểu như tiên tri ý ^^

Cầu thanks ~ cầu comt a~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khải Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trùng sinh, đồng đội đầu tiên

Editor: Linh Phan

“Biên đồng học, Biên đồng học, tỉnh tỉnh... Không được, phải đến bệnh viện, xem ra cũng bị bệnh cúm rồi.”

“Đợi một chút, do Trường Hi ngủ quá trễ thôi, đừng đến bệnh viện vội! Trường Hi, cậu mau tỉnh lại đi!”

Cảm thấy có người đang đẩy chính mình, Biên Trường Hi mơ hồ mở mắt, đầu đau như muốn nứt ra, nhưng ngay sau đó cô lại ngậy ngậy cả người, đập vào mắt là ánh sáng rực rỡ, giường lớn bằng gỗ thô, màn trắng như tuyết, gian phòng trống trải nhưng ngăn nắp, đây, đây rõ ràng phòng ngủ của cô trước mặt thể!

Người đang lắc người cô thấy cô tỉnh dậy, vui mừng nói: “Trường Hi, rốt cuộc cậu cũng tỉnh lại! Thật tốt quá!”

Biên Trường Hi giật mình: “Toa Toa?”

Người trước mặt không phải bạn cùng phòng duy nhất trong hai năm đại học của cô- Trần Di Toa sao?

Cô ấy và cô đều là thiên kim của một tập đoàn lớn trong vùng Giang Thành này, ở nhà rất được cưng chiều, người xinh đẹp lại hiền lành, nhân duyên rất tốt, không giống cô, cả người lồi thối lệch thếch. Trong đại học, người khác đối với Biên Trường Hi là kính nhi viễn chi*, chỉ có Toa Toa nguyện ý ngủ cùng phòng với cô, bình thường quan hệ của hai người cũng không quá thân mật, nhưng sau mặt thể hai người lưu vong bên ngoài gần như là sống nương tựa lẫn nhau.

Biên Trường Hi thể chất kém, dị năng và vòng ngọc không gian xuất hiện muộn, trong hơn hai tháng kia, nếu không phải là Toa Toa đã thức tỉnh dị năng hệ Thủy che chở cô khắp nơi, cô đã sớm chết từ lâu, cô vẫn luôn cảm kích trong lòng, nhưng cô chưa kịp có được thành tựu gì thì Toa Toa đã chết thảm. Nhiều năm sau cô vẫn không thể quên được

Nhưng tại sao lại có thể nhìn thấy Toa Toa? Không phải cô đã bị Từ Hồng giết chết sao? Trái tim của cô bị bắn thủng, lại bị ngọn lửa cấp tám thiêu cháy, dù hệ Mộc có sinh mệnh lực ương ngạnh nhất cũng không có khả năng sống sót, nhưng mà bây giờ...

“A, tỉnh?” Người còn lại buông di động, cầm lấy nhiệt kế kiểm tra trên trán Biên Trường Hi: “Ừm, quả thật không phát sốt, Biên đồng học, em có cảm thấy không thoải mái chỗ nào không?”

Biên Trường Hi nghi hoặc nhìn người phụ nữ trung niên này, mặc áo khoác dài, trên sống mũi là gọng kính bằng hợp kim khiến bà có vẻ lạnh lùng nghiêm túc, nhưng khó giấu được sự thân thiết trong ánh mắt, cô lắc đầu.

Cô mê mang một lúc, mơ hồ nhớ lại, vị này hình như là phụ đạo viên lúc cô học năm thứ hai đại học, họ Chu, tính tình bảo thủ nghiêm khắc, thực ra là một người nhiệt tình.

Sau mặt thế cô quyết đoán đi theo nhóm người thứ nhất chạy khỏi trường học, trong hỗn loạn đừng nói là cô Chu, dù là bạn học cùng lớp cũng không thấy mấy người, sau này nghe nói là không chạy trốn đúng lúc, về cơ bản là lãnh ít dữ nhiều.

“Vây cũng tốt, xem ra không bị bệnh cúm, chỉ là chính em cũng nên chú ý chút, loại thời điểm này sao có thể thức đêm? Lại còn say rượu? Ngộ nhờ sức đề kháng giảm sút bị bệnh cúm thì sao, bây giờ bệnh viện rất nguy hiểm, đi vào không biết lúc nào mới có thể trở về.” Cô Chu nói một lúc, phát hiện Biên Trường Hi ngây người không có phản ứng, nếu là trước đây cô đã sớm nhưn mày tròng mắt rồi.

Nhớ tới gia đình hỗn loạn của đứa nhỏ này, cô Chu thờ dãi không nói thêm gì nữa, quay đầu đuổi đám người đứng xem náo nhiệt ở cửa, lại dặn dò Trần Di Toa vài câu rồi cũng rời đi.

Biên Trường Hi chớp mắt, bệnh cúm?

Đúng rồi, trước mặt thế cả thế giới bùng nổ bệnh cúm, không ngừng có người hôn mê, mà các nhà khoa học và bác sĩ hoàn toàn không hiểu rõ đây là loại bệnh cúm gì, mọi người bó tay hết cách, toàn bộ xã hội bắt đầu hỗn loạn. Thật ra, bệnh cúm lần này là điềm báo, tất cả những người nhiễm bệnh đều trở thành nhóm tang thi đầu tiên, mặt thế bởi vậy mà đến, sau này bệnh cúm bị gọi đùa là siêu vi trùng T.

Cô nhìn về mặt lo lắng của Toa Toa, bỗng nhiên ý thức được cái gì, đột nhiên ngồi dậy, nắm chặt hai tay.

Cảm giác có chút kỳ quái.

Cô cúi đầu nhìn, bản thân vậy mà lại nuôi móng tay thật dài màu tím đậm, còn có tóc, uốn thành những lọn lớn, trời mới biết loại tóc này đã hại chết bao nhiêu cô gái thích chưng diện trong mặt thế, cô đã nếm qua thiệt thòi một lần, lúc đó lập tức dùng dao găm cắt ngắn tóc.

Mà tất cả những điều này đều là bộ dáng trước mặt thế!

Ngoài ra, trên cổ tay trái của cô vẫn đang đeo một chiếc vòng tay làm bằng Dương Chi Ngọc*, chính là chiếc vòng ngọc này, di vật của mẹ cô, bên trong ẩn giấu một nông trường, nhưng sau khi cô chết hẳn là chiếc vòng ngọc này cũng đã tan thành mây khói.

Cô siết chặt chân, một bàn tay chậm rãi bưng kín miệng mình, chỉ sợ bản thân sẽ thét chói tai.

Nhưng toàn thân cũng không khống chế được mà run rẩy.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ!

Bộ dáng kỳ quái của cô khiến Toa Toa khẩn trương: “Cậu làm sao vậy? Không thoải mái chỗ nào?”

Biên Trường Hi mạnh mẽ kiềm chế bản thân, kéo chặt thanh tuyến: “Toa Toa, bây giờ là lúc nào?”

Toa Toa mờ mịt, chỉ là vẫn lấy di động ra: “9 giờ 11 phút sáng.”

Biên Trường Hi liếc nhìn một cái, ngày 20 tháng 5 năm 2013.

Cô gất gao tròng mắt nhìn con số kia.

Người trong mặt thế vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên thời khắc kia, thời khắc hủy thiên diệt địa khắc cốt ghi tâm, sau 12 giờ đêm nay, cả thế giới sẽ bị tẩy rửa lần nữa, nhân loại nghênh đón khảo nghiệm tàn khốc nhất trong lịch sử.

Còn lại mười lăm giờ.

Cô vậy mà lại trở về?

“Trường Hi cậu làm sao vậy?” Toa Toa lo lắng hỏi: “Hôm qua là sinh nhật của cậu, cậu uống rất nhiều rượu, còn mang chiếc vòng ngọc cậu vẫn luôn giấu như bảo bối ra đeo, vừa khóc vừa cười, tớ cũng sắp bị cậu hù chết, cậu không sao chứ?”

Rốt cuộc cũng là người đã sống bảy năm trong mặt thế, tính tự chủ của Biên Trường Hi rất mạnh, rất nhanh đã tỉnh táo lại, lúc này trong đầu cô chỉ còn một việc, còn lại mười lăm giờ, có thể làm được điều gì?

Cô lắc lắc cái đầu đau nhức sau khi say rượu, lại nhìn Toa Toa nhiều năm không gặp, áp chế chua xót nơi đáy mắt, hỏi: “Nhìn thấy di động của tớ không?”

Toa Toa cười khổ: “Lúc cậu say khướt đã đập vỡ cả điện thoại và xe riêng của chúng ta, nói cái gì mà bị nghe trộm, cậu muốn gọi điện thoại? Mượn của tớ này, dù sao tớ cũng có rất nhiều cái.”

Biên Trường Hi biến sắc, đón lấy di động nói tiếng cảm ơn, ngón tay có chút vụng về thao tác, dù sao cũng đã lâu không chạm qua những thứ này, một phút sau cô xóa bỏ một phần mềm.

“Đây là phần mềm gì?”

“Tài phần mềm này vào di động của cậu, đối phương sẽ có thể nghe lén nội dung cuộc nói chuyện của cậu, không cần khiếp sợ như vậy, với thể lực của hai nhà chúng ta, dùng một chút thủ đoạn theo dõi con cháu là điều bình thường!”

Mặt Trần Di Toa cũng tái đi: “Làm sao có thể, ba của tớ rất thương tớ!” Chỉ là suy nghĩ một chút, tuy Biên Trường Hi có chút lạnh lùng, nhưng chưa bao giờ nói đùa những chuyện này, lại bắt đầu buồn bực.

Thương yêu? Biên Trường Hi lắc đầu, thứ này đặt trước lợi ích thì có là gì?

Cô cảm di động đi đến ban công, nhìn cây xanh ánh nắng phía xa, hốc mắt nóng lên, lúc di động được nhận, cảm xúc càng thêm sôi sục

“Này? Là ai muốn tìm Biên đại soái ca?” Âm thanh nhạc hip hop và rock & roll truyền tới.

Biên Trường Hi hít mũi, trấn định nói: “Là em, Biên tiểu mỹ nữ. Anh đang ở quán bar sao? Em có một việc muốn nhờ anh, có thể nói chuyện không?”

“Ai nha, tiểu Hi à! Chờ một chút.” Bên kia im lặng một lát, sau đó giọng nói lại vang lên, lần này nghiêm túc hơn nhiều: “Bây giờ được rồi, em nói đi, chuyện gì?”

“Em muốn mua một vé máy bay đi Tô Thành, càng sớm càng tốt, phải tới nơi trước chín giờ đêm nay.”

“Vé máy bay? Bây giờ bệnh cúm lợi hại như vậy, vé máy bay có chút khó tìm, em vội vã đi Tô Thành làm gì vậy?”

“Anh chỉ cần nói có mua được không thôi.”

Bên kia im lặng một lát: “Có thể mua được, nhưng em phải nói cho anh biết em đi làm gì?” Hần rất nghiêm túc nói, lại có chút giọng điệu dạy dỗ trẻ con: “Đừng nói là lại đuổi theo anh đẹp trai nào nha, tiểu Hi, bây giờ bên ngoài rất loạn, nếu em bị lây bệnh, anh phải giao phó với chú gì như thế nào? Không có lý do hợp lý, anh sẽ không để em rời khỏi Giang Thành.”

Lỗ mũi Biên Trường Hi chưa xốt, khẽ gọi một tiếng: “Biên Khoáng”.

Đúng vậy, cô tới Tô Thành làm gì?

Sau mặt thế, rất nhiều căn cứ nhanh chóng được dựng lên, trong đó căn cứ gần Giang Thành và vững chắc chính là căn cứ Tô Thành, vì Tô Thành vốn đã là thành phố lớn, trọng điểm kinh tế quân sự. Cô trùng sinh, tất nhiên có thể lợi dụng tiên tri này tìm cho mình một phần bảo đảm. Chỉ cần nhanh chóng tới đó, mua một căn nhà, hoặc là chỉ ở khách sạn cũng không sao, một là giảm bớt sự nguy hiểm khi chạy trốn từ Giang Thành đến Tô Thành, hai là khi ở đó bắt đầu xây dựng căn cứ có thể tham dự, bằng kinh nghiệm bảy năm trong mặt thế của cô, chiếm một vị trí trong thượng tầng cũng không phải là vấn đề.

Nhưng mà, như vậy có ý nghĩa sao?

Trùng sinh trở về, chỉ vì đi đường tắt?

Sau khi đến Tô Thành, làm người bề trên sẽ hoàn mỹ? Cuộc sống cứ như vậy?

“Này? Này? Tiểu Hi? Em đừng mất hứng, anh chỉ là...” Biên Khoáng có chút nóng nảy.

Biên Trường Hi cười nói: “Anh nói đúng, lúc này xuất hành quá nguy hiểm.” Ai có thể bảo đảm nhất định mặt thế sẽ đến lúc rạng sáng? Nếu sớm hơn vài giờ thì sao? Đừng nói là máy bay, ngồi xe bus cũng rất nguy hiểm, hơn nữa nếu đi Tô Thành chính là bỏ qua mười mấy giờ ưu thế này, không có chuẩn bị đã tùy tiện nghênh đón mặt thế, quá ngu ngốc.

“Biên Khoáng, em có thể tin tưởng anh không?” Cô nghiêm túc hỏi.

Biên Khoáng hoảng sợ, vội vàng nói: “Đương nhiên, toàn bộ Biên gia, anh chỉ tin tưởng em, em cũng chỉ tin tưởng anh, đây không phải là giao hẹn của chúng ta sao?”

“Tốt lắm, anh có bao nhiêu tiền, cho em mượn hết đi!”

Biên Trường Hi cúp điện thoại, trở lại phòng ngủ, không thấy Trần Di Toa, cô nhú mày, rất nhanh đã nghĩ ra cô ấy đi đâu. Cô bắt đầu thu thập những thứ có thể mang theo trong phòng ngủ, đáng tiếc từ hai năm trước sau khi ba mẹ cô mất, vì muốn lừa gạt những thân thích trong nhà kia, cô ăn mặc lộn xộn, ngay cả một bộ đồ đứng đắn cũng không có.

Tùy tiện mặc một bộ, chải lại tóc xoăn, cầm một cái ba lô thể thao, bỏ ví tiền, nước và đồ dùng vệ sinh vào, dùng một chút, cô nghĩ, nên nói chuyện rõ ràng với Toa Toa.

Nhưng phải nói như thế nào? Nhất định không thể nói ra toàn bộ chuyện mặt thế, nhưng lại để cho cậu ấy mơ mơ hồ hồ?

Còn chưa quyết định chủ ý, Toa Toa cảm di động lo âu đi vào: “Trường Hi, tớ nói chuyện với ba, ông ấy nói không phải, chỉ nói là sẽ lập tức bảo tài xế tới đón tớ. Có phải tớ quá xúc động không? Chỉ là tớ không thể tin được...”

Biên Trường Hi yên lặng lắng nghe: “Cậu định làm như thế nào?”

*kính nhi viễn chí: đại khái là nề trọng nhưng xa lánh

Dương Chi Ngọc: một loại ngọc quý

cầu tks~ cầu comt ~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khái Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Cố nhân, Tiểu Bạch Hoa phiền phức

Editor: Linh Phan

"Còn có thể làm sao? Đương nhiên là phải đi, nhưng hẳn là sẽ trở lại nhanh thôi, cậu đừng lo lắng." Toa Toa chán nản mở tủ quần áo, bắt đầu thu thập quần áo.

Biên Trường Hi nhìn cô, muốn nói lại thôi.

Thôi, người ta có nhà có người thân có bối cảnh, chính mình còn có thể cưỡng cầu cậu ấy đi cùng mình, mạo hiểm chạy trốn như chó nhà có tang?

Kiếp trước là do mặt thế đến quá bất ngờ, Biên gia cũng vậy Trần gia cũng thế, ồc còn không mang nổi mình ồc, không thể cho người đi cứu viện, cho nên cô và Toa Toa mới phải lưu lạc ở bên ngoài, lần này nếu Toa Toa lập tức trở về nhà, đoạn thời gian đầu tiên sẽ có thể bảo đảm an toàn. Như vậy cũng không tệ, cô cần gì phải chặn ngang một cuộc?

Nhưng vẫn có chuyện cần phải nhắc nhở.

"Toa Toa, tớ biết được một tin tức, tối hôm nay sẽ xảy ra một số chuyện." Biên Trường Hi nói: "Cậu chú ý một chút, cần phải về đến nhà trước khi trời tối, sau đó đừng ra ngoài nữa."

Trần Di Toa bị nói đến sợ hãi: "Sẽ xảy ra chuyện gì?"

"Bệnh cúm có thể sẽ trở nên nghiêm trọng hơn. Nhưng mà tớ cũng không xác định được tình huống cụ thể, tóm lại cậu đừng ở nơi đông người, chuẩn bị nhiều thức ăn một chút, còn có nước và vũ khí, nếu thật sự có tai họa xảy ra, cậu cần phải biết, lòng người là thứ khó đoán nhất, cướp đoạt bất cớ gì đó, chính cậu phải cẩn thận." Biên Trường Hi nói dối không cần viết nháp, cứ như thực sự có chuyện như vậy, nhìn chăm chăm vào mắt cô nói:

"Tớ biết nhà cậu có rất nhiều vệ sĩ, nhưng bọn họ cũng là người, cũng không phải hoàn toàn phục tùng cậu, thậm chí đứng trước nguy cơ thì người thân cận với cậu nhất cũng chưa chắc sẽ lo lắng cho cậu, bất luận lúc nào, thực lực của bản thân là quan trọng nhất, ý của tớ, cậu có hiểu không?"

Trần Di Toa chỉ cảm thấy ánh mắt người bạn cùng phòng trước mặt vừa sâu lại vừa đen, dường như có loại lực lượng khiến người ta không thể không tin phục, gật đầu theo bản năng.

Biên Trường Hi vẫn vô cùng lo lắng, cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên được, Toa Toa đã cùng cô trải qua bao nhiêu khó khăn gian khổ mới có thể sống sót, nhưng sau khi người của Trần gia tìm đến, không quá nửa năm đã bị người nhà tặng cho một cường giả làm đồ chơi, lúc chạy trốn bị trực tiếp đánh chết, chết đi rồi thì thể còn phải chịu nhục.

Cô chỉ hận chính mình nhận được tin tức quá muộn.

Nhưng mà bây giờ cô có thể nói thẳng "Người nhà cậu sẽ hại cậu" sao? Dù sao tất cả mọi chuyện đều do cô nghe đồn, nói bây giờ không khéo lại gây bất lợi cho Toa Toa.

Cô thờ dãi trong lòng, vỗ vai Toa Toa, dùng giọng điệu như trưởng bối nói: "Tóm lại phải cẩn thận nhiều hơn nữa, giữ cho mình một đường lui luôn luôn không sai, bất luận xảy ra chuyện gì, không nên kích động, nghĩ biện pháp truyền tin tức đi, nếu tớ biết được, nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp cậu."

Toa Toa không hiểu, nhưng vẫn cảm động đến hốc mắt hồng hồng.

Biên Trường Hi nhắc ba lô lên muốn rời đi, không cẩn thận đụng phải một chồng sách, một bức ảnh rơi ra từ trang sách.

Toa Toa nhặt lên: "A, là ảnh mối tình đầu của cậu, tối qua cậu ôm nó nhớ nhưng không ngủ, trời sáng rồi cũng không cất đi, tớ thuận tay đã kẹp vào sách của cậu."

Sắc mặt Biên Trường Hi trắng bệch, nhận lấy bức ảnh, trong ảnh chính là ánh mặt trời tươi sáng, mưa bụi bay lất phất, dưới bóng cây đại thụ, một thiếu

niên thon dài tuấn mỹ khẽ liếc mắt, áo trắng như tuyết, nhẹ nhàng cười.

"Bạch Hằng..."

Nỗi đau mơ hồ tràn ra từ trái tim, giương nanh múa vuốt trong lồng ngực, trong phút chốc về mặt Biên Trường Hi vỡ vụn.

Toa Toa thờ dãi: "Nếu còn nhớ hần thì đi tìm hần đi, hai năm trước cậu buộc hần đi Mi là do sợ bác cả của cậu tổn thương hần, nhưng bây giờ chúng ta đều là người trưởng thành rồi, hơn nữa loại chuyện tình cảm này, lại trẻ chỉ sợ sẽ không thể văn hồi."

Không thể văn hồi...

Đúng vậy, Thái Bình Dương quá lớn, lớn đến mức khiến người ta tuyệt vọng, nếu trùng sinh sớm hơn một ngày, cô có thể bay qua, nhưng bây giờ, cô chỉ có thể giống như đời trước, bỏ tay hết cách.

Biên Trường Hi chớp mắt, dường như không có chuyện gì cất kỹ bức ảnh: "Tớ biết rồi, tớ đi trước, cậu cũng nhanh lên đi."

Đúng mười hai giờ trưa, ở một nông mậu thị trường nhập khẩu vùng ngoại thành Giang Thành, một chiếc mô tô gào thét chạy tới, thân xe hình giọt nước, màu tro, khung xe từ kim loại nặng, không có chỗ nào không khiến người ta ghé mắt.

Một người đàn ông cao lớn bước xuống từ trên xe, vừa tháo mũ ra, mái tóc dài màu nâu hạt dẻ, ngũ quan đẹp trai kiên nghị, tai trái đeo khuyên tai bằng kim cương lấp lánh dẫn tới một hồi xôn xao.

Phía sau hần, một cô gái xinh đẹp nhỏ nhắn đội mũ che nắng nhảy xuống, dường như cô đã quen với sự tò mò hâm mộ của đám người, đôi mắt to màu nho đen sáng ngời có chút hiếu kỳ liếc nhìn xung quanh: "Chị Trường Hi đâu, có phải còn chưa tới hay không?"

"Trong điện thoại nói đã đến..." Người đàn ông đẹp trai nhìn trái nhìn phải, bỗng nhiên trừng lớn mắt, không dám tin kêu lên: "Tiểu, tiểu Hi?!"

Một chiếc xe dừng ở cột mốc đường cách đó không xa, một thiếu niên cao gầy tinh tế ôm ngực đứng thẳng, một thân đồ thể thao màu đen, giày thể thao màu đen, tóc ngắn màu đen tuyền nhanh nhẹn, ngũ quan tinh xảo, màu da hơi tái, khóe môi khẽ nhếch mang theo sự lạnh bạc, nhưng không ai phát hiện được, lúc nhìn thấy anh chàng đẹp trai kia, trong đôi mắt lạnh lùng trong trẻo hiện lên một tia ảm áp.

Chỉ là lúc ánh mắt dừng lại trên người cô gái xinh đẹp bên cạnh hần thì chán ghét nhú mảy.

Anh chàng đẹp trai xông lên, kéo mái tóc ngắn của thiếu niên, suy sụp hô: "Ông trời của tôi ơi, đây là tóc thật sao! Sao em lại cắt thành như vậy? Em bị cái gì kích thích!"

Biên Trường Hi trong bộ dáng thiếu niên đập rớt móng vuốt của hần: "Như vậy tiện làm việc." Cô nhìn người đi theo tới đây: "Sao cô ta cũng tới?"

Biên Vi cười đi tới: "Chị Trường Hi, lâu rồi không gặp, lúc anh hai lấy xe vừa lúc gặp em, anh ấy nói là tới gặp chị, em cũng nhớ chị nên theo tới, hần là chị sẽ không không chào đón em phải không?" Nói xong chu môi đáng yêu.

Biên Trường Hi nhướng mày, liếc nhìn Biên Khoáng, hần ngượng ngừng gãi đầu: "Không cần thận lỗ miệng."

Biên Trường Hi biết Biên Khoáng nhìn thì cầu thả, nhưng thực tế là người cẩn thận, cô đã dặn dò hần không được để người khác biết, nhất định hần sẽ không làm bậy, chỉ sợ là Biên Vi quán lấy hần muốn biết.

Cô nhìn về phía Biên Vi.

Khác với gái làng hoa phong tình vạn chủng, qua lại giữa các cường giả trong trí nhớ, lúc này Biên Vi chỉ là học sinh trung học 17 tuổi, bộ dạng lung linh hấp dẫn, tuy có chút điệu ngoa tùy hứng nhưng ăn mặc lại rất quý cù, là cô gái được cưng chiều nổi danh trong xã hội thượng lưu.

Cô ta là con gái nhỏ nhà bác cả của Biên Trường Hi, do vợ kế sinh ra, là em gái cùng cha khác mẹ của Biên Khoáng, Biên Khoáng không thân với người khác nhưng lại rất thương yêu chiều chuộng cô em gái này, nếu nói đến nguyên nhân, chẳng qua là do bộ dáng đơn thuần lười người, cùng với thủ đoạn làm nũng khiến người ta không thể cự tuyệt.

Biên Trường Hi lại cảm thấy lạnh run.

Lúc trước Toa Toa gặp lại người Trần gia, trở về nhà, cô thì bị đuổi khỏi xe vào rạng sáng vài ngày sau đó, tiếp theo lại vô tri vô giác thiên tân vạn khổ* đến căn cứ Tô Thành, gặp lại Biên gia, Biên Khoáng thân thiết với cô nhất, mỗi khi có cái gì tốt cũng cho cô trước tiên, Biên Vi cảm thấy bị lạnh nhạt lại lỵ gián không thành, tìm người quấy rối si nhục bọn họ, cuối cùng thậm chí suýt nữa thành công khiến cô và Biên Khoáng không thể ở lại Biên gia.

Cũng chính là thời điểm đó, cô gặp Chư Văn Hoa. Cô nhiều lần do dự về chuyện rời khỏi Biên gia gia nhập đội ngũ của Chư Văn Hoa, cứ tưởng rằng Biên Khoáng có thể sống dễ chịu hơn, nhưng mà không lâu sau hần lại chết, chính là bị người phụ nữ này hại chết.

So với Toa Toa, cô càng thêm đau lòng và hối hận đối với Biên Khoáng.

Chuyện đầu tiên sau khi cô trợ giúp Chư Văn Hoa đắc thế chính là khiến Biên Vi lúc ấy đã danh chấn căn cứ sống không bằng chết.

Những ký ức âm u đó cứ điên cuồng hiện lên, khiến sự thù hận cô cho rằng đã giẫm bót mơ hồ trời dậy, có thể là sự lạnh lẽo trong mắt cô dọa sợ Biên Vi, cô ta lùi về phía sau Biên Khoáng: "Chị Trường Hi, sao chị lại nhìn em như vậy?"

Biên Trường Hi hơi chấn động một chút, thu hồi tầm mắt, đi tới bên cạnh xe của Biên Khoáng: "Tôi không chào đón cô, cô đi đi."

Biên Vi tròn tròn mắt, cầu cứu Biên Khoáng: "Anh hai!"

Biên Khoáng lo lắng nhìn Biên Trường Hi, ánh mắt cũng không nhìn tới Biên Vi, vỗ vỗ tay cô ta: "Ngoan, em về trước đi."

Biên Vi đỏ mắt, nhìn cái này nhìn cái kia, cuối cùng đành phải hậm hực dậm chân rồi đi.

Biên Trường Hi lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng lưng cô ta, Biên Vi, tốt nhất đời này cô nên thành thành thật thật, nếu không...

Cô đi quanh chiếc xe hai vòng: "Không tệ, tính cơ động rất mạnh, tốc độ khá ổn, chỉ là tạp âm quá lớn. Anh mua Yamaha từ lúc nào?"

*vô tri vô giác: mơ hồ

Thiên tân vạn khổ: trải qua muôn vàn đau khổ

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Vật tư, ước muốn trở nên mạnh mẽ

Editor: Linh Phan

Biên Khoáng nghiêm túc nhìn cô, giống như đang xác định rằng cô thực sự không sao, sau đó giống như hiến vật quý mà nói về chiếc xe yêu quý của mình: "Đây không phải là Yamaha, anh yêu nước như vậy sao có thể mua thứ đồ chơi đó chứ? Anh nhờ bạn mô phỏng theo, tuy bề ngoài giống nhau nhưng đã được cải tạo, tính cơ động mạnh hơn nhiều, hôm nay cũng là lần đầu tiên anh dùng nó, nếu em muốn thì anh sẽ cho em mượn vài ngày, thế nào? Hào phóng không! Chuẩn bị cảm ơn anh như thế nào đây?"

Biên Trường Hi đương nhiên biết lai lịch của chiếc xe máy này, kiếp trước hẳn vẫn luôn lái nhái với cô về chiếc xe yêu quý ở Giang Thành không thể mang theo này, cô nghe một lúc mới nhớ tới cái xe này, trong lúc nhất thời không tìm được đồ tốt như Hummer hay Land Rover thì đây cũng là thứ công cụ di chuyển không tệ.

Cô sờ cằm "Người bạn kia của anh có rảnh không? Nhờ anh ta giúp đỡ loại bỏ hoàn toàn tạp âm đi, quá chói tai. Có mang theo tiền không?"

Biên Khoáng bĩu môi, trong lòng thầm nói xe máy tạp âm lớn phong cách, từ rất xa đã có thể nghe được.

Chỉ là hẳn vẫn nghe theo, hẳn thấy cô em gái họ này của mình nhất định là đã phải chịu kích thích cực lớn, lạnh nhạt với Biên Vi thì cũng thôi đi, không thấy tóc cũng đã cắt thành như vậy sao, bây giờ cô chính là bà cô của hẳn, nói cái gì cũng phải nghe theo.

Gọi điện thoại báo người mang xe trở về cải tạo, Biên Khoáng lấy thẻ ra, đi vào nông mậu thị trường với Biên Trường Hi: "Em nói không được kinh động những người đó nên số tiền anh có thể điều động chỉ có một ít, tất cả ở trong tấm thẻ này, chỉ có hơn mười vạn."

"Giàu hơn em rồi, đủ dùng."

Hai người đi vào một tiệm bán sỉ, Biên Trường Hi tùy tiện lựa chọn trong container, chỉ vào mấy thứ đồ: "Lấy năm thùng bánh quy nén này, loại bánh này lấy hai mươi bao, lấy hai thùng mì ăn liền Khang sư phụ, thịt bò đóng hộp, cá khô, trứng vịt muối, trứng mặn, chân gà, xúc xích mỗi thứ lấy ba mươi phần."

Lão bán thấy Biên Khoáng giống kẻ có tiền nên vô cùng cao hứng đi đóng gói, Biên Khoáng kéo nhẹ Biên Trường Hi: "Em mua những thứ này làm gì? Ở trọ trong trường cần chuẩn bị nhiều đồ ăn như vậy sao?"

"Em chuẩn bị chuyển ra, phòng ở cũng đã thuê rồi, đây là đồ ăn trong thời gian ngắn." Biên Trường Hi nhẹ nhàng giải thích.

Biên Khoáng nhú mày, kéo cô qua lặng lẽ hỏi: "Không phải em cũng nhìn thấy bài viết kia chứ?"

"Bài viết nào?"

"Chính là bài viết có tiêu đề 'Mạt thế giáng xuống' ấy, được đăng lên hơn một giờ trước, cũng không biết là kẻ ngu ngốc nào viết, lại còn nói nửa đêm hôm nay chính là tận thế, trên mạng người ta đã mắng xối xả rồi. Em đang tốt đẹp lại muốn chuyển ra bên ngoài, không phải là tin cái đó đấy chứ?"

Sắc mặt Biên Trường Hi hơi đen, thật là xấu hổ, thật không khéo là kẻ ngu ngốc trong miệng anh chính là em đấy.

"Đúng vậy, vừa nãy em có lên mạng xem." Biên Trường Hi thản nhiên nói, bỗng nhiên hơi giật mình, như vậy cũng tốt.

Cô chạy đến quán net gửi mail cho Bạch Hằng, nhắc nhở hắn về chuyện mặt thể, sau đó nhất thời do dự nên đã đăng một bài viết lên mạng, tuy rằng biết sẽ không có nhiều người tin, chẳng qua cô chỉ muốn bản thân không thẹn với lương tâm, nhưng trước mắt đây không phải là cái có tốt nhất hay sao?

Ánh mắt chợt lóe, cô nhanh chóng có chủ ý, đề thấp giọng nói: "Trước đó cũng không nghĩ tới, em chỉ muốn ở một mình một thời gian, chỉ là nghe anh nói như vậy, ngược lại em lại bắt đầu có chút căng thẳng. Không có lửa làm sao có khói, em cảm thấy chưa chắc bài viết kia đã là hư cấu, anh xem bây giờ bệnh cúm nghiêm trọng như thế, lòng người hoang mang rối loạn, giá hàng đang tăng cao, mua nhiều đồ ăn để tích trữ cũng không sai đâu. Đúng rồi, còn phải đề lại một phần tiền đi mua một ít vũ khí, anh có đường dây không?"

Biên Khoáng há to miệng: "Em không nghiêm túc đấy chứ?"

Biên Trường Hi lạnh nhạt ngược mắt: "Anh nhìn em giống như đang nói đùa sao?"

Bỏ lại Biên Khoáng, cô lại đi mua hai túi gạo, ba thùng chứa nước, năm bình nhỏ chứa nước, vài thùng sữa, vài thùng bánh mì nén, vài thùng trứng gà. Đồ ăn tạm thời đủ ăn vài tuần là được, trên thực tế nếu không phải sợ có chuyện ngoài ý muốn, cô sẽ chỉ mua đồ ăn cho vài ngày, khoảng thời gian đầu mặt thể, chỉ cần có đủ khí và thân thủ tốt một chút thì rất dễ tìm đồ ăn.

Nhưng thời gian đầu cô có kế hoạch khác, không thể lãng phí thời gian đi cướp đoạt đồ ăn với người khác.

Tiếp đó cô tới tiệm bán hạt giống, mỗi loại hạt giống đều mua một bao.

Biên Khoáng hết sức khó hiểu đối với chuyện này, về mặt Biên Trường Hi vô tội giải thích: "Không phải nhân vật chính trong tiểu thuyết đều sẽ có nông trường gì đó sao? Em muốn chuẩn bị trước một chút."

Biên Khoáng triệt để không còn lời gì để nói, suy sụp hỏi: "Vậy có cần mua cây giống hay cá giống gì nữa không? Nghe nói trong mấy cái không gian kia cơ bản đều sẽ có sông có núi."

Biên Trường Hi nghĩ một chút, gật đầu: "Rất có lý."

Biên Khoáng: "..."

Cuối cùng cũng không mua cây giống và cá giống, dù sao cũng quá kỳ dị, hơn nữa tạm thời vẫn chưa cần tới mấy thứ đó.

Sau đó cô kéo Biên Khoáng tới cửa hàng chuyên về đồ du lịch, mua vài bộ đồ nhẹ nhàng bền chắc và đạo cụ, lại mua mấy bộ đồ leo núi kiểu quân đội, ngoài ra còn có giày leo núi, ba lô leo núi, đèn pin năng lượng mặt trời, la bàn, bật lửa và một số thứ khác.

Tiền xài một lát như vậy đã dùng hơn ba vạn tệ.

Số tiền còn lại cộng thêm tiền của Biên Trường Hi thì còn lại tám vạn, thực ra Biên Khoáng có cách mua được súng lục lắp ráp, nhưng hắn sống chết cũng không đồng ý để Biên Trường Hi chạm vào những thứ đó, hai người cò kè mặc cả, cuối cùng Biên Trường Hi lấy lui mà tiền mua được ba thanh đao chính phẩm.

Một thanh đao thẳng dài hai mươi tấc có cán làm từ gỗ cây hoa lê, còn lại hai thanh màu bạc, tất cả đã nhờ người bán mở lưỡi đao.

Thật ra Biên Trường Hi cũng đã nghĩ qua, kỹ thuật bắn súng của cô không tốt lắm, viên đạn lại là mặt hàng tiêu hao, đến giai đoạn sau của mặt thể, súng ống thường không thực dụng và có hiệu quả bằng vũ khí lạnh. Mà giai đoạn trước của mặt thể, nhưng người chấp hành pháp luật như quân đội và chính phủ vẫn còn quản lý được tương đối chặt chẽ, đồng thời thể lực hắc đạo lại vô cùng kiêu ngạo, dùng súng dễ rước lấy phiền toái, không bằng luyện cách dùng đao, rèn luyện thân thể, dù sao mới đầu tang thi cũng chưa mạnh mẽ, hắn là cô có thể ứng phó được.

Ba thanh đao đã tiêu hết tám vạn tệ cuối cùng, Biên Trường Hi dùng một trăm tệ đã cắt sẵn trong ví mời Biên Khoáng thoải mái ăn một bữa đồ nướng ngoài trời, nhìn những thực khách tụ tập ăn uống dưới ánh đèn, Biên Trường Hi hí hửng cười: "Nếu như mặt thể thật sự tiến đến, sau này cũng sẽ không có cơ hội thoải mái ngồi ăn đồ nướng như vậy rồi."

Biên Khoáng uống một ngụm bia, vui vẻ nói: "Vậy thì có cái gì, chỉ cần em muốn, mặc kệ ở đâu, xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ nướng cho em ăn." Tiếp đó hắn lại có chút kích động nói: "Anh bị em kéo theo, cũng có cảm giác như ngày mai sẽ là tận thế vậy, chẳng qua một ngày điên cuồng mua sắm như vậy thật sự giống như đang chuẩn bị đi lánh nạn đó, cũng rất thú vị."

Trong lòng Biên Trường Hi khẽ động, nói: "Này tính là gì chứ, chân chính vùng tiền là phải giải quyết cả mấy thứ như xe chờ xăng, vật tư phải dùng kho hàng mới chứa hết, còn có kế hoạch chu đáo chuẩn bị nghênh đón tận thế, chúng ta như vậy chỉ là chút trò trẻ con thôi." Cô dùng một chút: "Đáng tiếc, trong bài viết nói nửa đêm hôm nay tận thế sẽ tiến đến, cũng không kịp chuẩn bị nhiều thứ."

Biên Khoáng im lặng một lát, bỗng nhiên, hắn kiên định nói: "Nếu tận thế thật sự tới, anh sẽ lập tức đi đón em trở về nhà lớn."

Biên Trường Hi kinh ngạc: "Ngàn vạn không cần! Một mình em cũng rất tốt."

Biên Khoáng cho rằng cô đang mạnh mẽ, còn muốn khuyên nhủ, nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy sao có thể có tận thế chứ? Tự giễu lắc đầu.

Biên Trường Hi lại cảnh giác, ngẩng đầu nhìn hân: "Em nghiêm túc đấy, nếu như tận thế thật sự tới, anh nhìn em chuẩn bị nhiều như vậy, sẽ không dễ chết, nhưng một khi trở về, anh có biết những người đó đều ước gì em chết đi để có thể chia chác cổ phần của ba em, khi đó thậm chí em còn không an toàn như khi ở một mình! Lùi một bước mà nói, cho dù bọn họ chịu chấp em, vậy nhất định em cũng sẽ không hề có địa vị không hề có tự do, những ngày tháng như vậy đáng sống sao? Biên Khoáng, nếu anh thật sự tốt với em thì ngàn vạn lần đừng tới tìm em!" Cô dừng một chút, bổ sung: "Ít nhất cũng phải có được thực lực nhất định trước, em cũng không muốn cùng anh bị người ta xem thường."

Sau mặt thế, cổ phần công ty gì đó gì đã không đáng giá một đồng tiền, sẽ không còn ai luôn muốn hại cô, nhưng đến lúc trở mặt, những người đó sẽ càng không cố kỵ bất cứ điều gì, sự uất ức khi trở lại Biên gia vào kiếp trước vẫn nhen ứ nơi cổ họng cô, cô không muốn trải qua cuộc sống như vậy nữa.

Cô nắm chặt nắm đấm, trong mặt thế, nắm đấm là đạo lý duy nhất. Đời này nhất định cô phải sớm thức tỉnh dị năng, chẳng sợ vẫn là hệ Mộc, cũng phải bước lên con đường của cường giả.

Còn có vòng ngọc nông trường, nhất định phải nhanh chóng hoàn thiện việc khai phá, đó chính là chỗ dựa lớn nhất của cô trong mặt thế.

Đời này bất cứ ai cũng đừng nghĩ đến chuyện mơ ước bảo bối của cô, làm hại tính mạng của cô!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mục tiêu, nông trường và dị năng

Editor: Linh Phan

Nhà trọ của Biên Trường Hi nằm trong một tiểu khu, đây là một khu dân cư mới xây dựng ở bên cạnh nội thành, trong tiểu khu không có quá nhiều người cho nên sau mặt thế nơi này cũng sẽ không có nhiều tang thi, vị trí cũng tương đối phù hợp với yêu cầu trong kế hoạch của Biên Trường Hi.

Cô tạm biệt Biên Khoáng, lái xe máy đã được cải tạo đi đến phía dưới chung cư số năm trong tiểu khu, dừng xe xong, đi thang máy lên tầng ba.

Tầng ba không quá cao, cũng sẽ không dễ bị công kích như tầng một, rất phù hợp.

Mỗi tầng có bốn căn hộ nhỏ đối diện nhau, ở giữa là hành lang ngăn cách, Biên Trường Hi ở căn nhà số 303, cô dùng chìa khóa mở cửa, liếc mắt nhìn căn nhà số 304. Tầng ba ngoại trừ cô chỉ có căn nhà số 304 này có một nhà bốn người sinh sống, mặt đối mặt, nếu nơi đó xảy ra tình huống gì cũng có thể dễ dàng quan sát thông qua mắt mèo.

Cô vào nhà bật đèn, một phòng khách một phòng ngủ, có cả phòng tắm và phòng bếp, trong phòng khách chất đầy những thứ đã mua trước đó, cô nhìn thoáng qua, đặt ba thanh đao xuống, lấy ra một chai nước khoáng vừa uống vừa đi tới sofa ngồi xuống.

Lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ trong túi, bên trong là một cái vòng tay bằng Dương chi ngọc.

Chất ngọc nhẵn nhụi nhu hoà, dưới ánh đèn toả ra ánh sáng ấm áp, đây là di vật mẹ để lại cho Biên Trường Hi, nghe nói có chút lịch sử.

Kiếp trước Biên Trường Hi vẫn chưa thể hiểu rõ sự huyền bí trong chiếc vòng ngọc này, chỉ xem nó như vật kỷ niệm luôn mang theo bên người, cho đến ba tháng sau mặt thế ngẫu nhiên phát hiện trong đó có một không gian trữ vật.(trữ vật: cất giữ đồ vật)

Sau mặt thế, trong nhân loại lần lượt xuất hiện dị năng giả, trong đó có hệ Không gian, bởi vì loại dị năng này ít ỏi và trân quý hơn so với Ngũ Hành hệ(Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ), cho nên dị năng giả đều che giấu dị năng của bản thân. Biên Trường Hi mơ hồ cho rằng mình là hệ Không gian, sau đó trong lúc vô ý lại phát hiện có thể dùng suy nghĩ không chế gieo hạt trên đất trong không gian, chỉ là tốc độ sinh trưởng vô cùng chậm, sau lần đó cô cũng không nghiên cứu sâu thêm.

Cho đến khi gặp Chư Vân Hoa, bên người hân có một cô gái kì quái có thể tìm kiếm bảo vật phát hiện bí mật của cô, sau khi đã quen thuộc, bạn học cũ của Chư Vân Hoa kiêm người cuồng khoa học kỹ thuật- Cù Ích đưa ra ý nghĩ muốn nghiên cứu vòng ngọc không gian...

Là Cù Ích nghiên cứu khiến cho không gian trong vòng tay mở rộng từng chút một, xuất hiện đất màu mỡ, sông ngòi, nhà cửa, kho hàng, hiệu suất gieo trồng chăn nuôi cũng chậm rãi đề cao, trở thành một nông trường danh phù kỳ thực*, thậm chí cuối cùng chủ nhân của nông trường(cũng chính là cô) còn có thể tự do ra vào nông trường.

Chính vì nguyên nhân* này, quyền sở hữu vòng ngọc nông trường tuy vẫn thuộc về cô nhưng ai cũng có thể sử dụng, hân cũng là bởi vậy nên Chư Vân Hoa mới nảy sinh lòng tham*. Nhưng chắc chắn Cù Ích không thể nghiên cứu được, cô và vòng ngọc có mối liên hệ rất sâu, một khi cô chết, vòng ngọc cũng sẽ bị tổn hại, nông trường bên trong hay kho hàng cũng vậy, tất cả đều sẽ sụp đổ và biến mất.

Đoạn này mình giải thích một chút: nguyên nhân ở đây là vì có rất nhiều người đóng góp trong việc xây dựng phát triển nông trường nên ai cũng có thể sử dụng, đây là đoạn "chính vì nguyên nhân này", còn phần "hắn là bởi vậy" là nguyên nhân Chư Văn Hoa này sinh lòng than @@

Thật sự muốn nhìn xem vẻ mặt của Chư Văn Hoa lúc đó nha, nhất định là vô cùng vô cùng phản kích...

Biên Trường Hi khẽ cười lạnh, sau đó thở dài, thu hồi suy nghĩ.

Tầm mắt dừng lại trên vòng ngọc một lần nữa, hơi nhíu mày.

Cô không biết Cù Ích làm như thế nào, cô cũng quên lúc đó bản thân đã phát hiện không gian trong vòng ngọc như thế nào.

Cô lật qua lật lại vòng ngọc, ngón tay không ngừng vuốt ve, muốn kích phát loại cơ quan bí mật nào đó, cô thậm chí còn tưởng tượng bộ dáng nông trường kiếp trước ở trong đầu đồng thời thâm nghĩ tiến vào...

Vẫn không có phản ứng.

Cô suy nghĩ một chút, lấy dao gọt vỏ trái cây trong phòng bếp rạch một vết thương nhỏ trên ngón trỏ, nhỏ máu lên vòng ngọc, giọt máu bị vòng ngọc hấp thu, cô mừng như điên, nhưng sau đó vẫn không có phản ứng.

Biên Trường Hi không khỏi cười khổ.

Kiếp trước trước khi phát hiện không gian, cô bị thương không ít lần, máu cũng dính lên vòng ngọc không ít lần, nhưng không gian cũng không bởi vậy mà xuất hiện. Quả nhiên như vậy không được, dựa theo cách nói của Cù Ích, việc này chỉ có thể khiến vòng ngọc nhận chủ với cô, nhưng còn chưa đạt tới điều kiện mở ra không gian, thậm chí là mở ra nông trường.

"Cần phải làm như thế nào?" Biên Trường Hi rơi vào trầm tư.

Nông trường là chỗ dựa lớn nhất của cô trong mặt thể, để trong những ngày gian khổ cầu sinh, ghech khuất sống qua ngày sau này vẫn có được một phần bảo đảm, có thể tự do, an toàn sinh tồn. Đây quả thực là một thần khí dùng để ăn gian, là một dị vật, một nơi thế ngoại đào nguyên.

Thử nghĩ xem, khi người khác vì mang từng chút vật tư mà buồn rầu rồi rầm thì cô chỉ cần chuyển tất cả vào nông trường, bên ngoài dùng một cái ba lô để che giấu là được; khi người khác tiến vào căn cứ, vì phải nộp vật tư mà đau lòng đến mức chết đi sống lại nhưng không ai biết cô có gia tài bạc triệu; khi giao chiến với tang thi hay con người cô có thể tùy thời lấy ra vũ khí bí mật từ trong nông trường; khi người khác bị tang thi vây quanh, khổ sở giãy dụa trong hoàn cảnh nguy hiểm dơ bẩn thì cô có thể trốn trong nông trường, thoải mái sạch sẽ ăn uống no đủ, bên ngoài có hồng thủy ngập trời cũng không thể ảnh hưởng tới cô...

Quá nhiều chỗ tốt, cái nông trường này quả thực vô cùng quan trọng đối với cô, nhất định phải nghĩ biện pháp mở ra!

Biên Trường Hi chợt nhớ tới một lần, nông trường bên trong vòng ngọc có thể thu hoạch số lượng lớn lúa nước, thóc lúa lấy ra chứa đầy kho hàng thứ nhất của căn cứ, mọi người đều vô cùng kích động, mở tiệc chúc mừng. Cù Ích uống say mềm, tiếc nuối nói với cô: "Quá lãng phí! Trước kia cô thật sự quá lãng phí! Nếu sử dụng nông trường sớm hơn... Nếu cho tôi một cơ hội, trở lại trước tận thế, tôi nhất định phải tìm đến chỗ cô, cướp lấy chiếc vòng này, dùng tốc độ nhanh nhất mở nó ra."

"Anh có biết phải mở ra như thế nào không?"

"Không dám xác định, nhưng chắc đến tám chín phần mười." Cù Ích bỗng nhiên nghiêm mặt, nhìn hai bên một chút, giơ lên ba ngón tay: "Ba ngày đầu tiên! Cô có biết không, tôi đã thu thập tư liệu, những dị năng giả đứng đầu trong tận thế đều thức tỉnh trong ba ngày đầu tiên của mặt thể! Ba ngày đó thật thần kỳ, tang thi không có độc, yếu ớt, không có bóng dáng động thực vật biến dị, dị năng giả mạnh nhất lần lượt xuất hiện... Giống như Thượng Đế ban cho nhân loại một quá trình giám sát, một cơ hội có được thiên phú, cơ hội có được nông trường hẳn là cũng vào lúc đó, thứ thiếu sót chính là năng lượng để khởi động nó."

"Năng lượng gì?"

"Tang thi! Năm con, không! Mười con tang thi, thậm chí nhiều hơn, giết chúng nó, năng lượng của chúng sẽ trực tiếp bị vòng ngọc hấp thụ... Nhưng ai có thể xác định chứ..."

"Ai có thể xác định chứ?" Biên Trường Hi thì thào. Cô chưa bao giờ đặt lời nói của Cù Ích vào trong lòng, quay ngược thời gian, bắt đầu lại từ đầu là mơ mộng hão huyền đến mức nào, nếu là chuyện không có khả năng xảy ra vậy cần gì phải nghĩ nhiều, cô luôn là người hướng về phía trước, nhưng không nghĩ tới là chuyện không có khả năng lại có thể xảy ra.

"Bất luận thế nào vẫn phải thử một lần!"

Mục tiêu thứ nhất trong mặt thể: Trong vòng ba ngày giết chết mười tang thi.

So với việc mở ra nông trường không thể xác định, vậy phải làm sao để thức tỉnh dị năng trong ba ngày đầu tiên, nhờ phúc của Cù Ích, cô lại là vô cùng rõ ràng, chuyện này đơn giản hơn nhiều.

Cho nên mục tiêu thứ hai là: Thức tỉnh dị năng trong ba ngày đầu tiên.

Kiếp này, cô nhất định phải trở thành một cường giả!

Đây nhất định là một đêm không thể yên tĩnh, bởi vì một bài viết "mặt thể giáng xuống", có người âm ỉ trên mạng, có người mắng chửi, có người thờ ơ, hoàn toàn không biết gì cả, có người cười đùa giao hẹn sẽ cùng nhau chờ.

Dưới ánh đèn của cả thành phố, trong một tiểu khu có những biệt thự xa hoa ở ngoại thành, bên trong một ngôi biệt thự tụ tập bảy tám nam nữ trẻ tuổi, bọn họ chỉ huy xe tải chở đầy hàng hóa lái vào gara, hai người nghiêm túc ghi chép ở một phía. Một anh chàng tóc đỏ đẹp trai chạy tới đập lên vai Biên Khoáng một cái: "Tôi nói này Khoáng tử, cậu thật sự tin bài viết chó má kia? Không phát sốt chứ?"

Tay Biên Khoáng không ngừng ghi chép, cười nói: "Dù sao nhân rồi không có việc gì làm, tìm chút việc vui thôi, cậu không cảm thấy rất thú vị sao? Đúng rồi, cậu có mang xe tới không?"

Anh chàng tóc đỏ mắng một tiếng: "Land Rover và xe tải cỡ lớn đều lái tới, hơn nửa đêm thiếu chút nữa tôi bị lão già mắng chết, tiểu tử cậu phải mời tôi ăn bữa lớn!"

Một thanh niên lịch sự thu hồi tầm mắt đang đặt trên xe tải bên kia, đẩy gọng kính nói: "Lần này có chút quá, Khoáng tử đã moi ra tất cả tiền tiết kiệm của cậu ấy, còn vận dụng không ít quan hệ trong nhà, nếu mặt thể không tới, hẳn liền phải về nhà ăn gãy, nếu mặt thể tới, chúng ta đều phải bám chặt cái đuôi này của hắn, còn nói mời khách cái gì."

Biên Khoáng viết một chữ cuối cùng, nhướn mày nói: "Đã khá hoàn chỉnh rồi, chúng ta vào biệt thự thôi, rốt cuộc rạng sáng sẽ biến thành bộ dáng gì, chúng ta mỗi mắt mong chờ."

Mà cùng với thời gian từng giây từng phút tới gần, một góc nào đó trên Trái Đất, trong gian phòng bốn phía đều giăng kín màn hình cửa, một chiếc máy tính toả ra ánh sáng xanh nhàn nhạt, bàn tay thon dài xinh đẹp tuyệt trần di chuyển con chuột, theo thói quen ấn mở hòm thư, phát hiện bên trong có một bức thư mới.

Chủ nhân bàn tay có chút kinh ngạc, chần chờ một lát, dời chuột qua nhấn mở thư.

"A Hằng, nhất định anh rất kinh ngạc khi em gửi thư cho anh."

Bàn tay trên con chuột khẽ run một chút, dường như vô cùng kinh ngạc, sau đó vội vàng nhìn xuống.

"Ba năm nay, anh đổi số điện thoại, thay đổi tên, thay đổi thân phận, giống như hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này vậy, dường như mối liên hệ duy nhất giữa chúng ta chỉ còn lại email này. Vô số lần em muốn viết thư cho anh nhưng đều nhịn xuống, nhưng lúc này đây, em biết nếu lại không viết thì sẽ không còn kịp nữa."

Anh nhìn thấy nội dung phía dưới nhất định sẽ rất kinh ngạc, rất rung động, thậm chí sẽ cảm thấy rất buồn cười, cảm thấy em bị hoang tưởng, nhưng tất cả những gì em nói đều là sự thật. Em từng muốn nói ra chuyện này với những người bên cạnh, nhưng em không thể, nói em lạnh lùng cũng được, ác độc cũng được, bởi vì bất luận là ai lỡ miệng đều sẽ để lại mối họa sau này. Nhưng đối với anh, em không thể giấu diếm, cũng không muốn giấu diếm.

Nhìn vào sự trịnh trọng của em, nếu bên cạnh anh có người khác, xin hãy bảo bọn họ rời đi, hơn nữa nội dung bức thư này, xin anh nhất định phải bảo mật.

Anh còn nhớ bộ phim "Resident Evil" chúng ta từng xem cùng nhau không? Lúc ấy em vô cùng sợ hãi, nói với anh nếu thế giới biến thành như vậy, em tình nguyện kết thúc tính mạng của bản thân khi xảy ra tình huống tồi tệ nhất, nhưng bây giờ em phải nói cho anh biết, thế giới chúng ta đang sống này thật sự sẽ trở thành như vậy."

*danh phù kỳ thực: đại khái là xứng đáng như tên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Mặt thể, Thượng Đế thích nói dối

Editor: Linh Phan

"Một giây cuối cùng của ngày 20 tháng 5 năm 2013, tận thế bùng nổ, những người bị bệnh cúm biến thành hoạt tử nhân, chúng nó không có trí tuệ, không có tình cảm, hành động chậm chạp, không còn tri giác, có nhu cầu bản năng cực kì cuồng nhiệt đối với thức ăn, hơn nữa vĩnh viễn cũng không thỏa mãn."

"Đúng vậy, chúng nó chính là thứ gọi là tang thi. Ngoại trừ người bị bệnh cúm, một bộ phận người khỏe mạnh cũng sẽ biến thành tang thi, thời gian đầu mặt thể phần lớn bọn họ là người có hệ miễn dịch kém, chúng nó cùng nhau hình thành nhóm tang thi đầu tiên, đại khái chiếm một phần mười dân số, chỉ

có đập nát đầu hoặc vụn gãy xương cổ mới có thể triệt để giết chết chúng nó..."

"A..." Một tiếng kêu tê tâm liệt phế thảm thiết vang lên trong đêm khuya.

Biên Trường Hi mở mắt, xoay người ngồi dậy, đưa tay cảm lấy đồng hồ báo thức đang reo vang đầu giường, tắt đi, lúc này là đúng mười hai giờ.

Trong phòng ngủ chỉ có một cái đèn ngủ mờ mờ, Biên Trường Hi nhìn xung quanh phòng một vòng, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh, tiếng kêu thảm thiết kia truyền đến từ khu chung cư đối diện, hơn nữa còn đang tiếp tục, trong đó xen lẫn tiếng đánh chửi, khóc la.

Trong lòng cô căng thẳng, mặc thêm áo khoác mang dép lê, mở cửa ban công cẩn thận đi ra ngoài. Lúc này tiểu khu mới xây chỉ có từng cột đèn đường còn sáng, bốn phía mờ mịt, cô liếc nhìn ngọn đèn màu cam ở tầng bốn khu chung cư số ba, một người phụ nữ tóc tai bù xù vừa nắm chặt khung cửa dùng sức chạy về phía ban công vừa hét chói tai kêu cứu mạng, nhưng dường như phía sau đang có thứ gì đó tóm chặt lấy cô ta.

Đột nhiên, một cái đầu chen lên từ phía sau, hung hăng cắn vào cổ người phụ nữ, người phụ nữ điên cuồng gào hét, liều mạng đẩy người đang phát cuồng kia ra, hai tay vung loạn đập đến một cây gây phơi đồ, vội vàng đâm mạnh về phía sau, sau đó nhân cơ hội mà chạy trốn tới ban công, thê lương kêu khóc đối với người phía sau: "Người đừng tới đây! Người không được tới!"

Dựa vào ánh đèn bên kia, Biên Trường Hi nhìn thấy cả người cô ta đều là máu, cổ dường như đã bị cắn đứt hơn nửa, vô cùng thê thảm, mà bóng người bước ra từ căn phòng phía sau lại càng kinh khủng hơn.

Đó đã không còn có thể gọi là người.

Nó hành động chậm chạp, con ngươi đã rơi ra khỏi hốc mắt, làn da trắng xanh hơn nữa còn có dấu hiệu thối rữa, trong miệng và hốc mắt chảy ra thứ chất lỏng ghê tởm. Trên thực tế, Biên Trường Hi cũng không thể nhìn rõ ràng như vậy, cô liên hệ với trí nhớ kiếp trước mới hình dung ra hình ảnh này trong đầu. Cùng với sự xuất hiện của nó, ngay lập tức trong không khí truyền đến thứ mùi khiến người ta buồn nôn.

Cái miệng rộng của nó phát ra tiếng gầm nhẹ dọa người, hung phấn nhào về phía người phụ nữ.

Người phụ nữ điên cuồng hét chói tai, dùng cả tay và chân trèo lên lan can, nhắm chặt mắt nhảy xuống.

Sắc mặt Biên Trường Hi căng thẳng, duỗi tay bước về phía trước một bước, lập tức, bàn tay cứng lại giữa không trung, lại lặng lẽ rút về.

Cô đi đến bên cạnh lan can nhìn xuống phía dưới, người phụ nữ ngã xuống bụi cây rậm rạp dưới tầng một, nửa ngày cũng không có động tĩnh, xem ra đã chết. Lại ngẩng đầu, con tang thi kia cầm miếng thịt kéo xuống từ trên chân người phụ nữ kia trong một giây cuối cùng, gặm nhấm từng chút một, ăn xong lại gầm nhẹ một tiếng, vờn tay về phía Biên Trường Hi bên này.

Hiển nhiên, nó đã ngửi được mùi hương trên người Biên Trường Hi.

Bốn phía tĩnh lặng.

Qua hai giây mới vang lên tiếng hét chói tai và tiếng nôn nửa liên tiếp.

Biên Trường Hi ngẩng đầu nhìn lên, rất nhiều nhà ở đều đã sáng đèn, có người ló đầu ra từ cửa sổ hoặc đứng trên ban công, hiển nhiên bọn họ đã nhìn thấy một màn vừa rồi, mọi người bị chấn động bởi tình cảnh người phụ nữ điên cuồng nhảy lầu, lại nhìn thấy hình ảnh đầm máu buồn nôn của tang thi, đương nhiên không chịu nổi.

Quả thực giống như phim kinh dị vậy, đã vượt quá sức tưởng tượng lớn nhất của con người.

Còn chưa đợi mọi người phục hồi tinh thần, lại lần lượt có mấy căn phòng xảy ra thảm kịch, có tang thi dễ dàng giết chết người, ăn đến ngon lành, lại có một nhà vài người đối phó một con tang thi, đánh nhau đến trời đất mù mịt.

Một người đàn ông đứng trên ban công gào to: "Tận thế! Là tận thế tới!! Bài viết kia không gạt người, đó là tang thi, chúng nó đều biến thành tang thi!!!"

Không có người đáp lại hắn, bảo vệ của tiểu khu bị kinh động, cầm theo đèn pin hoang mang rối loạn chạy tới, nhìn thấy thi thể của người phụ nữ, cực kỳ hoảng sợ muốn tới gần xem, người đàn ông kia liền kêu lên với bọn họ: "Đừng tới gần cô ta! Người phụ nữ đó đã bị tang thi cắn, cô ta cũng sẽ biến thành tang thi, sẽ đứng lên cắn các người! Các người nhanh tránh xa một chút!... Không không, nhanh chặt đứt đầu cô ta đi!"

Biên Trường Hi có chút kinh ngạc nhìn lại, người đàn ông kia đang sống ở căn nhà bên cạnh căn nhà gặp chuyện không may, nói vậy đã nhìn thấy toàn bộ bị kịch, hơn nữa còn là hình ảnh trực tiếp nhất, lúc này con tang thi liền nhìn về phía hắn gầm hét, cảm nhận của hắn đương nhiên là sâu sắc hơn so với người khác, cũng khó trách lại hoàn hồn nhanh nhất.

Đáng tiếc bây giờ tang thi không có độc, nói dễ hiểu hơn một chút thì đám tang thi thứ nhất này cắn hay cào trúng người cũng không thể khiến người bị thương cảm nhiễm biến thành tang thi, những người bị chúng cắn chết đã triệt để chết, không bao giờ có thể tác quái.

Cô nhìn thi thể người phụ nữ, tiếc nuối nghĩ, nếu người phụ nữ này có thể sống sót sẽ có khả năng kích phát ra dị năng cực lớn.

Tám, chín phần mười số dị năng giả mạnh nhất trong mặt thể chính là xuất hiện như vậy: Bị tang thi cào bị thương, không chết, sau đó thức tỉnh mạnh mẽ, sau này ban biên tập ở thủ đô gọi đó là "Món quà cho những người bị hại đầu tiên".

Nhưng mà mọi chuyện đều có hai mặt, ba ngày sau khi tang thi có độc xuất hiện, phần lớn mọi người đã bị tang thi không độc lừa gạt, lúc cận chiến với tang thi không đủ cẩn thận, sau khi bị thương cũng không bị người khác chú ý, khiến cho rất nhiều người bị cảm nhiễm, những người đó lại cần đồng bạn của mình, một vòng lại một vòng, một đợt tiếp một đợt, sau khi mặt thể tiến đến, lần đầu tiên nhân loại thương vong với số lượng lớn, những chuyện này đều xảy ra vào ba ngày sau. Bì kịch này lại bị nói đùa là "Thượng Đế thích nói dối".

Mà người duy nhất hiểu rõ mọi chuyện - Biên Trường Hi, cho đến nay chỉ từng nói chuyện này với Bạch Hằng.

Ánh mắt cô âm trầm.

Cô vốn đã chết lặng, lúc ở quán net đăng một bài viết đơn giản cảnh báo mọi người chẳng qua chỉ là sự kích động nhất thời sau khi gửi thư cho Bạch Hằng, vì muốn không hồ thẹn với lương tâm nên mới làm việc đó. Huống hồ thích giả sinh tồn*, lần nói dối* kia chẳng phải là một lần sàng lọc của trời cao đối với nhân loại sao, cô đã vô tình tiết lộ Thiên Cơ.

*thích giả sinh tồn: người thích nghỉ được mới có thể sinh tồn

nói dối ở đây chỉ lời nói dối của Thượng Đế là ba ngày đầu an toàn ý

Nhưng khi một lần nữa lại có người chết thảm trước mắt như vậy, cô dao động rồi.

Có phải nên tìm một cơ hội để lộ ra chuyện này hay không?

Một tin tức, có thể cứu được tính mạng của bao nhiêu người?

Biên Trường Hi yên lặng lui về phòng ngủ, ở đầu giường, điện thoại mà Biên Khoáng cứng rắn mua cho cô đang vang lên không ngừng, màn hình hiển thị tên Biên Khoáng.

Cô bắt máy, giọng nói nóng này sột ruột của Biên Khoáng truyền tới: "Tiểu Hi! Tiểu Hi, em không sao chứ! Thật sự tới! Chỗ anh đã xuất hiện tang thi, bọn anh dùng kính viễn vọng nhìn thấy toàn bộ quá trình!"

"Bọn anh?"

"Đúng vậy, anh và mấy người bạn đã chuẩn bị một ít đồ, không nghĩ tới... Tiểu Hi, em vẫn đang ở tiểu khu đó đúng không, em đừng làm gì cả, anh sẽ lập tức tới đón em..."

"Biên Khoáng!" Biên Trường Hi quát hấn: "Anh đã quên những gì em nói? Bình tĩnh một chút! Đừng tới tìm em. Nếu các anh có chuẩn bị thì hãy tính toán thật tốt, cũng không thể kém hơn những người bất ngờ không phòng bị kia, chúng ta hãy cùng cố gắng sống sót, cuối cùng ắt sẽ gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tang thi, đã từng áy náy

Editor: Linh Phan

Cô hạ giọng: "Cẩn thận người Biên gia, đừng cứ nóng nảy là lại rối loạn, bị người lừa giỡn cũng không biết, chỉ là giai đoạn đầu hãy cứ đi theo gia tộc, sẽ an toàn hơn một chút, tự anh xem xét cho tốt. Còn có, rèn luyện bản thân thật tốt, bất luận vào thời điểm nào cũng phải cẩn thận. Một lát nữa sẽ không còn tín hiệu, không lâu sau cũng sẽ cắt điện, nước cũng sẽ bị ô nhiễm không thể dùng được, trong lòng anh phải có tính toán."

Hô hấp phía bên kia bị kiềm hãm, sau đó đột nhiên nặng nề: "Tiểu Hi..."

"Đừng hỏi vì sao em biết, cũng không cần lo lắng cho em, em sẽ sống tốt hơn anh, cứ như vậy nhé."

Cô cúp điện thoại, ngồi ngốc ở trên giường một lúc. Kiếp trước, nghe nói vào đêm mặt thể tiến đến Biên Khoáng cũng đang chơi điện cuồng cùng một đám bạn, nhưng hẳn vẫn có thể thuận lợi thức tỉnh dị năng hệ Phong trong ba ngày đầu tiên, cũng an toàn trở lại nhà lớn, về sau lại là một người mạnh mẽ trong đám tiểu bối Biên gia, bây giờ lại có cô nhắc nhở, chắc là không cần quá lo lắng.

Cô có hai bí mật là nông trường và sống lại, thật sự không muốn đồng hành cùng bất cứ ai, nếu không cùng hành động với Biên Khoáng cũng không tệ.

Ngoại trừ Biên Khoáng, Bạch Hằng và Trần Di Toa cô đã nhắc nhở, chỉ còn lại một người.

Cố Tự.

Bỏ qua những thứ tình cảm chỉ tốt đẹp ở bề ngoài, cô từng nhận sự giúp đỡ của anh, nợ nhân tình của người khác, bây giờ chính là lúc báo đáp, thế nhưng cô lại không biết Cố Tự đang ở đâu, nên liên hệ như thế nào.

Vận mệnh chính là trêu đùa con người như vậy.

Đối với Bạch Hằng, cô tiếc nuối và lo lắng, đối với Biên Khoáng, cô hối hận và đau lòng, đối với Trần Di Toa, cô đồng tình và tiếc hận, mà đối với Cố Tự, mới chính là áy náy thật sâu.

Cô với anh có thể xem như loại quan hệ gì?

Anh là quan lớn ở căn cứ, cô là dị năng giả hệ chữa trị, hai người từng cùng làm nhiệm vụ, từng hợp tác, cô kính nể năng lực của anh, mà anh, có lẽ ít nhiều có chút thương thức sự độc lập của cô chẳng, điện thoại quy don cô không quá hiểu rõ. Hai người cũng chỉ nói nhiều hơn mấy câu so với người xa lạ, thế nhưng lần đó anh vậy mà lại tìm đến trước mặt cô.

Tại thời khắc yếu ớt nhất bất lực nhất, anh thỉnh cầu cô làm bạn, cô không hiểu anh gặp phải chuyện gì, cũng có thể anh đang thử bất cứ điều gì có thể khi tuyệt vọng, nhưng cuối cùng cô vẫn cự tuyệt.

Nhiều năm sau anh trở thành tuyệt thế cường giả, lại cô đơn tịch mịch một mình, ngay cả ánh mắt cũng mang theo mũi dao, chính là lúc dù như thế nào cô cũng không thể quên bản thân đã từng đuổi một người hai bàn tay trắng ra khỏi cửa.

Cô thở mạnh một hơi, đến phòng khách ghé sát vào cửa lớn lắng nghe một lúc, xác định bên ngoài không có tang thi, bật đèn bắt đầu thu thập mọi thứ.

Trong ba lô leo núi đựng hai chai nước, hai hộp sữa, hai bao bánh quy nén và bánh mì, bỏ thêm vài bao đùi gà, trứng muối, lạp xưởng, sô cô la, một bộ đồ, còn có ống nhòm, một ít băng vải và thuốc.

Dùng vài bọc dao lại, cột một dây vải đeo sau lưng, nhìn qua chỉ là một cây côn dài năm sáu mươi centimeter, cũng không quá bất mắt, hai thanh đao ngắn hơn một cái cắm trong giày, một cái buộc ở cạnh ngoài đùi phải.

Chuẩn bị xong, các dụng cụ trong phòng đã sớm chứa đầy nước, cô nằm trên sofa chợp mắt, đến lúc trời sắp sáng cô đã tỉnh lại nấu cơm, chưng canh trứng, ăn cơm nóng hổi, sau đó làm nóng người tiêu hóa một lúc thì trời đã hoàn toàn sáng, cô cẩn thận mở cửa, Linh PHan nhìn xung quanh một chút rồi chạy ra ngoài.

Hành lang lạnh lẽo yên ắng, không có dấu vết đặc biệt nào khác, cô liếc mắt nhìn cửa sổ đối diện, tối qua không nghe thấy động tĩnh lớn, chỉ có vài tiếng thét thất kinh, xem ra người bên trong vẫn ổn.

Cô thu hồi ánh mắt, chậm rãi đi về phía cầu thang.

Bởi vì là tiểu khu mới xây, không có quá nhiều hộ gia đình, cô đã hỏi chủ cho thuê nhà, mỗi tầng có bảy người sống, tòa nhà này có mười lăm tầng, chính là một trăm linh năm người, dựa theo tỉ lệ một phần mười thì sẽ có mười tang thi. Chỉ là cũng không thể tính như vậy, bởi vì nhóm tang thi đầu tiên chủ yếu là người bị cúm, mà hầu hết người bệnh đã được đưa tới bệnh viện, nơi đó mới thật sự là địa ngục trần gian, bên trong khu dân cư hẳn là chỉ có một phần hai mươi thậm chí là tỉ lệ nhỏ hơn.

Biên Trường Hi ở tầng ba, vận khí tốt một chút thì đoạn đường đi xuống này sẽ không gặp tang thi, còn nếu vận khí kém... Mặc dù tang thi không có trí tuệ, không thể mở cửa nhưng vẫn có thể lên xuống cầu thang được.

Trong lòng cô nhớ lại, nhẹ tay nhẹ chân xuống tầng, hành lang vắng vẻ trống không, cô không phát ra bất cứ âm thanh nào, an toàn xuống tầng hai, lại tiếp tục an toàn xuống tầng một, đứng trước cửa thủy tinh của tòa nhà, rút cuộc nhìn thấy một bãi tàn骸 (xác không đầy đủ), xem bộ dạng là một người đàn ông, máu thịt bắn tung tóe, nội tạng chảy đầy đất, trên cửa thậm chí nhìn thấy mảnh gan nhỏ và đầu tay đã biến thành màu đen, có thể biết được lúc ấy anh ta đã gặp kịch liệt như thế nào, quả thực khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Biên Trường Hi không đổi sắc mặt nhìn thoáng qua, hơi nâng mắt, quả nhiên cách đó không xa có một nữ tang thi đang di chuyển.

Nhóm tang thi đầu tiên cũng không phải là xuất hiện trong cùng một thời gian.

Có nghĩa là khoảng một phần mười dân số không biến thành tang thi trong thời khắc nửa đêm đó, người có hệ miễn dịch kém sẽ chậm rãi biến thành tang thi trong vòng ba ngày.

Mà trước cửa thủy tinh này vừa chết một người, Biên Trường Hi đoán đây là một đôi tình nhân vẫn còn đang ở bên ngoài lúc nửa đêm, bị tang thi đột nhiên xuất hiện dọa sợ nên vội vàng chạy về nhà trọ, trên đường cô gái đột nhiên thi hóa (biến thành tang thi), lại bởi vì cửa thủy tinh của nhà trọ đã khóa, người đàn ông không kịp mở khóa nên bị ăn hết.

Thị giác của tang thi thoái hóa, nhưng thính giác và khứu giác rất nhanh nhạy, một con tang thi cực kì mẫn cảm đối với mùi sinh vật sống và mùi máu tươi, đồng thời lại có loại tính cách lười nhác trời sinh, ví dụ như nếu không phát hiện mục tiêu khác, cho dù đã ăn xong một mục tiêu, DDle quýdon nó cũng sẽ chỉ di chuyển ở gần đó, sẽ không chủ động đi kiếm ăn.

Đương nhiên đây là tang thi cấp thấp, sau này tang thi cấp thấp biến thành tang thi cấp cao sẽ có trí tuệ, sẽ làm ra đủ loại hành động khiến con người sùng sốt tuyệt vọng.

Biên Trường Hi phát hiện nữ tang thi kia liền lập tức ngừng mọi động tác, sợ kinh động đến nó.

Khí lực, cường độ thân thể của tang thi lớn hơn con người hai đến ba lần, lại không biết đau đớn mệt mỏi, nếu không có trụ cột sức mạnh nhất định, một mình đánh với một con tang thi là chuyện viễn vông.

Vũ lực và thể lực của Biên Trường Hi không đủ, nhưng cô có đầy đủ kinh nghiệm và trụ cột tâm lý, cùng có đủ bình tĩnh, bảy năm mặt thể, giết tang thi đối với cô bình thường giống như chặt thức ăn vậy, hơn nữa bây giờ cô còn có vũ khí sắc bén, mà phản ứng và hành động của tang thi lại rất chậm.

Vẫn có thể liều mạng.

Vấn đề là chỉ sợ ở xung quanh có tang thi khác.

Cô cúi đầu tìm kiếm, tìm được một viên gạch men sứ trang trí còn thừa, mở cửa sổ ném ra ngoài.

Âm thanh gạch men sứ vỡ vụn cực kì vang, nữ tang thi chậm rãi di chuyển về phía đó, phát hiện không phải đồ ăn liền ngốc ngếch đứng yên một chỗ. Biên Trường Hi đợi một lúc, không phát hiện tang thi khác tới, nhẹ nhàng thở ra một hơi, mở cửa thủy tinh ra, rút đao từ sau lưng nắm trong tay, vượt qua thi thể bước từng bước ra ngoài.

Lúc còn khoảng bảy tám mét, nữ tang thi giống như nhận ra cái gì, chậm chạp xoay người lại.

Mức độ thối rữa của cô ta nhiều hơn so với tang thi trên ban công tối qua, một con mắt đã rơi ra ngoài, từng miếng thịt treo trên mặt, nước dãi màu vàng tanh đậm đặc chảy từ miệng xuống dưới, trên răng nanh sắc nhọn vẫn còn dính một ít thịt vụn, muốn bao nhiêu ghê tởm có bấy nhiêu ghê tởm.

Thật ra phần lớn nguyên nhân mà rất nhiều người không dám đối đầu với tang thi chính là do ghê tởm, những thứ thịt thối và nước dãi này bắn trên mặt mình, nghĩ thôi cũng đã không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Quà tặng, cầu phú quý trong nguy hiểm

Editor: Linh Phan

Nữ tang thi gào lớn di chuyển về phía Biên Trường Hi.

Biên Trường Hi hít vào một hơi, vận cổ: "Tốc độ chậm như vậy, biểu tình nguyên thủy như vậy, thật là hoài niệm mà..."

Nói xong, cô bước nhanh tới nghênh đón, vòng sang bên cạnh tang thi, chém một đao vào cánh tay tang thi, "cách" một tiếng, giống như chém vào gậy đá vậy, cánh tay Biên Trường Hi bị chấn động run lên, đồng thời nhanh chóng lùi về sau, cánh tay tang thi chỉ bị chém xuống một phần ba chiều sâu.

Đao quá nhẹ, nếu lần này dùng rìu nặng thì cánh tay kia đã bị chặt đứt.

Sau khi bị công kích tang thi càng lớn tiếng gào thét, lại di chuyển về phía Biên Trường Hi. Biên Trường Hi dùng lại chiêu cũ, lại chém thêm một nhát vào vết thương cũ.

Tang thi cấp thấp chính là kém ở điểm này, thật sự quá ngu ngốc, lại bị Biên Trường Hi chém cũng không biết để ý thay đổi một chút, vẫn duỗi tay nhào tới như cũ, Biên Trường Hi một lần lại một lần chém vào cánh tay của nó, tuy nhiều lần thiếu chút nữa thì không kéo đao ra được, hoặc là bị móng tay của nó trượt qua mặt, rốt cuộc vẫn thành công chặt hai tay của nó.

Cô há miệng thở dốc, lắc lắc hay tay ê ẩm, lùi về sau duy trì khoảng cách an toàn với tang thi, nhìn chằm chằm nó lắm lắm: "Giết người, người sẽ thành năng lượng mở ra nông trường của ta."

Cô đột nhiên tăng tốc, vòng ra phía sau tang thi, hai tay giơ cao đao, chém vào cổ tang thi.

Kẹt ở giữa cổ.

Tang thi lao đảo một cái, Biên Trường Hi thuận thế đập một cái, tang thi ngã sấp xuống mặt đất, đao thẳng bị bắn ra.

Biên Trường Hi nhảy lên lưng nó, lấy ra đao ngắn từ cạnh ngoài đùi, luồn vào từ vết cắt trên cổ tang thi, cắt đến tận cùng, đầu tang thi đứt rời ra.

Biên Trường Hi lui sang một bên chống tay lên đầu gối thở dốc.

Quá yếu!

Tay cô thậm chí còn đang run rẩy, ngay cả đao cũng không nắm vững, dùng lực quá nhiều rồi.

"Huýt!!!"

Tòa nhà phía đối diện truyền tới tiếng huýt sáo, Biên Trường Hi nhìn lại, một người đàn ông ở lầu hai đang huýt sáo với cô: "Cô bé lợi hại nha! Đủ mạnh mẽ!"

Biên Trường Hi lạnh lùng nhìn hấn một cái, lại thấy xung quanh có không ít người đang nhìn, nhặt đao lên, lùi về trong cánh cửa thủy tinh của nhà trọ, dựa vào vách tường ngồi xuống nghỉ ngơi.

"Quá yếu, tiêu chuẩn như vậy cũng khó trách kiếp trước trong vòng một tháng cũng không giết được nửa tên tang thi."

Từ nhỏ thể chất của cô đã yếu, sau khi cha mẹ bị tai nạn máy bay đau thương quá độ, lại có một đám thân thích ngày ngày tới cửa thảo luận cổ phần công ty như đòi nợ, phần uất đến bệnh nặng một trận, nếu không có Bạch Hằng tỉ mỉ chăm sóc chắc có lẽ đã bệnh không dậy nổi. Hai năm sau đó vẫn bệnh nặng bệnh nhẹ không dứt, mãi đến khi thức tỉnh dị năng hệ Mộc, thân thể được thuộc tính ôn hòa đặc biệt của hệ Mộc điều dưỡng quanh năm mới từ từ khôi phục khỏe mạnh.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân cô tập trung tu luyện hệ Mộc theo hướng chữa trị, trên thực tế hệ Mộc còn có thể công kích, khống chế, gieo trồng, nắm hệ khác trong ngũ hành cũng có các nhánh tương ứng, tùy thuộc từng người phát triển như thế nào.

Phải nhanh chóng thức tỉnh dị năng hệ Mộc, chỉ là không biết một đời này dị năng của cô có phải vẫn là hệ Mộc.

Cô cảm lấy một thứ, là một cánh tay của nữ tang thi.

Bắp thịt thối rữa lộ ra xương cốt màu trắng xám, đầu ngón tay vừa dài vừa nhọn, giống như tấm thép dường như có thể xuyên vào tận trong xương cốt của người.

"Quà tặng của người bị hại trước..."

Nếu kiếp này không linh nghiệm thì sao? Nếu có tác dụng phụ thì sao?

Trong lòng Biên Trường Hi hiện lên rất nhiều ý nghĩ, động tác lại không hề chậm trễ, dùng móng tay kia rạch một đường le'quy.don trên tay trái, rất đau, máu đỏ tươi nhanh chóng chảy ra, da thịt xung quanh miệng vết thương dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà biến thành màu vàng, dường như sắp thối rữa, nhìn vô cùng dọa người. Biên Trường Hi lấy băng vải từ trong ba lô quấn chặt miệng vết thương, sau đó kéo ống tay áo xuống, gấp chân ngồi chăm chú nhìn vách tường trắng xóa trước mặt.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, vận may sẽ không vô duyên vô cớ rơi vào trên đầu bất cứ ai, muốn có được thì phải mạo hiểm chính là thiên kinh địa nghĩa*, nếu như không may xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý, trước khi xảy ra tình huống xấu nhất, kết liễu chính mình.

Một chiếc mô tô bóng loáng phóng nhanh trên đường phố hoang vắng.

Tiếng động cơ trầm thấp vững vàng cũng không dẫn tới quá nhiều sự chú ý, đột nhiên, dường như phía trước xuất hiện tình huống. Ba con tang thi đang vây chặt một cửa hàng tiện lợi, dùng nắm đấm cứng như sắt của nó nện lên cửa thủy tinh, dùng hình thể nặng nề dồn lên, không cần nghĩ thêm, nhất định bên trong cửa hàng có người.

Biên Trường Hi giảm tốc độ, vừa tới gần vừa quan sát.

Đây đều là nam tang thi, trước mặt thể hấn là công nhân khuôn vác, thân hình cường tráng, khí lực cũng rất lớn, dù là một đánh một cô cũng không phải là đối thủ, nhưng mà tang thi đơn lẻ quá khó tìm, trước sau con phố này lại rất vắng vẻ, cũng xem như là một cơ hội tốt.

Cô sờ bao nhỏ chứa hộp gỗ đựng vòng ngọc bên hông, lại nhìn riu chừa cháy buộc trên xe, trong lòng có chút do dự.

Người bị vây trong cửa hàng tiện lợi nghe thấy tiếng xe mô tô đều mừng rỡ, kêu lên với cô: "Bạn học này giúp đỡ một chút, chúng tôi bị ba con tang thi này bao vây không ra được, nếu cô có thể giúp chúng tôi dẫn đi một hai con, chúng tôi vô cùng cảm kích."

Đã là ngày thứ hai sau mặt thể, bắt đầu có người ra đi tìm đồ ăn, điều tra tình huống, Biên Trường Hi đi ra từ tiểu khu cũng gặp được không ít. Bây giờ xem đối phương có khoảng bốn nam hai nữ, hơn hai mươi tuổi, bộ dạng chật vật, hấn là sinh viên đại học, llnhpHan bọn họ có thể lựa chọn phố buôn bán có chút suy bại trước mặt thể này mà không lập tức tham lam đi tới mấy cửa hàng tổng hợp, siêu thị lớn thì xem ra cũng có chút đầu óc.

Biên Trường Hi liếc mắt nhìn búa, gậy sắt, dao phay trên tay bọn họ, trong lòng nghĩ có thể hợp tác một lần.

Bỗng nhiên một trong sáu người hưng phấn kêu lên: "Trường Hi, là em sao? Trường Hi! Anh là Dục Văn đây!"

Biên Trường Hi nhú mi, liếc mắt nhìn hấn ta một cái, không biết.

"Trường Hi, nhanh tới cứu bọn tớ, tớ là Vương Diễm, chúng ta là bạn cùng lớp." Lại có một cô gái kêu lên.

Lần này Biên Trường Hai dừng lại một chút, bạn cùng lớp? Cô nhớ lại một chút, dường như thật sự có một người như vậy, người tên "Dục Văn" kia cũng có chút ấn tượng, hình như là bạn trai cuối cùng của cô Trương Dục Văn.

Vào năm cô đang học cấp ba, sau khi cha mẹ bị tai nạn máy bay, vì cổ phần của công ty, cô phải chịu áp lực lớn nhất từ trước tới nay từ gia tộc, nhất là vị "Bác cả" kia, thậm chí còn có nguy cơ bị mưu sát. Vì thế cô không thể không ép Bạch Hằng rời đi, không thể không nguy trang bản thân thành một người sau khi chịu tổn thương sâu sắc thì trở nên vô tâm vô phách, ăn chơi sa đọa.

Hai năm này cô kết giao với rất nhiều bạn trai.

Một tháng đôi một lần, thường xuyên đến những nơi hỗn loạn, biến bản thân thành một cô gái hư hỏng, bây giờ nghĩ lại thật sự vừa hoang đường vừa ngây thơ.

Nếu là Trương Dục Văn và Vương Diễm, vậy những người khác cũng là sinh viên đại học S? Nói không chừng chính là người quen.

Cô ngược lại không muốn dừng nữa, thu hồi tầm mắt tăng tốc độ.

"Trường Hi cậu đừng đi, cậu không thể đi được!"

"Cô ta thật sự là Biên Trường Hi?"

"Cô ta muốn rời đi sao? Sao cô ta có thể như vậy!"

Một lon nước còn chưa mở được ném ra từ lỗ hổng trên cửa thủy tinh, ném về phía Biên Trường Hi, cô xoay đầu tránh thoát, nhưng âm thanh lon nước rơi xuống đất vẫn khiến ba con tang thi chú ý, bọn chúng nhìn về phía Biên Trường Hi, phát hiện đối phương mà đồ ăn tươi mới, tang thi ở tứ phía sau lập tức lao đảo đi về phía cô.

*thiên kinh địa nghĩa: lẽ tất nhiên

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ác ý, phân loại dị năng

Editor: Linh Phan

Biên Trường Hi nhìn lon nước lăn xa, trong mắt thoáng qua tia kinh ngạc, cô cách cửa hàng tiện lợi ít nhất là ba mươi mét, có thể ném xa như vậy, xem ra đối phương đã thức tỉnh dị năng, không phải là tổ chất thân thể được nâng cao khi thức tỉnh một trong năm hệ thuộc ngũ hành (Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ) mà chính là dị năng hệ lực lượng phổ thông.

Nhưng sau đó cô lại nở nụ cười mang theo tức giận, dừng xe, quay đầu tìm người đã ném lon. Trong cửa hàng tiện lợi có năm người đang kinh ngạc nhìn chằm chằm một nam sinh nhỏ gầy, không cần phải nói, đó chính là đầu sỏ gây nên.

Dưới ánh mắt của mọi người, mặt nam sinh kia đỏ lên, lắp ba lắp bắp nói: "Tôi, tôi chỉ muốn cô ta dừng lại."

Nam sinh đầu tiên cầu cứu Biên Trường Hi trừng mắt nhìn hắn, vội vàng nói với Biên Trường Hi: "Bạn học này, đồng học của tôi không có ác ý..."

Như vậy còn không phải ác ý, vậy thế nào mới là ác ý?

Bởi vì Biên Trường Hi dừng xe, nhóm tang thi nhìn thấy hi vọng, có hai con buông tha cửa hàng tiện lợi đi về phía cô, mắt thấy đã sắp tới gần, Biên Trường Hi giơ một ngón tay hướng về phía nam sinh cầu cứu, lại tự hướng hai ngón tay vào chính mình, sau đó còi ba lô trên lưng ném tới ven đường, đội mũ bảo hiểm lên, lái xe về phía trước một đoạn kéo dài khoảng cách với tang thi, ngay sau đó đột nhiên quay đầu nhắm vào một con tang thi.

"Bịch" một tiếng, tang thi bị cô đánh bay, cô phanh lại, quay xe nghiêng chính xác vào hai đầu gối của tang thi, sau đó không quan tâm nó nữa, đảo mắt tiếp cận con còn lại.

Tang thi kia hoàn toàn không hiểu sự lợi hại của xe máy, chỉ biết ngu ngốc há mồm tới gần, đôi mắt phía sau kính chắn gió của Biên Trường Hi hiện lên ánh sáng lạnh, đang muốn đâm tới, bỗng nhiên trước mắt mờ mờ, cảm giác choáng váng mãnh liệt đánh thẳng vào đại não, cùng với đó là sự đau đớn khó có thể chịu được ở miếng vết thương trên cánh tay trái, mồ hôi lạnh điên cuồng tuôn ra.

Một chút chậm trễ như vậy, tang thi đã đến trước mắt, vươn ra móng vuốt hung dữ sắc nhọn, Biên Trường Hi rút ra LinhPHan đao thẳng trên lưng, chém sạch mấy cái móng tay và ngón út của nó, tiện thể xoay người nhảy xuống khỏi mô tô, đao thẳng chém xuống cắt đứt dây buộc rìu chữa cháy, tay trái cầm lấy rìu sau đó vội vàng đứng lên lùi lại.

Cô thử dốc hai lần, cắt dao thẳng lại, đổi búa sang tay phải, né tránh hai lần, tìm được cơ hội chém trúng vai phải của tang thi, nó hét lớn một tiếng vươn tay trái tới, Biên Trường Hi cúi người chui qua dưới nách nó, riu về một đường cung mạng theo âm thanh bén nhọn chém tới, cả cánh tay của tang thi rũ xuống, chỉ còn lại một chút da thịt gắn lại.

Biên Trường Hi đi tới sau lưng tang thi, không hề dừng lại, xoay tròn cánh tay chém xuống, hơn phân nửa đầu tang thi bị chém bay, não văng tung tóe.

Tang thi nặng nề ngã trên mặt đất, Biên Trường Hi vẫn còn lo lắng, cho tới khi hoàn toàn chặt đứt đầu nó cô mới nhẹ nhàng thở ra, bài học kiếp trước khiến cô hiểu được, chỉ có tang thi đã bị chém đứt đầu mới chính là tang thi an toàn.

Cô chống riu thở, nhìn thoáng qua phía sau, một con tang thi cuối cùng đang đi về phía cô, mà người ở trong cửa hàng tiện lợi không biết là nhìn đến choáng váng hay là như thế nào mà lại trợn mắt há hốc mồm đứng không nhúc nhích, thậm chí một nam một nữ trong đó còn đang cúi đầu nôn mửa không ngừng.

Cô lạnh lùng cười nhạo một tiếng.

Nam cầu cứu cô dường như vừa tỉnh lại từ trong mộng, hét lớn một tiếng: "Nhanh, cơ hội đến, chẳng lẽ sáu người chúng ta lại đứng xem một cô gái giết tang thi giúp chúng ta? Không phải ăn com nhão* thì cùng tôi lao ra tiêu diệt một con tang thi cuối cùng!"

*ăn com nhão: đại khái là vô dụng.

Tuy nhiều lời vô nghĩa nhưng cũng có tác dụng, những người khác đều bị kích phát ý chí chiến đấu, mở cửa cửa hàng tiện lợi vọt ra, vây quanh con tang thi cuối cùng.

Biên Trường Hi chém đứt đầu con tang thi bị nghiền nát chân, sau đó nhặt ba lô, dựng mô tô lên, dựa vào một bên ôm cánh tay trái lạnh nhạt nhìn.

Con tang thi bọn họ vây đánh vẫn còn da thịt, nam sinh cầu cứu, hẳn là đội trưởng của tiểu đội sáu người này đứng Le"quy;don trước mặt tang thi, còn chỉ huy một nữ sinh khác cùng hắn hấp dẫn sự chú ý của tang thi, còn Trương Dục Văn và nam sinh nhỏ gầy đã ném lon nước kia cùng nhau công kích tang thi từ phía sau.

Trương Dục Văn là loại nam sinh cao lớn đẹp trai lại có chút vô lại, nhà cũng khá giả, thường tụ tập cùng một đám hồ bằng cầu hữu*, lúc đánh nhau cũng không có hiệu quả lắm.

*hồ bằng cầu hữu: bạn xấu

Động tác bề ngoài trái lại đánh được đẹp mắt. Chính là bởi vì mấy lí do này Biên Trường Hi mới có thể cùng hắn nguy trang cuộc sống hoang đường của mình.

Lúc này hắn cầm một con dao play chém tang thi, công kích nhìn có vẻ khá nhưng lại không gây ra thương tổn thực sự. Trái lại nam sinh nhỏ gầy kia, dùng búa nện từng phát, về mặt hung dữ tàn nhẫn, vui sướng khi được phát tiết, rất khó nhìn thẳng, nhưng quả thật mỗi một lần đều có thể tạo thành một cái lỗ, chỉ tiếc hắn không đủ cao, nếu không gõ từ trên đầu tang thi, chỉ vài lần thì xong việc rồi.

Biên Trường Hi nhìn một lúc, cơ bản có thể khẳng định nam sinh nhỏ gầy này đúng là đã thức tỉnh dị năng hệ lực lượng.

Dị năng trong mặt thể có thể chia làm ba hệ lớn, hệ phổ thông, hệ nguyên tố và hệ đặc biệt.

Hệ phổ thông bao gồm dị năng hệ lực lượng, tốc độ, cường hóa thân thể, loại dị năng này không biểu lộ ra bên ngoài, nói cách khác những dị năng giả hệ phổ thông này chỉ là có tố chất thân thể mạnh mẽ hơn người bình thường một chút, bọn họ thường là nhóm người đã có ưu thế này từ trước mặt thể ví dụ như vận động viên, người chơi boxing, quân nhân, cảnh sát, vệ sĩ, sát thủ,... Bởi vì phổ biến nên giai đđleQuydon đoạn đầu mặt thể hệ dị năng này rất nổi tiếng, có rất nhiều thể lực loại nhỏ chính là do dị năng giả hệ phổ thông tổ chức hình thành.

Tương đối mà nói thì hệ nguyên tố ít hơn rất nhiều. Nguyên tố tức là những nguyên tố thuộc ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, bao gồm hệ Băng phát triển từ hệ Thủy, hệ Lôi phát triển từ hệ Hỏa, còn có hệ Phong, hệ Sương...

Đặc trưng của dị năng giả hệ nguyên tố chính là khi họ tấn công có lực lượng thực chất xuất hiện, như kiếp trước Biên Trường Hi hệ Mộc, cô có dây mây, đinh gỗ, Từ Hồng là hệ Hỏa, có thể phóng ra hỏa cầu, hỏa nhận.

Đã từng có người thống kê, dị năng giả hệ nguyên tố đại khái có thể xuất hiện với tỉ lệ một phần hai mươi, trong đó hệ phát triển từ hệ chính rất ít ỏi, cũng cường đại hơn rất nhiều, trong đó hệ Lôi hiếm có nhất và cũng mạnh nhất.

Sau cùng là hệ đặc biệt, hệ đặc biệt cơ bản chỉ có hai loại, một là dị năng hệ Tinh thần, trong đó lại có nhánh nhỏ, gồm Tinh thần khống vật (điều khiển đồ vật), Tinh thần nghe lén, Tinh thần điều tra,... Một loại khác là dị năng hệ Không gian, dị năng hệ Không gian có thể chia thành dị năng phổ thông chứa đồ vật và không gian di động, nếp gấp không gian...

Hệ đặc biệt là dị năng hiếm thấy nhất, trong một trăm người cũng khó có được một, mà thời gian thức tỉnh cũng lâu nhất.

Nếu nói hệ phổ thông là ưu thế tiếp nối từ trước mặt thể, vậy hệ nguyên tố và không gian thì cần có chút may mắn, ai không có, ai có, có loại nào cũng không phải điều bản thân có thể quyết định. Mà dị năng hệ Tinh thần đặc biệt nhất cũng công bằng nhất, đó là có thể tự tu luyện được, nhưng thường chỉ có dị năng giả hệ nguyên tố cường đại mới có thể chạm tới cánh cửa kia.

Kiếp trước vị tiểu thư Thái Giang Mỹ kia chính là dựa trên cơ sở hệ Băng tu luyện ra hệ Tinh thần, Chư Vân Hoa hệ Hỏa và Tinh thần nghe lên.

Mà Cố Tự, Biên Trường Hi thờ dài, thủ lĩnh căn cứ Đàng Dương, đệ nhất cường giả Hoa Hạ, chính là cường giả song hệ Lôi và Tinh thần khổng vật, thực lực mạnh đến khủng bố, khiến vô số hào kiệt có lòng tranh chấp lại chỉ có thể bó tay than khổ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khải Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nam cận bã, diêm báo tang thi hóa?

Editor: Linh Phan

Trong mặt thế có một cách nói như thế này, người thức tỉnh dị năng hệ phổ thông, về cơ bản thì đời này cứ như vậy, mà dị năng giả hệ nguyên tố lại có thể kèm theo đủ loại dị năng phổ thông. Bởi vậy không lâu sau dị năng giả hệ phổ thông nổi tiếng bậc nhất đầu mặt thế cũng sẽ bị khinh thường, bởi vì tiềm năng của họ đã hết, người bình thường còn có hi vọng trở thành cường giả hơn bọn họ.

Đám người không có gì cũng tự tìm việc, thả ra đầy trời bát quái - "Ban biên tập Thủ đô" từng dùng hai cụm từ "hoàng hoa đại khuê nữ*" và "nhân thế*" để so sánh người bình thường và dị năng giả hệ phổ thông, nhất châm kiến huyết* vạch ra sự khác biệt to lớn về tương lai của hai bên.

Năm, sáu năm sau mặt thế, nếu anh không có dị năng hệ Tinh thần, vậy anh cũng đừng không biết xấu hổ mà tự xưng mình là cường giả.

Đang xuất thần, bên kia phát ra tiếng hoan hô, hóa ra sau khi hai người bị nôn mưa gia nhập, rất nhanh dđle"quyDon tang thi đã bị đánh bại, nữ sinh bị nôn mưa sùng bái nói với nam sinh nhỏ gầy: "A Đức, cậu thật lợi hại, tớ đã thấy hết, cơ bản tang thi là do cậu đánh chết."

Lời này nói ra trên mặt những người khác đều có chút khó coi, nam sinh nhỏ gầy vội vàng khiêm tốn vài câu. Nam sinh cầu cứu cười cười, đi về phía Biên Trường Hi: "Thực sự rất cảm ơn cô, nếu không có cô trợ giúp chúng tôi cũng không thể chống đỡ thêm được bao lâu, những con quái vật này quá mạnh mẽ, chúng tôi đối phó với một con cũng đã có chút miễn cưỡng."

Dùng một chút, hấn lại nhanh chóng tự giới thiệu: "Tôi là Thành Hải Tuấn, sinh viên đại học A, là đội trưởng của tiểu đội này, nam sinh nhỏ gầy kia tên là Chu Đức, đồng học của tôi, lúc này tình huống khẩn cấp, hấn nhất thời bị kích thích, hi vọng cô không để trong lòng. Nam sinh đeo mắt kính là Ngô Kiệt, nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa là Trương Tuệ."

Ngô Kiệt là nam sinh bị nôn mưa, tướng mạo phổ thông tính cách hay xấu hổ. Trương Tuệ vẫn luôn đi bên cạnh Thành Hải Tuấn, lúc đối phó tang thi vô cùng chuyên tâm cố gắng, cho nên cả người đầy mồ hôi, tuy chật vật nhưng mặt đỏ bừng, nhìn dễ chịu, bọn họ đều là đồng học của Thành Hải Tuấn, cùng nhau chạy ra từ trường học.

Hai người còn lại, nữ sinh bị nôn mưa là Vương Diễm, người còn lại chính là Trương Dục Văn.

Biên Trường Hi giới thiệu với Thành Hải Tuấn xong, nhìn thoáng qua những người còn lại, nói câu "Chào mọi người, hẹn gặp lại", sau đó trước khi Trương Dục Văn tới gần leo lên mô tô, khởi động xe.

"Cô..." Thành Hải Tuấn kinh ngạc, hấn không nghĩ tới Biên Trường Hi lại dứt khoát như vậy. Trương Dục Văn lại càng ngoài ý muốn, vội vàng nói: "Trường Hi, sao em lại ở đây, lúc trốn ra từ trường học anh đi tìm em khắp nơi mà không thấy, làm anh lo lắng muốn chết."

Hấn âm thầm liếc mắt ra hiệu với Vương Diễm.

Vương Diễm hiểu ý. Vừa rồi Biên Trường Hi biểu hiện sức chiến đấu không tệ, chính là điều mà tiểu đội bọn họ đang cần, mà bây giờ bọn họ đang bám vào đội ngũ đại học A, Biên Trường Hi lại là người đại học S, nếu có thể giữ lại cô ta, địa vị của hai người sẽ cao lên rất nhiều.

Tuy trong lòng cực kỳ không tình nguyện những trên mặt vẫn cười nói: "Đúng vậy, Trường Hi, Dục Văn tìm cậu rất vất vả, nếu không phải chúng tớ cứng rắn kéo anh ấy đi thì bây giờ anh ấy vẫn còn đang ở trong trường học đấy, hai ngày này cậu đi đâu, lại còn biến thành cái dạng này? Một mình rất nguy hiểm, hay là cùng đi với bọn tớ."

Vừa nói vừa đi tới muốn thân thiết cầm tay cô.

Biên Trường Hi như cười như không nhìn cô ta, cô gái này thật có ý tứ, rõ ràng trong mắt ghen tị muốn chết, khó chịu đến không chịu được, lại cứ cố gắng giả bộ như thân thiết với mình lắm, khỏe mắt liếc qua những người khác, lại có cảm giác cùng hưởng vinh yên, thật sự là vừa mâu thuẫn vừa buồn cười.

Còn có Trương Dục Văn kia, hấn nói mấy câu như vậy, cô lại có chút ấn tượng rồi. Kiếp trước quả thật hấn đã chạy khỏi trường học từ rất sớm, cùng một nhóm người với cô, lúc đó tất cả mọi người mặt xám mày tro chỉ lo chạy trốn chết, ngay cả người bên cạnh lớn lên như thế nào cũng không nhìn kỹ, cô ở trong đám người, nghe phía trước có người hỏi Trương Dục Văn có phải hấn có một người bạn gái hay không, không cần đi tìm sao?

Lúc ấy hắn đáp lại như thế nào? A...hình như là: "Tôi cũng sắp mất mạng, lại còn phải quan tâm cô ta? Loại ma ốm như cô ta sớm muộn gì cũng chết, còn không bằng chết sớm chút, đỡ phải liên lụy đến người khác!"

Cô cũng không tức giận một chút nào, thật sự, dù sao người yêu cũng chỉ là gặp dịp thì chơi, cô chỉ cần một người có thể khiến cô giống như loại người không biết làm việc dang hoàng.

Trương Dục Văn lại nghĩ đã kết giao được với thiên kim Biên thị, do đó khoe khoang, đối với hắn, ngay cả một cái nắm tay cô cũng chưa từng, vậy thì nói chuyện yêu đương như thế nào.

Chỉ là bây giờ hắn tròn mắt nói lời bịa đặt, thật sự là quá ghê tởm.

Cô nhẹ nhàng tránh khỏi tay Vương Diễm, thản nhiên nói: "Tôi còn có chuyện khác phải làm, đi trước." Sau đó gật đầu với Thành Hải Tuấn, nỗ lực nhanh chóng rời đi, từ đầu tới cuối ngay cả cái liếc mắt cũng không cho Trương Dục Văn.

Thấy cô dứt khoát rời đi, mấy người đều ngẩn ra. Vương Diễm đứng nhẹ Trương Dục Văn: "Cô ta sao thế? Anh dạy dỗ bạn gái như thế nào, không có giáo dưỡng như vậy!"

Trương Dục Văn trừng mắt nhìn cô ta, quay đầu cười xin lỗi với Thành Hải Tuấn: "Ngại quá, tính tình Trường Hi không tốt, sau này nhất định tôi sẽ nói cô ấy, để cô ấy giải thích với mọi người." Sau đó lại cực kỳ kín đáo liếc nhìn Chu Đức một cái.

Tuy Thành Hải Tuấn cảm thấy Biên Trường Hi hoàn toàn không quan tâm Trương Dục Văn, nhưng thấy hắn nói chắc chắn như vậy, trong lòng cũng có chút khó xác định, đành phải cười nói: "Quá lời rồi." Lại thấy hắn nhìn Chu Đức, nghĩ thầm, cũng có thể là do Chu Đức chọc giận người ta, cô ấy mới không nể mặt như vậy.

Hắn nói: "Đồ ăn đã lấy được, chúng ta đi nhanh thôi, tránh lại gặp thêm mấy con tang thi chúng ta liền xong. Đúng rồi, Dục Văn, vị vừa nãy là bạn gái cậu? Tôi thấy thân thủ cô ấy không tệ, trước kia cô ấy làm gì?"

"Cô ấy à, có thể làm gì chứ, vẫn còn là sinh viên năm thứ hai, chính là lúc bình thường cùng nhau đi chơi luôn quán lấy tôi, muốn tôi dạy một ít thuật phòng thân, chỉ là chút trò trẻ con." Trương Dục Văn nói khoác không sợ gặp bão (chém gió thành bão =)))

Thành Hải Tuấn lộ ra vẻ mặt không tin tưởng lắm, Trương Tuệ lại càng thẳng thắn, "phù" một tiếng bật cười: "Kỹ thuật lái xe dùng búa của cô ấy học từ cậu? Sao tôi lại thấy không giống lắm nhỉ??"

Trong lòng Trương Dục Văn thầm bực, trên mặt lại cười cười không giải thích, Thành Hải Tuấn vội cười hòa giải, một nhóm sáu người nhanh chóng rời đi.

Biên Trường Hi tìm nơi trống trải yên tĩnh dừng xe, một chân chống xuống đất tạo thành tư thế tùy thời có thể lái xe, tiếp theo cẩn thận vén tay áo lên.

Băng vải màu trắng đã bị máu thấm ra ướt đầm, cả cánh tay trái của cô vừa lạnh vừa đau, thỉnh thoảng còn có cảm giác giật giật, thật sự là cực kỳ khó chịu.

Mà đầu cô cực kỳ nặng cực kỳ choáng váng, còn có cảm giác muốn phát sốt.

Từ đêm qua trở đi, miệng vết thương chẳng những không khép lại, ngược lại ngày càng nghiêm trọng, rất nhiều triệu chứng không tốt đã xuất hiện, thỉnh thoảng sẽ phát tác rất mạnh mẽ, giống như vừa nãy vậy.

Lúc này Biên Trường Hi mới nhớ lại một việc: Kịp trước cô nghe những dị năng giả thức tỉnh trong ba ngày đầu nói, quá trình thức tỉnh của bọn họ không hề thuận lợi, thậm chí có thể dùng "thông khổ" để hình dung, các loại cảm giác đau đớn không thoải mái, có người còn đau đến không muốn sống.

Đó là quá trình mà phần lớn người bình thường thức tỉnh đều phải trải qua.

Vốn nên chú ý, nhưng Biên Trường Hi không có kinh nghiệm, dị năng của cô giống như vòng ngọc không gian vậy, tới bất chợt không một điềm báo, giống như sau một đêm liền có, cho nên cô hoàn toàn không có cảm giác gì. Lại cộng thêm ý nghĩ muốn nhanh chóng có được dị năng quá mãnh liệt, cô mới có thể không suy nghĩ chuẩn bị nhiều mà hành động như vậy.

Hối hận cũng không kịp nữa, bây giờ vấn đề quan trọng nhất là, rốt cuộc loại tình huống này của cô là điềm báo thức tỉnh hay là điềm báo tang thi hóa? Còn kéo dài bao lâu, cô có thể kiên trì hay không?

*hoàng hoa đại khuê nữ: con gái chưa gả ra ngoài

nhân thế: vợ người ta

nhất châm kiến huyết: gài đúng chỗ ngứa, nói trúng tim đen

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hỏa cầu, tang thi thứ mười

Editor: Linh Phan

Cô đau đầu đè chặt huyết thái dương.

Mẫu chốt là nông trường còn chưa mở ra.

Từ lúc ý thức được bản thân có thể sẽ có một khoảng thời gian không khỏe, cô đã nâng cao hiệu suất giết tang thi, hoàn toàn không chú ý nghỉ ngơi, giống như bất cứ giá nào mà tìm tang thi, giết tang thi. Tiểu khu cũng chỉ lớn như vậy, những toà nhà khác người bên trong không đi ra, cô cũng không vào được, chỉ có thể đi quanh dưới tòa nhà giết hai con tang thi, sau đó lại chạy về tòa nhà số năm, đi từ tầng một đến tầng mười lăm, chạm mặt một con tang thi, giết xong lại phá cửa tiến vào hai hộ gia đình có dấu hiệu khác thường, lại giết thêm ba con, chỉ một ngày hôm qua cô đã giết sáu con tang thi.

Sáng nay thức dậy, cô biết lại gốc ở khu vực đó cũng sẽ không có hi vọng gì nên lái xe rời khỏi, trên đường chém chết một con, vừa rồi lại giết hai con, như vậy tổng cộng đã giết chín con tang thi.

Còn thiếu một con, chỉ còn một con.

Biên Trường Hi quyết định nhanh chóng giết đủ mười con, sau đó thử xem có thể mở ra nông trường hay không, nếu có thể, cô lập tức trở lại nhà ở tiểu khu, nghỉ ngơi thật tốt, nếu còn chưa được, vậy cô cũng chỉ có thể liều mạng.

Nhất định phải chịu đựng, bây giờ một khi thả lỏng, không biết trước khi kết thúc ngày mai có thể đứng lên hay không, nếu như quá ba ngày đầu tiên cô không thể mở ra nông trường thì phải làm sao, có lẽ phải thật sự nói tạm biệt với nông trường rồi.

Tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra!

Cô tự động viên chính mình, trong khi choáng váng phát hiện ở góc phía trước có mấy con tang thi tiến tới, thầm nghĩ không xong, nhất định là do cô dừng lại quá lâu, mùi trên người đã dẫn tới chúng.

Cô nhanh chóng lái xe rời đi.

May mà mô tô đã được cải tạo, tạp âm đã hạ xuống mức thấp nhất, nếu là mô tô phổ thông, khi khởi động cả con đường đều có thể nghe thấy vậy chính là tự tìm đường chết.

Đáng tiếc bây giờ vận khí của cô không tốt chút nào, dọc đường đi luôn có dấu vết của tang thi nhưng lại không dle"quyDon hề có một con lạc đàn, cô không dám dừng lại, chỉ có thể tiếp tục lái xe tìm cơ hội.

Bỗng nhiên, cô chạy tới bên cạnh một quảng trường, nhìn kỹ một lúc, hóa ra là quảng trường của đại học ở ngoại thành, nơi này địa thế rộng mở lại không có dấu vết của tang thi, cô liếc mắt một cái rồi quay đầu rời đi, nếu tiếp tục đi về phía trước chính là mấy trường đại học, nơi đó có thể có tới mấy vạn sinh viên, mấy ngàn con tang thi.

Đi ngang qua một ngã rẽ, trong buồng điện thoại cạnh điểm dừng xe bus, cô đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng.

Đó là một người phụ nữ lớn tuổi, ngờ ngác đứng trong buồng điện thoại, cũng không nhúc nhích, nhìn từ bên cạnh, sắc mặt trắng xanh thối rữa, đúng là tang thi.

Trong lòng Biên Trường Hi vui vẻ, nhìn xung quanh, bên này là đường lớn để tới sân bay Giang Thành, trước mặt thế cũng rất vắng vẻ, bây giờ lại càng không có một bóng người, ven đường có một chiếc xe hơi, hẳn là của con tang thi này lúc còn là người.

Quả thực là cơ hội trời ban.

Cô xuống xe ở cách đó hơn một trăm mét, cầm búa lặng lẽ lại gần.

Bởi vì con tang thi đó đứng thẳng quay lưng về phía cửa buồng điện thoại, Biên Trường Hi muốn lặng lẽ mở cửa tấn công từ phía sau.

Cô thật cẩn thận đi qua, nín thở mở cửa buồng điện thoại, điều chỉnh tư thế, muốn giáng xuống một búa, nhưng tang thi kia đã chậm rãi xoay người lại.

Biên Trường Hi hơi mím môi, đang muốn xuống tay, ngay sau đó lại ngẩn ra.

Con tang thi trước mặt này, tóc ngắn ngang tai, gương mặt thối rữa khiến người sợ hãi đã sớm không nhìn rõ bộ dáng LêquyDồnvốn có, nhưng trên sống mũi là gọng kính làm từ hợp kim, bộ Âu phục trên người dính đầy dịch bẩn.

Cô thờ dốc vì kinh ngạc: "Cô, cô Chu?!"

Người mới hôm trước còn đứng trước giường cô dạn dò, cô Chu?

Người thứ hai cô nhìn thấy sau khi trùng sinh?

Thực ra Biên Trường Hi cũng không giết mình đến như vậy, dù sao cũng đã nhìn quen sinh tử, trong mặt thể, một phút trước vẫn còn xưng anh gọi em, như keo như sơn, ngay sau đó lập tức có khả năng âm dương cách biệt, mà người còn lại, hẳn không có nhiều thời gian đau khổ bị thương, muốn sống sót, chỉ có cách nhanh chóng thu lại cảm xúc, nghĩa vô phần cố* tiến về phía trước.

Chỉ cần không phải Bạch Hằng hay Biên Khoáng, bất luận là ai mang bộ dáng này đứng trước mặt cô, cô cũng sẽ không dao động. Nhưng chết tiết là bây giờ cô đang không khỏe.

Lực chú ý không thể tập trung hoàn toàn, ngăn người một cái đã nhiều hơn nửa giây, chờ cô kịp phản ứng, tang thi cũng đã gào thét nhào tới.

Cô lại giờ búa lên, búa liên đung trúng ngực tang thi, móng tay thật dài lập tức giữ chặt hai vai cô, đâm đến tận khung xương, mà miệng lớn đầy máu lại vọt vả áp tới, phun ra tràn đầy mùi máu tanh.

Biên Trường Hi ném búa xuống, một tay nắm cổ nó, một tay giữ cầm nó, dùng sức đẩy nó ra. Chỉ là đừng nhìn lúc còn sống cô Chu là người mảnh mai, sau khi biến thành tang thi khí lực cũng vô cùng lớn, Biên Trường Hi bị đẩy lùi vài bước, mấy lần bị hàm răng sắc nhọn của nó áp sát da, lại nhanh chóng đẩy ra.

"Bịch" một tiếng, lưng cô đụng trúng ô tô, đau đến mức khiến cô nhe răng trợn mắt, cô nhìn cửa sổ xe phía sau, lại nhìn tang thi, bỗng nhiên rụt cổ lại, tay khẽ thả lỏng, bởi vì quán tính, đầu tang thi đâm lên cửa sổ xe, như một cái chùy lớn đập nát cửa sổ thủy tinh.

Biên Trường Hi cũng mặc kệ bả vai mình còn đang bị móng tang thi giữ lấy, nhin đau quay người tránh ra, giờ tay muốn rút ra thẳng đao từ sau lưng.

Nhưng tay vừa giờ lên, sự đau đớn đáng sợ lan ra từ hai vai, cả người cô run lên, tay buông thõng, chặt vật nhìn xuống, Linh Han DDLQĐ phần áo trên vai đã nát vụn, máu thịt mơ hồ, dường như còn lộ ra xương trắng lạnh lạnh. Mà cùng lúc đó, cảm giác đau đớn tương tự cũng bạo phát từ miệng vết thương trên tay trái, ba nơi đồng thời phát tác, đau đớn tựa như kinh mạch bị cắt đứt, thiếu chút nữa cô đã ngất đi, trong thân thể dường như có cái gì muốn thoát ra.

Một lần lột xác phá kén thành bướm này, đau đến mức từ trong ra ngoài cơ thể cô ướt đầm máu tươi.

Không được ngất! Không được ngã xuống!

Cô hung hăng cắn môi, dùng lực lắc đầu, tang thi trước mặt rút đầu ra khỏi xe, mang theo một đầu đầy mảnh vụn thủy tinh bước tới, cô lùi từng bước về phía sau.

Bỗng nhiên một giọng nói trầm thấp lạnh lùng phát ra từ phía sau "Tránh ra", tiếp theo đó là tiếng thứ gì đó phá không mà đến, cảm giác nóng rực nhanh chóng tới gần.

Biên Trường Hi quay đầu nhìn lại theo bản năng, đầu đường xuất hiện mấy bóng người đen tuyền, một vật màu hồng ánh vàng phóng tới.

Biên Trường Hi nheo mắt, trong nháy mắt lại trùng lớn.

Dựa vào! Hóa cầu!

Vậy mà lại là hóa cầu!

Lúc này cô rất muốn chửi mẹ nó!

Buổi sáng ngày đầu tiên cô đã bắt đầu chuẩn bị thức tỉnh, dày vò lâu như vậy, đau đến chết đi sống lại, ngay cả hệ Mộc cũng chưa tới tay, vậy mà có người đã thức tỉnh hệ Hỏa!

Là hệ Hỏa đó! Hệ Hỏa mạnh nhất trong Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ!

Cô cảm thấy trời đất xoay chuyển, một suy nghĩ đang chui âm lên, một suy nghĩ đang lý trí phân tích, sau đó phát hiện một khi hóa cầu đánh trúng tang thi, vậy nó thật sự sẽ bị chơi chết rồi.

Tang thi thứ mười, nguồn năng lượng thứ mười, năng lượng mở ra nông trường của cô! Bị hủy trong tay người khác sao?

Vì thế lại có một suy nghĩ khác điều khiển cơ thể cô nhanh chóng lướt qua hai bước, chắn trước mặt hóa cầu thể tới mãnh liệt, trước khi bị đánh trúng, cô khẽ quát một tiếng, tay phải vòng qua đầu vai rút ra đao thẳng, sau đó hung hăng chém tới.

Có niềm dịch tanh hôi bắn lên mặt.

Cô không biết mình có chém trúng tang thi hay không, có giết chết nó hay không, cô chỉ biết sau khi sử dụng toàn bộ khí lực, bản thân đang chậm rãi ngã xuống, quá trình ngã xuống dài đằng đằng, cô cảm thấy cả người nhẹ bẫng.

Tất cả đau đớn đều tiêu tán, mà tất cả mọi mệt bị cưỡng ép giữ lại, trong nháy mắt tràn tới.

*nghĩa vô phản cổ: làm việc nghĩa không được chùn bước, ý trong truyện chỉ là tiếp tục hướng về phía trước không được chùn bước nha

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khải Nông Trường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Được cứu, ân nhân là ai?

Editor: Linh Phan

Biên Trường Hi tỉnh lại trong tiếng ồn ào huyền ảo.

Chậm rãi mở mắt, trên đầu là xà nhà bằng thép, một bên treo bóng đèn hình tròn, nhìn có chút giống kho hàng.

Bên cạnh có bóng người lay động, chớp mũi trần đầy mùi cao su, loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện.

"Rốt cuộc bao giờ cô ta mới tỉnh? Ngày mai chúng ta sẽ rời đi, chẳng lẽ còn phải mang theo cô ta?"

"Vương Diễm, không thể nói như vậy, mọi người từng là đồng học, lúc trước cô ấy còn từng giúp chúng ta, cũng không thể bỏ mặc cô ấy ở đây một mình."

"Hải Tuấn, cậu đừng quan tâm cô ta, bạn cùng lớp cái gì chứ, chưa từng thấy người nào máu lạnh như vậy. Dù sao chúng ta cũng không thể thất hứa, đã答应 chiếu cố Biên đồng học thì không thể nửa đường buông tha."

"Bạn cùng lớp thì sao? Là bạn cùng lớp tôi mới muốn đứng ra nói đạo lý, cô ta bị tang thi cào thành như vậy, ai biết lúc nào sẽ biến thành tang thi, hoặc khi nào sẽ chết, rõ ràng chính là một cái phiền toái, chính chúng ta chạy thoát thân còn không kịp, lại còn mang theo cô ta? Trương Dục Văn, anh nói đi, có phải vậy không?"

"..."

Biên Trường Hi mơ hồ nghe một lát, đại não dần thanh tỉnh, xem ra chính mình được cứu, lại còn là mấy người Thành Hải Tuấn cứu.

Nhưng mà rất kỳ quái, cô nhớ rõ trước khi hôn mê đã nhìn thấy hỏa cầu, người cứu nàng hẳn là đã thức tỉnh hệ Hỏa, có thể thức tỉnh hệ Hỏa ngay ngày đầu tiên mất thế, hơn nữa nhìn tốc độ và độ chính xác khi bay của hỏa cầu, hẳn là người kia đã vận dụng dị năng thuận buồm xuôi gió.

Nhân vật như vậy, nếu không chết non, trong mật thể nhất định sẽ có thành tựu xuất sắc, trong đội ngũ của Thành Hải Tuấn có người như vậy sao?

Cô tạm thời gác nghi vấn sang một bên, nhắm mắt lại tự cảm thụ trạng thái cơ thể bây giờ.

Lúc này cô nằm trong góc, dưới thân trên người phủ một cái chăn mỏng, lạnh lẽo giật giật ngón tay, linh hoạt tự nhiên, miệng vết thương trên cánh tay trái và hai bả vai vẫn còn có chút đau, còn có cảm giác ngứa, đây là biểu hiện đang khép lại. Trong lòng cô thả lỏng, tập trung tinh lực cảm thụ một chút, phát hiện trong cơ thể có một dòng năng lượng ôn hòa ấm áp đang lưu động.

Năng lượng đó nhỏ bé như làn khói, mảnh mai như mười sợi tóc đan xen, khi cô cẩn thận muốn cảm thụ, giống như không có bất cứ cái gì, nhưng nín thở chờ đợi một lúc, lại giống như không nơi nào không xuất hiện, lười biếng dạo chơi trong cơ thể, những nơi nó đi qua đều cảm thấy thật thoải mái, cả người nhẹ nhàng giống như có thể nhảy cao đến ba mét.

Biên Trường Hi mừng rỡ, hệ Mộc của cô đã trở lại!

Dị năng giả vừa thức tỉnh rất khó cảm nhận được năng lượng trong cơ thể, bọn họ đều phải thông qua thực thể của năng lượng mới phát hiện bản thân đã có dị năng, nhưng Biên Trường Hi lại khác, cô có bảy năm kinh nghiệm kiếp trước, gần như là chỉ cần tinh tâm là có thể tìm thấy dòng năng lượng đang ngủ đông đó, cảm giác tồn tại quen thuộc đến tận xương, tuy bây giờ vẫn còn rất yếu ớt, nhưng tuyệt đối không sai.

Cô rất muốn triệu hồi dây mây nhỏ- bản thể hệ Mộc của mình mà hưng hăng hôn một cái.

Chỉ là cô vẫn nhịn xuống.

Cô bình tĩnh điều động năng lượng hệ Mộc bao phủ lên hai bả vai và cánh tay trái, cảm giác mát lạnh như tơ tằm truyền tới từng chút một, miệng vết thương bắt đầu dùng tốc độ nhanh gấp bội khép lại. Cô thoáng yên tâm, tay sờ bên hông.

Giữ chứ? Hộp gỗ đâu?

Cô trợn mắt ngồi dậy, xốc chân lên nhìn lại, bọc nhỏ trên lưng không thấy nữa.

Những người đang thảo luận kịch liệt thấy cô thức dậy liền ngậm miệng, ngạc nhiên nhìn cô, Thành Hải Tuấn lộ ra vẻ mặt như trút được gánh nặng: "Biên đồng học, rốt cuộc cô cũng tỉnh lại!"

Về mặt Trương Tuệ bên cạnh cũng vui mừng, những người cô không biết cũng có biểu hiện, ngoài ra cô còn nhìn thấy vẻ mặt cứng nhắc của Vương Diễm vừa rồi còn hô to gọi nhỏ muốn bỏ lại cô, trong mắt bốc hỏa trừng mắt nhìn về phía này, Trương Dục Văn vẫn luôn không hé răng ân cần chạy tới: "Trường Hi em cảm thấy thế nào? Em vừa hôn mê chính là một ngày một đêm, làm anh lo lắng muốn chết."

Biên Trường Hi thật không nhìn ra bộ dáng lo lắng của hắn.

Cô liếc hắn một cái, đang muốn nói chuyện với Thành Hải Tuấn, bỗng nhiên cảm thấy trên người có chút khác thường, cúi đầu nhìn, trên người vẫn là quần áo lúc trước, bởi vì hai vai bị xé nát, áo miễn cưỡng treo một bên, lộ ra miệng vết thương hung dữ đã khép lại năm sáu phần.

Bởi vậy hiển nhiên rất không dễ nhìn. Trương Dục Văn vội vàng cởi áo khoác trên người muốn choàng lên người cô, cô giơ tay ngăn cản, hỏi Thành Hải Tuấn: "Đội trưởng Thành, đồ của tôi đâu?"

Thành Hải Tuấn ngăn người, Trương Tuệ nói: "Tôi lấy cho cô!"

Cô chạy tới một góc khác, tìm kiếm trong một đống bao lớn bao nhỏ: "Đồ của cô tôi đã gom lại, không có ai đụng đến."

Biên Trường Hi tranh thủ quan sát bốn phía, nơi này quả thật là một cái kho hàng lớn, cửa lớn mở rộng, có người đang ra vào, nhìn ánh sáng hẳn là chàng vạng tối. Những nơi khác trong kho hàng có ba đoàn người đang ngồi, đều hơn hai mươi tuổi, Biên Trường Hi rất dễ dàng đoán được đây là một đám sinh viên chạy trốn tụ lại, có lẽ không cùng một trường, gặp nhau trên đường, càng tụ càng nhiều, cùng nhau hành động, kiếp trước cô và Trần Di Toa cũng là thành viên trong đó.

Nơi mà cô đang ngồi là một góc của kho hàng, cách đó không xa là một đống lốp xe màu đen, bên cạnh là đội ngũ của Thành Hải Tuấn, ngoại trừ sáu người đã gặp trước đó, còn có thêm hai mươi người nữa, Trương Dục Văn nói cô đã hôn mê một ngày một đêm, xem ra những người này là mới gia nhập, bọn họ dường như đều đã tôn Thành Hải Tuấn làm đội trưởng.

Lúc này những người này ngồi trên chiếu, mỗi người hoặc nói chuyện hoặc chuẩn bị vật tư hay đơn giản là giặt người lau nước mắt, có người yên lặng nấu mì và các loại đồ ăn, trên mặt mỗi người ít nhiều đều có vẻ mệt mỏi cùng hoảng sợ, thậm chí trên mặt và quần áo còn dính máu, xem chừng cách đó không lâu đã chiến đấu với tang thi. Mùi thức ăn trộn lẫn với mùi cao su khiến không khí trong kho hàng càng trở nên nặng nề.

Biên Trường Hi nghĩ tới kiếp trước mình cũng giống như những người này, yên lặng gầy dựa, khủng hoảng, hi vọng, thống khổ, một mình chịu đựng từng ngày cô độc lại tuyệt vọng, lần lượt đi đến tuyệt lộ lại chạy thoát, liều mạng kiên cường và trưởng thành, lại không biết con đường phía trước ở đâu, muốn cảm nhận sự ấm áp và lực lượng trong đoàn người, đồng thời cũng ôm lòng phòng bị đối với sự ấm áp đó.

Bây giờ nghĩ lại, tưởng như đã qua mấy đời.

Biên Trường Hi không khỏi hòa hoãn lại tâm tình, hỏi Thành Hải Tuấn: "Đội trưởng Thành, là mọi người cứu tôi?"

Vương Diễm bĩu môi: "Còn không phải ư?"

Thành Hải Tuấn nhíu mày liếc cô ta một cái, quay đầu nói với Biên Trường Hi: "Không phải chúng tôi cứu cô, hôm qua sau khi cùng cô tách ra chúng tôi trở lại trường học một chuyến, muốn xem thử trong trường học thế nào, trên đường gặp năm thanh niên, một người trong đó công cô đang hôn mê..."

Hắn nói tới đây, trên mặt xuất hiện sự xấu hổ, lại có chút không nói tiếp được, Trương Dục Văn vội vàng tiếp tục câu chuyện: "Anh nhận ra em, hình như những người đó có việc gấp nên đưa em cho bọn anh chăm sóc, Trường Hi sao em lại quen biết bọn họ? Anh xem bọn họ có khí chất của quân nhân."

"Đúng vậy, một nhóm khí chất bất phàm, mặc quần áo tác chiến đặc biệt, trong tay còn có súng." Một cô gái nhanh miệng bổ sung: "Tôi cũng không dám nhìn thẳng bọn họ, may mắn là đội trưởng của họ dễ nói chuyện."

Biên Trường Hi nhíu mày, cảm giác của cô quả nhiên không sai, người cứu cô không phải bọn họ, năm quân nhân sao? Hóa cầu, quân nhân, trường học,... Trong đầu cô chợt lóe lên gì đó, lại không kịp bắt lấy, nhìn bộ dáng Thành Hải Tuấn và Trương Dục Văn dường như đang giấu diếm điều gì đó, trong lòng càng thêm nghi hoặc, hỏi: "Bọn họ có lưu lại danh tính không?"

Đúng lúc này Trương Tuệ mang ba lô của Biên Trường Hi tới: "Đây là túi của cô phải không?"

"Đúng vậy, cảm ơn cô." Biên Trường Hi cao hứng mở ra, phía trên là một chiếc áo khoác dự phòng, cô lấy ra để sang một bên, lại liếc mắt nhìn thấy bọc nhỏ màu đen treo bên cạnh, cô không khỏi chế nhạo, trở nên kích động.

Nông trường bên trong vòng ngọc đã mở ra chưa? Có phải là đã thất bại hay không? Nếu như thất bại thì phải làm sao đây?

Không, hẳn là sẽ không, cô nhớ rõ mình đã chém chết cô Chu hóa tang thi, đã nắm lấy nguồn năng lượng thứ mười.

Nghĩ như vậy, nhưng mà khi cô mở hộp gỗ ra, nhất thời trợn tròn mắt, giật mình biến sắc: "Vòng ngọc của tôi đâu!"

Chương 13: Vòng ngọc, sóng gió kẻ trộm cắp

Editor: Linh Phan

Nghe tiếng kinh hô của Biên Trường Hi, mọi người đồng thời nhìn sang, chỉ thấy trong hộp nhỏ lót tơ lụa màu vàng, có vết lõm hình tròn, ai cũng có thể thấy được bên trong từng chứa một chiếc vòng, chỉ là bây giờ lại không hề có gì cả.

Sắc mặt Biên Trường Hi trắng bệch, môi run run hai lần, lục lọi hết mọi góc ngách trong ba lô, ngoại trừ đồ ăn cũng chỉ có đồ ăn, tung tích của nửa chiếc vòng ngọc cũng không có, cô giữ chặt Trương Tuệ hỏi: "Đồ của tôi đều ở đây sao?"

Bị vẻ mặt lạnh lẽo khủng hoảng của cô dọa sợ, Trương Tuệ vội vàng gạt đầu: "Ngoại trừ xe mô tô và vũ khí chúng tôi từng mượn dùng, những đồ vật khác của cô Hải Tuấn cũng không cho phép người khác đụng vào, đúng không Hải Tuấn?"

Thành Hải Tuấn gạt đầu: "Tôi đã đặc biệt dặn dò, mọi người có ai động vào vòng ngọc của Biên đồng học không?"

"Không có nha."

"Đã là lúc nào rồi, một cái vòng ngọc không thể ăn không thể uống, ai sẽ hiếm lạ chứ?"

"Thứ đó trông như thế nào? Hay là chúng ta thử tìm giúp?"

Trương Dục Văn bỗng nói: "Có phải trước đó đã đánh rơi hay không? Hoặc là bị nhóm quân nhân kia lấy đi?"

Thành Hải Tuấn không xác định nói: "Những người đó nhìn rất chính trực."

Trương Dục Văn cười lạnh: "Đầu năm này tri nhân tri diện bất tri tâm* lại còn thiếu sao?"

Thành Hải Tuấn vẫn không tin, Biên Trường Hi lại lạnh lẽo toàn thân.

Cô nhớ rõ kiếp trước bên người Chư Vân Hoa có một cô gái, có được một loại dị năng có thể tìm kiếm đồ vật, dđle"quy"đôn có thể chủ động phát hiện bảo vật, chính là cô ta phát hiện ra chỗ không bình thường của vòng ngọc, có khi nào trong nhóm quân nhân đó cũng có người giống như cô gái đó? Hay là sau khi cô hôn mê vòng ngọc đã xảy ra biến hóa, khiến bọn họ nghĩ đó là bảo vật?

Không! Vòng ngọc nông trường là của cô, bất cứ ai cũng không được mơ tưởng!

Vòng ngọc của cô! Vòng ngọc của cô...

Bỗng nhiên, Biên Trường Hi cảm nhận được một lực hấp dẫn kỳ dị, dường như có thứ gì đó đang hấp dẫn cô, cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, đột nhiên tập trung vào Vương Diễm, chính xác là ba lô bằng da thật màu đỏ trên vai cô ta.

Chẳng lẽ...

Cô mím môi, bỗng dừng đứng lên, bước nhanh tới kéo ba lô của Vương Diễm xuống, bên trong nhét đầy đồ vật, khăn tay, đồ trang điểm, kính mắt, kẹo, băng vệ sinh, nhét đến tràn đầy, cô đều giữ ra ném xuống đất, Vương Diễm ngây người một lúc, thét chói tai xông lên: "Đồ điên này, cô làm cái gì? Trả lại ba lô cho tôi!"

Biên Trường Hi bỗng dừng lại, lấy ra một cái vòng ngọc từ dưới đáy ba lô, vòng ngọc sáng bóng lộng lẫy trong kho hàng tối tăm vô cùng thu hút ánh mắt, đúng là vòng ngọc của cô.

Cô cẩn thận quan sát, thở ra một hơi như trút được gánh nặng, lại giễu cợt nói: "Cô có thể giải thích chuyện này sao?"

Sắc mặt Vương Diễm lúc trắng lúc xanh, cứng cổ nói: "Giải thích cái gì? Chiếc vòng này vốn là của tôi?"

"Vậy sao?" Biên Trường Hi ném ba lô xuống, đeo vòng ngọc lên cổ tay trái, tay phải phủ lên thử cảm nhận, cảm thấy tinh thần lực của mình lập tức bị hút vào một không gian rộng lớn.

Trong lòng cô mừng như điên, nông trường đã mở ra rồi?

Không không, không nhất định là nông trường, nhưng ít nhất đã có không gian trong vòng ngọc, Biên Trường Hi thực sự vô cùng muốn vào xem tình huống. Cô chỉ cảm thấy cả người thư thái, tâm tình vô cùng tốt, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ, lạnh lùng liếc nhìn Vương Diễm một cái.

Cô ta trộm vòng ngọc, rốt cuộc là tham tài, hay là đã phát hiện được cái gì?

Ánh mắt kia giống như một cái dùi bång, lại giống như lời điện, Vương Diễm có cảm giác từ đầu tới chân bị quét thành trong suốt, cả người giật mình, giận dữ chỉ vào Biên Trường Hi: "Chúng tôi có lòng tốt thu nhận cô, cho cô ăn cho cô uống cho cô ngủ, lại còn chia người chăm sóc cô, kết quả cô lại báo đáp như vậy! Một cái vòng nát có gì hay, lại còn không cho tôi thu chút thù lao? Tôi nói cho cô, lẽquyđon tôi nhất định phải có chiếc vòng kia rồi, nếu cô không giao ra vậy cũng đừng nghĩ có thể ở lại tiểu đội này!"

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn cô ta.

Tròng kho hàng bỗng có người hừ một tiếng: "Thù lao gì đó, không phải mấy quân nhân kia đã cho mấy người?"

Mặt Vương Diễm cứng đờ, cái lại người nọ: "Những người đó giao phần của những người đó, cô ta giao phần của cô ta, chuyện của tiểu đội chúng tôi anh đừng có xen vào!"

Biên Trường Hi trái lại nghe được rõ ràng.

Quay đầu hỏi Thành Hải Tuấn: "Trả thù lao? Hóa ra mấy người nhận thù lao của người ta mới thu nhận tôi?"

Mặt Thành Hải Tuấn đỏ lên, Trương Tuệ vội vàng tới giải vây: "Biên đồng học, không phải như cô nghĩ đâu."

Trương Dục Văn cũng sốt ruột giữ chặt tay cô, ra sức nháy mắt: "Mọi người đều là đồng học, sau này sẽ tiếp tục đồng hành, Trường Hi em đừng náo loạn nữa, Vương Diễm thích vòng ngọc đó, em cho cô ấy là tốt rồi, dù sao bây giờ thứ này cũng không còn đáng giá nữa."

Biên Trường Hi nhìn hẩn như một kẻ ngốc.

Trương Dục Văn bị ánh mắt này của cô nhìn, trong lòng ghen khuấy, lại phải nén giận, hẩn không hiểu tại sao Biên Trường Hi lại không nể mặt hẩn như vậy, hôm qua cũng vậy, hôm nay cũng vậy, đã là lúc nào rồi, chẳng lẽ cô còn cho rằng mình là đại tiểu thư Biên gia? Dựa vào một cái xe vài thanh đao là có thể lưu lạc giang hồ?

Đừng có đùa!

Một nữ sinh viên tiểu tụy vì bệnh, không hiểu sự đời cuối cùng không phải sẽ phải dựa vào đội ngũ này sao, bây giờ náo loạn như vậy là muốn thế nào? Chỉ liên lụy hẩn cũng bị người ghét bỏ.

Ngoại trừ điều này, lúc Biên Trường Hi đối mặt với tang thi lộ ra dững khí và thân thù khiến Trương Dục Văn có cảm giác nhìn thấy mà thêm. Hẩn cảm thấy người bạn gái trên danh nghĩa này có chỗ nào đó không giống trước kia, loại khí thế lạnh lùng sắc bén này vậy mà lại vô cùng mê người, xét trên điểm này, hẩn nổi lên ý nghĩ giữ lấy cô, nếu việc cô gia nhập tiểu đội là do hẩn dốc sức thúc đẩy, náo loạn với tiểu đội là do hẩn hòa giải, vậy sau này cô nhất định chỉ có thể phụ thuộc hẩn thôi.

Nếu quả thật có chút tài năng, hẩn tự nhiên có thể giành được chỗ tốt lớn nhất, nếu vẫn là loại người chỉ có thể gây phiền toái cho người khác, hẩn cũng có vô số biện pháp đá cô ra khỏi đội ngũ.

Nhất là chuyện mà hẩn thương lượng với Vương Diễm, nhất định phải làm được.

Suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển, hai mắt hẩn âm thầm tỏa sáng nhìn chăm chăm vòng tay trên LinhPHan ddlequydoncô tay Biên Trường Hi, vô cùng hối hận tại sao vừa rồi không nói Vương Diễm giấu kín một chút. Sao hẩn có thể nghĩ tới dường như Biên Trường Hi biết rõ vòng ngọc chính là đang nằm trong ba lô của Vương Diễm, hơn nữa còn trắng trợn đoạt lại.

Hẩn thấy đội viên khác đều đang nhìn bản thân, lại nhìn Biên Trường Hi với ánh mắt bất thiện, dững khí càng lớn, nghĩa chính ngôn từ* nói: "Trường Hi, làm người phải tri ân đồ báo*, lúc đó em cả người thương tổn, nửa bả vai đã bị thiêu thành than đen, lại bắt đầu sốt cao, cả người mê man, nếu không phải bọn anh cẩn thận chăm sóc, em nghĩ xem em có thể khôi phục sao? Bây giờ em có thể tốt đẹp đứng ở đây là công lao của ai? Vương Diễm chẳng qua chỉ muốn của em một cái vòng tay, ngay cả chuyện này em cũng không chịu, em ích kỉ như vậy sau này làm sao bọn anh có thể tin tưởng em? Em thật sự khiến anh vô cùng thất vọng!"

Hẩn không hề đề cập tới chuyện trả thù lao, chỉ khiến Biên Trường Hi trở thành loại người vô đạo đức, vong ân phụ nghĩa.

Vương Diễm cũng kịp phản ứng, tròng mắt xoay chuyển, nhất thời che mặt khóc lớn, hấp dẫn ánh mắt của mọi người: "Trường Hi, trước kia chúng ta thân thiết như vậy, cùng ăn cơm cùng đi ngủ, cậu còn nói chờ đến sinh nhật của tớ thì sẽ tặng tớ vòng ngọc này, cậu đã quên sao? Tớ cũng là vì thật sự thích chiếc vòng này nên mới lấy, tớ biết không hỏi cậu mà đã lấy là không tốt, nếu cậu không vui thì có thể nói chuyện riêng với tớ, sao có thể cướp đoạt ngay trước mặt như vậy?"

*tri nhân tri diện bất tri tâm: thấy người thấy mặt không thấy lòng, ý là chỉ nhìn qua bề ngoài không thể phán đoán nội tâm bên trong.

Nghĩa chính ngôn từ: nói lời chính nghĩa

Tri ân đồ báo: nhận được ân huệ phải biết báo ơn

Chương 14: Ghét kẻ giàu, phải hàm súc

Editor: Linh Phan

Biên Trường Hi cảm thấy kỳ lạ nhìn chăm chăm Vương Diễm, những ánh mắt mang theo địch ý và khinh thường trong đôi mắt của Thành Hải Tuấn, lại nhìn những người khác trong kho hàng vây quanh xem náo nhiệt, cười nhao một tiếng, cúi đầu vuốt ve lông mày bên phải, lắc đầu thì thào: "Thật là buồn cười!"

Chỉ cần khóc một chút, người trộm vòng ngọc ngược lại trở thành người bị hại, người bị trộm lại rơi vào tình thế không thông tình đạt lý, vong ân bội nghĩa, cô thật không biết nước mắt có ích như vậy, buồn cười nhất chính là người nghe lại vẫn còn tự cảm thấy vô cùng hợp lý. Đây có tính là khách đại khí điểm* hay không, bởi vì chắc chắn đđl"quý"don rằng cô chỉ có thể đi cùng tiểu đội bọn họ, phải dựa vào bọn họ, cho nên cùng nhau ra oai phủ đầu với cô?

Hôm nay nếu đổi thành người khác, chỉ sợ dù là vô cùng bất công thì cũng phải nhịn xuống.

Vậy nên mới nói cô không thích hoạt động theo tập thể, người càng nhiều, mấy chuyện linh tinh nhỏ nhặt cũng có thể khơi ra, có lẽ là do áp lực trong mặt thể quá lớn, con người không thể không thay đổi biện pháp để giải trí cũng như phát tiết cảm xúc. Có bản lĩnh thì đi giết tang thi đi, sao lại có nhiều thời gian nhàn hạ thoải mái để lãng phí như vậy? Biên Trường Hi thực sự không hiểu rốt cuộc trong đầu những người này chứa cái gì.

Chỉ là, những người khác hẳn là chỉ đề phòng và chống đối người mới gia nhập theo bản năng, còn Vương Diễm và Trương Dục Văn lại cắn chặt vòng ngọc của cô không rời...

Vương Diễm đang giả khóc trầm mặt: "Trường Hi, cậu đây là đang mắng chúng tôi?"

Biên Trường Hi nhìn cô ta một cái thật sâu, xoay người nhặt bộ đồ dự phòng của mình mặc lên người, cài lại từng cái cúc áo, lại chậm rãi vén tay áo lên, đuôi mắt liếc nhìn cô ta: "Tôi tự mắng chính tôi, vậy mà lại nói lý với loại người ngu xuẩn như cô." Cô quay đầu cười: "Đội trưởng Thành, anh quản lý đội viên của mình cho tốt, nếu không tôi sợ mình sẽ nhịn không được mà ra tay nha."

Những người vây xem có chút thốn thức, đây là muốn đánh nhau sao!

Tất cả mọi người đều là sinh viên đại học, có người nhu thuận như tiểu bạch thỏ, có người hoang đường nhưng cũng không quá mức lớn lối, loại người kiêu ngạo luôn tìm chuyện bới móc như vậy, thật sự chưa từng gặp qua, cho nên cả đám đều có chút hưng phấn, huyết sáo rồi lại vỗ tay, có người hiểu được tình huống thì lặng lẽ kể lại thân phận và sự tích của Biên Trường Hi cho bạn mình.

Sắc mặt Thành Hải Tuấn lúc đen lúc đỏ, nhưng không đợi hắn lên tiếng, Vương Diễm bỗng nhiên nhào LinhPhan lequydon tới muốn cướp lấy vòng ngọc của Biên Trường Hi, hung dữ mắng: "Cô nói ai ngu xuẩn? Con mẹ nó cô mới ngu xuẩn! Đại tiểu thư Biên gia thì hay lắm sao! Còn không phải là kẻ đáng thương không cha không mẹ! Cũng đã ba ngày còn chưa có ai tới tìm cô phải không? Cô đã bị bỏ rơi còn kiêu ngạo cái gì, có bản lĩnh thì đánh tôi đi!"

Trong mắt Biên Trường Hi lóe lên sát khí, tay trái bị nắm đau vòng ra thoát khỏi năm ngón tay của Vương Diễm, giữ chặt rồi vặn gãy cổ tay phải của cô ta, tay phải đè lại vai trái của cô ta, đồng thời chân quét tới chân phải của cô ta từ phía sau, Vương Diễm hét lên một tiếng rồi ngã mạnh xuống đất.

"Aaaaaaaa...." Vương Diễm chỉ cảm thấy một bên hông mình đã nát, nằm trên mặt đất không dám động đậy.

Biên Trường Hi lùi một bước, lạnh lùng nhìn chăm chăm cô ta: "Ghét kẻ giàu mà thôi, thể hiện chút ý tứ là đủ rồi, quá không hàm súc sẽ rất khó coi."

Vương Diễm là sinh viên ngoại thành, nghe nói trong nhà có mỏ siêu thị, nhiều lắm cũng chỉ xem là có chút giàu có, đương nhiên không thể so sánh với Biên gia- thủ phủ Giang Thành, là tập đoàn lớn hết sức quan trọng trong mạng lưới kinh tế phía Nam Hoa Hạ, thường ngày rất thích ra vẻ hào phóng, luôn chán ghét loại con nhà giàu giống như Biên Trường Hi, nhưng Biên Trường Hi lại có địa vị không thể khinh thường trong gia tộc, đương nhiên được cô ta cực kỳ "ưu ái".

Chỉ là Biên Trường Hi có thể nhịn những thứ khác, nhưng không thể nhịn bất cứ kẻ nào xúc phạm cha mẹ đã mất.

Cô nhìn tay mình, quả nhiên sau khi thức tỉnh hệ Mộc thì khí lực tăng lên không ít, hẳn là tương đương với một người đàn ông bình thường rồi.

Cô liếc nhìn Trương Dục Văn đang trợn mắt há hốc mồm một cái, Trương Dục Văn bị dọa đến lùi một bước, giẫm trúng chân của người ở phía sau, một hồi hỗn loạn, Trương Dục Văn đứng vững vàng liền giro đao hướng về phía Biên Trường Hi, vậy mà lại là đao gỗ hoa lê của Biên Trường Hi, mấy người đứng bên cạnh và sau lưng hắn cũng đều đứng lên, cầm lấy vũ khí, mà người không liên quan thì tránh ra một khoảng cách.

"Đao của tôi, búa của tôi, còn dùng xe của tôi, mấy người thật đúng là không khách khí nha." Biên Trường Hi chậm biến nhìn vũ khí trên tay bọn họ, càng thêm kiên định quyết tâm hành động một mình, nhiều người thực sự là quá đáng ghét.

Thành Hải Tuấn tròn mắt há hốc mồm nhìn tình thế dần không khống chế được, nhanh chóng đứng ra: "Mọi người muốn làm gì vậy, nhanh hạ đao xuống! Đây là người một nhà mà!"

"Tôi và mấy người cũng không phải là 'người một nhà'." Biên Trường Hi nhếch môi, chuyển hướng hỏi đám người: "Vừa rồi vị đồng học nào nói đã có người trả thù lao cứu tôi? Có thể nói tình huống cụ thể với tôi không?"

"Là tôi! Là tôi!" Một cô gái mập lùn bước ra từ trong đám người, nhưng không dám đứng quá gần Biên Trường Hi, đánh giá cô một lúc, cười nói: "Hôm qua trong tiểu đội của tôi có người bị tang thi cào bị thương, bắt đầu sốt cao, chúng tôi bèn cùng nhau ddlequysdon ra ngoài tìm thuốc, trên đường gặp được tiểu đội của đội trưởng Thành nên cùng nhau đi." Cô gái le lười: "Kết quả đi không được bao lâu thì gặp năm người kia, bọn họ tới hỏi đường, sau đó đội trưởng Thành nhận ra cô. Hình như mấy quân nhân đó không tiện mang theo cô, lại thấy bạn trai...a, là Trương Dục Văn đưa ra ảnh chụp chung của hai người nên đã giao cô cho mấy người họ chăm sóc."

Cô gái nói tới đây, ngừng một chút, nhìn Vương Diễm đang được đội viên diu lên: "Cô gái kia không vừa ý, nói cô không sống tiếp được, là phiền toái. Còn nói có thể chăm sóc cô, nhưng mấy quân nhân đó phải để lại hai thanh súng."

Biên Trường Hi nheo mắt: "Bọn họ đồng ý?"

"Cô gặp được người tốt đó, sau khi đội trưởng bên kia nói chuyện với đội trưởng Thành, đáp ứng để lại một thanh súng, năm viên đạn, cộng thêm hai dụng cụ truyền tin, nói là truyền tin qua tín hiệu vệ tinh, vô cùng tiên tiến, bây giờ vẫn còn có thể dùng."

Cô gái nói xong, mọi người trong kho hàng đều yên tĩnh, sắc mặt đám người Thành Hải Tuấn xấu hổ, sắc mặt Trương Dục Văn và Vương Diễm lại càng khó coi.

Đồng học, thậm chí là người yêu, tạm thời chăm sóc cô lại còn nêu ra điều kiện, trái lại mấy người không quen biết lại vì cô trả giá không nhỏ.

Tất cả mọi người hiểu rõ, trong thế giới đã thay đổi lớn như bây giờ, súng ống đại biểu cái gì, dụng cụ truyền tin trong thời điểm điện thoại di động đình trệ cũng là bảo bối.

Cho nên, người đồ mắt vẫn rất nhiều, nhất là đội ngũ của cô gái đã chứng kiến mọi chuyện.

Có người bắt đầu thôn thức: "Hóa ra mọi chuyện là như vậy."

"Còn luôn miệng nói mình cứu người ta, da mặt những người này thật dày."

"Đúng vậy, bọn hần giống như được thuê vậy."

"Chỉ là cũng không thể nói như vậy, nếu là loại người lòng dạ hiểm độc, cũng có khả năng nhận đồ xong bỏ lại người."

Cô gái mập vội vàng giải thích: "Bọn họ cũng không dám đâu, đội trưởng tiểu đội quân nhân đó nói tên hần là Cố Tự, còn hỏi tên đội trưởng Thành, nói nếu để hần biết được đội trưởng Thành bỏ lại Biên đồng học thì nhất định sẽ không tha cho hần."

Thành Hải Tuấn hồ thẹn không thôi, vội vàng nói: "Tôi cũng không muốn vậy, mọi người đều là đồng học, càng đừng nói cô đã từng giúp chúng tôi, là Vương Diễm quần lấy bọn họ, mà dường như bọn họ lại thực sự vội, tôi cũng chưa kịp ngăn lại bọn họ đã để đồ rồi đi."

Nhớ tới lúc đó đội trưởng bên kia lạnh lùng nói: "Không có nhiều hơn.", hần thật hận không có cái hồ để nhảy xuống! Đều do Vương Diễm, mặt mũi đều bị cô ta quăng hết! Nói đi cũng phải nói lại, hần cũng thật sự không ngờ người đó lại hành động nhanh chóng như vậy, trong nháy mắt đã để đồ rồi đi xa, mà hần còn đang ngăn người, đuổi theo đã không kịp, lại không thể gọi lớn sợ sẽ dẫn tới tang thi."

Hần lấy ra túi nhỏ từ trên người, bên trong chính là một cây súng lục màu đen, năm viên đạn màu vàng, còn có hai đồ vật giống như đồng hồ đeo tay: "Những thứ này cũng chưa sử dụng, vốn nghĩ muốn trả lại cho bọn họ, bây giờ giao lại cho cô thì tốt rồi."

Xung quanh nhất thời yên tĩnh, Biên Trường Hi cảm nhận được rất nhiều ánh mắt dán lên người mình, ánh mắt của người trong đội ngũ của Thành Hải Tuấn lại càng hung ác, giống như nếu Biên Trường Hi dám nhận lấy sẽ cho cô biết tay.

Cô không quan tâm những thứ này mà kinh ngạc nhìn chằm chằm cái túi này, không thể nào, cô thật sự gặp được người tốt? Đây là súng nha, giai đoạn đầu mặt thể một viên đạn có khi chính là một mạng người nha? Lại có người...

Trong lòng cô cảm thấy khác thường, thăm nghĩ sau này nếu có cơ hội sẽ làm quen với người tên Cố... Chậm đã! Cố Tự?!

*khách đại khi điểm: gần giống ý lớn hiệp bé á

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Cổ Tự, chuyện cũ của vương giả

Editor: Linh Phan

Cổ Tự? Là Cổ Tự mà cô biết sao?!

Biên Trường Hi sợ ngây người, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ thứ vừa lóe lên trong đầu mình là cái gì rồi.

Nghe nói trước mặt thế Cổ Tự là bộ đội đặc chủng, lúc đang cùng đồng đội làm nhiệm vụ thì mặt thế tới, đương nhiên không thể tiếp tục nhiệm vụ được nữa, anh cũng không phải loại người cổ hủ, điều đầu tiên nghĩ tới không phải đi gặp cấp trên báo cáo mà là đi tìm người nhà của mình và đồng đội, dù sao thế giới đã trở nên rất đáng sợ.

Nghe nói nơi đầu tiên nhóm người của Cổ Tự tới là một trường đại học, bởi vì em trai của Cổ Tự là Cổ Bồi đang học ở đó.

Còn có, lúc đầu Cổ Tự là hệ Hỏa, không biết vì sao mà sau này tiến hóa thành dị năng giả hệ Lôi, chuyện này die ndan lequy d on hoàn toàn không thể xảy ra trên người người khác, thời thế thay đổi việc đòi tang thương, người biết được rất ít, người tin tưởng điều này cũng không nhiều. Biên Trường Hi lại biết, có lẽ là bởi vì hình tượng hành động như sấm sét của vài năm sau quá khác sâu nên cô nhất thời không nghĩ ra.

Vậy cho nên, hòa câu cô đã nhìn thấy trước khi hôn mê...

Cô vậy mà lại gặp Cổ Tự, còn được anh cứu?

Kích thích này quá lớn, thật giống như một người bệnh thuộc hộ nghèo bỗng được cho hay, anh bạn, anh rất may mắn, vừa rồi một vị lãnh đạo quốc gia đã đi thanh tra qua đây, thuận tiện trả tiền viện phí cho anh rồi...

Có cảm giác nói không nên lời...

Hoặc là cảm giác tìm kiếm qua trăm nghìn phương hướng, bỗng quay đầu chợt gặp?

Biên Trường Hi nghĩ, kiếp trước cô cũng chịu ân của Cổ Tự, ân tình này tiếp nối ân tình khác, phải làm sao mới trả hết?

Tìm Biên Trường Hi đáp nhanh hơn, trên mặt kiềm chế không thể hiện, hỏi cô gái mập kia: "Bộ dáng của người tên Cổ Tự kia như thế nào?"

Nói đến đây mắt cô gái mập sáng lên, khuôn mặt tròn vo kích động tới đỏ bừng, bắt đầu khoa tay múa chân: "Khoảng hai mươi lăm tuổi, cao hơn một mét tám, vô cùng đẹp trai, là loại đàn ông có ngũ quan góc cạnh, nhìn qua vô cùng lạnh lùng nghiêm túc. Nói hần là mình tính tôi cũng tin, vậy mà lại là quân nhân, chúng tôi quả thực là đậm chân giận dữ mà!"

Cô ta thở dài: "Hắn còn hỏi chúng tôi đường đến đại học C, có biết một nam sinh tên Cổ Bồi ở đại học C không, đáng tiếc chúng tôi đều không quen biết cậu ta, nếu không thì có thể giúp đỡ rồi. Hắn còn muốn hỏi tiếp thì đội trưởng Thành nhận ra cô, đề tài bị chuyển hướng."

Về mặt tiếc hận, đại học C là đại học nổi tiếng, là trường trọng điểm của quốc gia, tuy cùng nằm trong một thành phố nhưng cách khá xa đại học hạng hai có thể thấy người giàu khắp nơi như đại học S, tin tức có được cũng quá ít rồi.

Không hiểu sao hốc mắt Biên Trường Hi nóng lên, hoàn toàn đúng rồi!

Đây là người mà cô muốn tìm, ân nhân mà cô muốn báo đáp.

Sở dĩ người ta luôn say sưa bàn tán về những việc mà Cổ Tự đã từng trải qua là có nguyên nhân. Nghe nói sau khi tìm thấy em trai là Cổ Bồi, bên cạnh Cổ Bồi có mấy người bạn thân, những người đó còn có người thân ở trung tâm thành phố, Cổ Bồi cầu xin anh trai mình hỗ trợ, vì thế đoàn người lại xuất phát về phía trung tâm thành phố tìm người.

Trong mặt thế, thành phố chính là địa ngục của người sống sót, hơn nửa ngày thứ tư mặt thế có tang thi mang bệnh độc xuất hiện, càng khiến bên trong thành phố trở thành vùng cấm. Nhóm người linhPHanDdle"quydon Cổ Tự chịu thiệt khi đối đầu với tang thi có độc, người bình thường chết hết bảy tám phần, tiểu đội năm người cũng chết mất hai người, có thể nói là tổn thất nặng nề. Bởi vậy mà một trong hai người còn lại sinh lòng oán hận, sau này phản bội Cổ Tự, người còn lại chết trong lần phản bội kia, mà em trai của Cổ Tự cũng bởi vì tự trách chính mình, không tới một năm sau cũng phạm phải sai lầm chết trong một lần thi triệu, khiến tuyệt thế cường giả tương lai là Cổ Từ lưu lạc thành người cô độc.

Đoạn quá khứ này, dù là ai nhắc lại cũng sẽ phải thốn thức, sau này ban biên tập thủ đồ xưng đây là "Chuyện cũ của vương giả". Thực ra chuyện cũ của Cổ Tự, cũng là chuyện cũ của rất nhiều người, trong mặt thế có quá nhiều ly biệt và đau thương, nhiều đến mức khiến người ta vô cảm, nhiều đến mức khiến người ta không thể nói thành lời, chỉ có thể dùng chuyện của Cổ Tự để bày tỏ nội tâm đau đớn và tưởng nhớ của mình.

Tính toán thời gian, "Chuyện cũ của vương giả" cũng sắp diễn ra rồi.

Đây cũng là nguyên nhân mà Biên Trường Hi kích động, may mắn là đã đuổi kịp.

Cô suy nghĩ một chút, quyết định chủ ý, quay đầu nói với Thành Hải Tuấn: "Đội trưởng Thành, dụng cụ truyền tin này có thể liên hệ với Cổ Tự sao, tôi muốn đích thân cảm tạ anh ta."

Thành Hải Tuấn vội nói: "Tôi cũng chưa từng dùng nên không biết." Kiếp trước, thời gian đầu Biên Trường Hi sống rất chật vật, đương nhiên chưa từng nhìn thấy hai vật có hình dạng giống đồng hồ đeo tay mà hắn đưa ra, nhưng cô biết ba tháng sau mặt thể, toàn bộ công cụ truyền tin đều sẽ mất hiệu lực, mãi đến năm thứ ba viện nghiên cứu ở thủ đô mới nghiên cứu ra một loại dụng cụ dùng năng lượng từ tính hạch trong đầu tang thi, tất nhiên cấu tạo khác nhau một trời một vực.

Cô lật qua lật lại xem xét, màn hình nho nhỏ trên cái đồng hồ sáng lên, trong danh sách liên hệ, cái tên đầu tiên vậy mà lại là ba chữ "Đội trưởng Cố."

Khỏe mắt cô căng thẳng, trái tim đập thình thịch, lại nói với Thành Hải Tuấn: "Đội trưởng Thành, có thể ra chỗ khác nói chuyện không?"

Thành Hải Tuấn có chút không hiểu, nhưng vẫn thành thật đi theo cô qua một góc khác.

Trong lòng Biên Trường Hi thầm nghĩ, người này có thể dẫn đầu một nhóm người chứng tỏ cũng có chút năng lực, nhưng nhân phẩm của những người được thu nhận quả thực khiến người ta hoài nghi, bọn họ đang âm ỉ đầu kia mà hắn cũng không thể điều khiển được nói rõ hắn vẫn còn khá non nớt. Vì không hiểu rõ tình huống lúc đó nên cô không thể đánh giá chuyện nhận thù lao, nhưng trả lại thù lao cho cô ngay trước mặt mọi người, nếu hắn thật lòng, vậy người này vẫn đáng kết giao, nếu chỉ là diễn kịch lấy lui làm tiền...

Cô hơi mím môi, hạ giọng nói: "Đội trưởng Thành, tôi vô cùng cảm ơn anh đã thu nhận tôi, chỉ là anh cũng thấy đấy, tôi và đội viên của anh không hợp nhau, trời cũng sắp tối rồi, tôi muốn nhanh chóng trở về, anh xem những vũ khí kia của tôi..."

Thành Hải Tuấn bắt đầu nhìn cô: "Cô thật sự không thể ở lại sao? Ngày mai chúng tôi sẽ di chuyển tới khu quy hoạch mới ở phía Bắc, đi cùng nhau sẽ dễ dàng hỗ trợ hơn..."

Biên Trường Hi nhú mày: "Tới khu quy hoạch mới?"

"Đúng rồi, cô vừa tỉnh lại nên không biết." Thành Hải Tuấn nói: "Sáng nay chúng tôi nghe radio nên mới biết, chính phủ dự tính dịch bệnh lần này sẽ không thể nhanh chóng khống chế được, đưa ra tính toán trong tình huống xấu nhất, muốn người trong Giang Thành rút khỏi trung tâm thành phố đi tới khu quy hoạch mới ở phía Bắc, nếu như dịch bệnh trở nên nghiêm trọng hơn thì sẽ cho quân đội tới đón chúng ta rồi đi, nói là tới Tô Thành sẽ an toàn hơn."

Biên Trường Hi nhớ lại, kiếp trước cô cũng từng nghe thấy tin tức "rút lui" này, chỉ là lúc ấy đa số người trong tiểu đội không tin tưởng chính phủ, hơn nữa mỗi người đều muốn đi tìm người nhà, thường xuyên đi lại trong thành phố, cuối cùng bị tang thi có độc dây vò đến khổ sở, khi đã hiểu rõ rằng không thể ở lại Giang Thành nữa thì quân đội đã sớm rời đi, bọn họ chỉ có thể tự tổ chức bắt đầu chạy trốn tới Tô Thành.

Khu quy hoạch mới nằm ở phía Bắc Giang Thành, không quá xa, lái xe đi trên đường quốc lộ sau ba giờ có thể tới nơi, lại đi về phía Bắc thêm một giờ chính là Tô Thành, đương nhiên, cho dù tiến vào khu vực Tô Thành, khoảng cách tới căn cứ vẫn là một đoạn đường rất dài.

Biên Trường Hi nói: "Nơi này khá xa khu tân quy hoạch nha."

Thành Hải Tuấn cười khổ: "Đúng vậy, không biết có nhiều quái vật không, cũng không biết tình hình giao thông như thế nào, cho nên chúng tôi định sẽ xuất phát lúc sáng sớm...Đa số người ở đây đều không phải là người Giang Thành, người thân đều ở những nơi khác, sớm hay muộn cũng phải rời đi, không bằng tính toán sớm một chút. Ngoại trừ kho hàng nơi này của chúng tôi, xung quanh còn có không ít người, chúng tôi đã hẹn sẽ cùng nhau rời đi, cũng có thể hỗ trợ nhau tốt hơn."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khải Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tai nạn, khiến cho cường giả trưởng thành

Editor: Linh Phan

Biên Trường Hi gật đầu, trong lòng lại nghĩ, ngày mai tang thi có độc bắt đầu xuất hiện, bọn họ hành động, không cẩn thận một chút sẽ tổn thất nặng nề, nhưng nếu ngày mai không đi, sau đó tang thi sẽ bùng nổ theo cấp độ lũy thừa, cơ hội sẽ càng xa vời.

Rất nhiều người bỏ qua thời cơ, bị chôn sống ở trong thành phố này, kiếp trước cô có thể chạy trốn thành công trong trạng thái không có dị năng không có sức khỏe cùng với sự ruộng bỏ và làm khó dễ của đồng đội, một nguyên nhân là Trần Di Toa không rời không bỏ, ngoài ra không thể không nói có một phần là may mắn được ông trời chiếu cố.

Ánh mắt cô khẽ động, im lặng không nói.

Thành Hải Tuấn thấy cô không thay đổi sắc mặt, thờ dãi: "Thôi, tôi cũng có thể nhìn ra cô đã có chỗ dựa, dđle"quý,đôn tiểu đội chúng tôi chẳng qua chỉ là một nhóm đồng học có chút quen biết cùng nhau hành động, một đám hỗn tạp, cô cùng đi với chúng tôi chỉ sợ sẽ càng nguy hiểm. Vậy chính cô phải cẩn thận một chút, cô không cần lo lắng chuyện xe và vũ khí, tôi sẽ nói bọn họ trả cho cô. Trước đó bọn họ cũng không như vậy, là do biến cô tới quá

bất ngờ, mọi người vẫn chưa thể quen được, cô đứng đờ trong lòng."

Biên Trường Hi có chút kinh ngạc, thấy trên mặt Thành Hải Tuấn cũng không có ý lừa dối, không khỏi đánh giá cao hơn một chút, cười nói: "Tôi biết, chủ yếu là do hai người Trương Dục Văn khiêu khích, nhưng thái độ của tôi cũng không tốt."

Cô chỉ vào dụng cụ truyền tin dạng đồng hồ: "Nếu đây là thù lao mà Cố Tự đưa cho anh, anh cũng thật sự chịu sự nhờ cậy của người ta, vậy anh nhận lấy là hoàn toàn xứng đáng, chỉ là tôi rất hứng thú với hai dụng cụ truyền tin này, có thể đưa nó cho tôi không? Ừm, bây giờ trên người tôi không có gì hết, cũng không thể dùng vật khác đổi với anh, nếu anh tin tưởng tôi, xem như tôi nợ anh một nhân tình, được không?"

"Cô thích thì lấy đi, đừng nói đến nhân tình." Thành Hải Tuấn vội vàng đưa luôn cái còn lại cho cô, chính mình cảm sung lục và đạn, yên lặng một lúc, có chút phiền não nói: "Nói đến Trương Dục Văn và Vương Diễm,... Tôi gặp họ khi chạy khỏi trường, trước kia khi giao lưu giữa các trường cũng có cơ hội gặp mặt vài lần, bọn họ nói sinh viên đại học S yếu ớt lại hỗn láo, không chịu được khổ, không hiểu gì cũng mù quáng muốn làm người chỉ huy, nên xin được gia nhập với chúng tôi, bọn họ cũng khá nề mặt chúng tôi, mặc dù có lúc vẫn không thể phối hợp tốt..."

Biên Trường Hi giống như nghe được chuyện kỳ quái: "Ý của bọn họ là bọn họ có tài nhưng không gặp thời?" Cô kỳ lạ lắc đầu: "Đầu óc của hai người Trương, Vương còn đặt ở đó, ở đại học S cùng lắm cũng chỉ được xếp vào gần cuối, bọn họ có tài cán gì mà dám xem thường người khác?"

Đây là nói hai người Trương, Vương bị người đại học S đuổi đi, chứ không phải bọn họ ghét bỏ người ta? Thành Hải Tuấn cảm thấy ngoài ý muốn: "Nhưng mà, không phải trong đại học S đều là nhị thế tử..."

Đột nhiên ý thức được mình nói sai, hần ngượng ngừng ngâm miệng, Biên Trường Hi cũng là sinh viên đại học S.

"Nhị thế tử thì sao?". Biên Trường Hi không cho là đúng nói: "Đội trưởng Thành nên biết, tuy trong trường có nhiều sinh viên, nhưng người biến thành quái vật cũng không quá nhiều, hai ngày đầu tiên an toàn của mọi người vẫn còn có bảo đảm, có thể trở thành thủ lĩnh dẫn đầu chạy trốn ngay từ lúc bắt đầu đều là những người ý thức về nguy hiểm vô cùng mạnh, hiểu rõ ở lại trường học nơi tập trung đông người sẽ không an toàn, đại học A của anh có bao nhiêu người như vậy? Ở đại học S có hơn mấy chục người."

Không tính những người đi theo phía sau, người đứng ra tổ chức đầu tiên đã phải có năng lực cơ bản để lãnh đạo quần chúng, cùng với sự quyết đoán và nhìn xa trông rộng, theo như Biên Trường Hi biết, vị học trưởng dẫn đầu nhóm người đầu tiên mà cô đi theo rất tài giỏi, nghe nói sau này đảm nhiệm chức vụ khá cao ở căn cứ Tô Thành. Đó cũng là nhị thế tử cả lợ phát pho* trước mặt thế.

Mọi người nói trong đại học S khắp nơi đều là người giàu, một đám bao có*, nhưng thực tế thì sao, đời sau của các tập đoàn tài chính, xí nghiệp, một trong số đó nếu là nhân tài, vậy linhPHanlequysdon ánh mắt và đầu óc còn gấp trăm lần những người bình thường. Cũng bởi vậy, đại học S là đại học có số người sống nhiều nhất trong số các đại học ở Giang Thành, ở căn cứ Tô Thành còn đoàn kết thành lập một tổ chức không nhỏ, đương nhiên đây đều là chuyện sau này.

Mười phút sau, Biên Trường Hi lái xe mô tô, dưới ánh mắt âm lãnh của Trương Dục Văn, phản hận của Vương Diễm, cùng với khinh thường châm biếm và lo lắng của những người khác rời khỏi kho hàng, đón lấy ánh tà dương màu máu lao đi nhanh như chớp.

Lướt qua rất nhiều biển báo nhuộm máu, những chiếc xe bỏ đi, cửa hàng bị đập phá, hải cốt không đầy đủ, ngẫu nhiên có thể thấy mấy người đang vội vàng chạy trốn.

Thình thoảng còn lướt qua một đám tang thi đang đứng trong góc tối, cô không hề dừng lại, dùng tốc độ nhanh nhất tiến về tiểu khu, rút cuộc trước khi mặt trời hoàn toàn xuống núi đã vững vàng dừng xe dưới tòa nhà số năm trong tiểu khu.

Cũng may kho hàng cũng không quá xa nơi này, mà kiếp trước cô cũng khá quen thuộc nơi này, nếu không thì cũng khó có thể đến nơi trước khi trời tối.

Cô xuống xe, tháo mũ bảo hiểm, dùng tay vuốt lại tóc, ánh mắt quan sát bốn phía.

Xem ra trong khoảng thời gian này trong tiểu khu cũng có người ra ngoài, nhóm người có gan ra ngoài trước, tích lũy kinh nghiệm rèn luyện, thu hoạch tin tức, có nhận thức trực quan nhất đối với thế giới lúc này, tất cả những thứ này đều là tài nguyên không thể thay thế cho sự phát triển sau này của họ. Còn những người vẫn còn đang chậm chạp quan sát không chịu động đây sẽ từng bước lạc hậu. Sở dĩ cường giả trong mặt thế có thể trở thành cường giả, không phải không có nguyên nhân.

Cô lại ngẩng đầu nhìn những tòa nhà xung quanh, các cửa sổ đều đóng chặt, rèm cửa kéo xuống không một kẽ hở, nhưng cẩn thận quan sát thì không khó để phát hiện phía sau rất nhiều khung cửa có bóng người đang đứng.

Cô chậm rãi đẩy xe vào nhà, đến một góc chết của tầm mắt và máy quay, nhìn trái phải, tay trái đặt lên đầu xe, tâm niệm vừa động, vòng ngọc trên cổ tay xẹt qua một tia sáng lạnh nhanh tới không thể nhìn thấy, trong nháy mắt mô tô đã biến mất.

Biên Trường Hi chớp mắt, khoe miệng vui sướng cong lên, cất luôn ba lô trên người vào vòng ngọc, rút đao thẳng cầm trên tay, cẩn thận bước từng bước lên cầu thang.

Có lẽ là vận khí của cô không tệ, đi từ tầng một đến tầng ba cũng chưa gặp nguy hiểm, mãi đến khi trở về căn nhà số 303, die ndanle quyd oncô kiểm tra phòng ngủ phòng bếp phòng tắm một lượt, không có gì bất thường cô mới thở phào nhẹ nhõm, ngã ngối trên ghế sofa.

Điện trong tiểu khu đã sớm bị ngừng, bên trong u ám yên lặng, Biên Trường Hi bất chấp cái bụng đói đang kêu lên có thể nuốt cả một con trâu, vội vàng lấy dụng cụ truyền tin ra, tìm cái tên "Đội trưởng Cố" một lần nữa, quyết đoán nhấn truyền tin.

Nghe âm thanh chuyển tiếp cuộc gọi "tu tu", tim cô không khỏi đập rộn lên.

Bỏ qua hết thảy mọi thứ, hôm nay cô cùng đường với vị cường giả tuyệt thế này, nắm giữ mấu chốt thay đổi vận mệnh của hắn, riêng là loại tâm tình này, nếu không phải chính mình trải qua thì sẽ không thể hiểu được.

Chờ khoảng ba giây, cuộc gọi được nhận, giọng nói truyền tới từ trong đồng hồ: "Alo?"

Biên Trường Hi nghe thấy âm thanh, hỏi: "Cố Tự?"

Bên kia yên lặng một lát, mơ hồ truyền tới tiếng súng và tiếng tang thi gào thét, có người lớn tiếng kêu gọi yểm trợ, dường như tình huống có chút khẩn cấp. Biên Trường Hi nhíu mày, trời sắp tối mà vẫn còn đang chiến đấu, xem ra bọn họ gặp phiền toái. Đang suy nghĩ, lập tức giọng nói trầm thấp mạnh mẽ của Cố Tự vang lên: "Là tôi, cô là cô gái hôm qua?"

Giọng nói của anh trong trí nhớ cũng thuần hậu, kiên nghị lại có chút lạnh lùng như vậy, ấn tượng từ hai thời không vượt qua dòng chảy lịch sử hợp lại thành một, có cảm giác chấn động mạnh mẽ.

Cô cố gắng ổn định tinh thần, bày ra khí phách của người ở vị trí cao kiếp trước, rõ ràng nói: "Đúng vậy, thời gian của đội trưởng Cố quý giá, tôi sẽ không nhiều lời, con người tôi không thích nợ nhân tình của người khác, anh cứu tôi một mạng đương nhiên tôi sẽ báo đáp. Tôi có một tin tức thú vị, có lẽ có chút tác dụng đối với anh, nhưng tôi hi vọng đội trưởng Cố đáp ứng tôi trước, cho dù sau này xảy ra chuyện gì cũng đừng truy cứu nơi phát ra tin tức này, hơn nữa không được để người khác biết tin tức là do tôi nói ra."

Cô giành trước nói lên ý đồ của mình, là sợ Cố Tự không kiên nhẫn cắt đứt, nghiêm túc yêu cầu hứa hẹn, bởi vì cách này có thể khiến đối phương sinh ra hứng thú và coi trọng những gì mình sẽ nói ra.

Nói chuyện với Cố Tự, quanh co lòng vòng sẽ bị lạnh lùng cắt đứt, ra vẻ thông minh lấy lòng cũng sẽ lưu lại ấn tượng xấu, ngược lại thẳng thắn rõ ràng có thể khiến anh tôn trọng và tán thành hơn một phần.

Khác với chuyện nhắc nhở không rõ ràng cho Thành Hải Tuấn, tiết lộ chuyện sắp có tang thi có độc với Cố Tự hiển nhiên là một sự mạo hiểm, nếu như tương lai có cơ hội gặp mặt, nhất định người ta sẽ có thêm một phần chú ý với mình, một khi đã như vậy, so với việc lọt vào danh sách đen của đệ nhất cường giả, đương nhiên lưu lại ấn tượng tốt sẽ tốt hơn.

Cô nín thở chờ câu trả lời của Cố Tự.

*nhị thế tử: tử tông đời thứ hai, kiểu như phú nhị đại là đời thứ hai của con nhà giàu ý

cà lơ phát phơ: có thể hiểu là không nghiêm túc.

bao cô: vô dụng

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nông trường, rốt cuộc cũng gặp lại người

Editor: Linh Phan

Cũng may rất nhanh bên kia đã đáp lại, giọng nói vững vàng của Cố Tự truyền tới từ dụng cụ truyền tin: "Tôi tuyệt đối sẽ không truy cứu, sẽ giữ bí mật giúp cô, nhưng nếu cô đùa giỡn tôi..."

Biên Trường Hi nhẹ nhàng thở ra, cười nói: "Sao tôi dám!" Cô hỏi: "Cách đội trưởng Cố không xa hẳn là có tang thi phải không, anh có thể miêu tả sơ qua hình dáng của chúng được không?"

Cố Tự không hề ngập ngừng nói: "Hình người, khó phân biệt được giới tính khi còn sống, da màu trắng xanh, bắp thịt hư thối, trông mất lòi ra khỏi hốc mắt, móng tay bén nhọn, trên người có mùi hôi rất khó chịu. Hành động chậm chạp, thị giác không nhạy bén, nhưng thính giác và khứu giác lại vô cùng nhạy, xương màu trắng bạch, vô cùng cứng rắn, có thể so với thép nung sau khi nhúng vào nước lạnh... Còn cần miêu tả tiếp sao?"

Thép nung nhúng vào nước lạnh? Biên Trường Hi nhướng mày, vẫn nề nếp như vậy (ý là cách nói chuyện có trình tự trước sau). die ndan leq úydon Cô tới bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài: "Không cần, tôi đã giết không ít tang thi, có thể khẳng định, tang thi mà bây giờ đội trưởng Cố nhìn thấy cùng chủng loại với tang thi mà tôi nhìn thấy trước đây, nhưng cách đây không lâu, có người đã phát hiện ra một chủng loại khác."

"A...?"

"Bắp thịt của chúng cũng hư thối, nhưng mức độ nhẹ hơn, làn da màu xanh đen khác thường, tương đối siết chặt, hơn nữa xương cốt của chúng biến thành màu đen, giống như trứng độc vậy. Nếu nói loại tang thi mà chúng ta nhìn thấy có xương cốt giống như thép nung nhúng vào nước lạnh, vô cùng cứng nhưng dễ gãy, vậy xương cốt của loại tang thi mới chính là loại thép nung nhúng vào nước lạnh sau đó lại tiếp tục nung thêm lần nữa, độ cứng tăng cao, thậm chí có độ dẻo dai nhất định. Ngoài ra tốc độ hành động của chúng cũng được nâng cao, hơn nữa quan trọng nhất là..."

Biên Trường Hi nhìn về phía trước nhẹ giọng nói xong, dường như cảm nhận được không khí dần ngưng trọng phía bên kia, cô biết nhất định Cố Tự đang nghe, hơn nữa còn vô cùng chăm chú.

"Trước đây tôi đã từng bị thương bởi móng của tang thi, tôi nhớ đội trưởng Cố cũng từng bị cào trúng, bình thường thì miệng vết thương sẽ chảy ra máu màu đỏ, nhưng miệng vết thương gây ra bởi loại tang thi mới này, máu chảy ra sẽ có màu xanh đen, mang theo mùi hôi thối, quanh miệng vết thương sẽ liên tục thối rữa và chảy mủ."

Nơi nào đó ở Giang Thành, đao nhỏ trong tay người đàn ông mặc quần áo tác chiến màu đen bó sát người khẽ chuyển, cắt ngang yết hầu một tang thi, nháy mắt ra hiệu với đồng đội, nhanh chóng lui đến bên tường, đèn tín hiệu trên tai nghe tỏa ra ánh sáng màu đỏ, đôi mắt sắc bén của hắn đảo qua cánh tay được được băng lại của đồng đội đang tựa trên xe ghim súng ngắm bắn, nhìn vết máu đỏ sẫm trên đó, nhẹ giọng nói: "Vậy sao, xem ra tình huống không ổn."

Cô gái bên kia nhẹ nhàng cười, mặc dù không dễ phát hiện, nhưng hắn cảm thấy như là trút được gánh nặng: "Có ổn hay không tôi không biết, tôi chỉ cảm thấy chuyện này đáng chú ý, đội trưởng Cố, đó là những gì tôi muốn nói, vậy tôi cúp máy trước..."

"Sao cô biết tôi từng bị tang thi cào bị thương?" Ngữ điệu của hắn chột chĩnh.

Biên Trường Hi ngừng một chút, một phút sau mới nói: "Hóa cầu kia..."

"Cô cũng có thể tạo ra vật như vậy?"

"Cũng không phải vậy."

"Tôi có một đồng đội có thể dựng tường, năng lực kỳ lạ này rất có hiệu quả trong thực tế, tôi muốn tất cả mọi người đều có, ddlequydon nhưng không có đầu mối. Tôi đã thử tìm điểm giống nhau giữa mình và đồng đội, có sự nhắc nhở của cô mới phát hiện, tôi và hắn đều từng bị tang thi cào trúng."

Thân thể Biên Trường Hi cứng đờ, nắm chặt dụng cụ truyền tin, mấp máy môi, khàn khàn nói: "Cũng không phải là nhắc nhở, chính tôi cũng không biết có chuyện như vậy..."

"Vậy sao." Người bên kia trầm giọng cười, tiếp tục nói: "Trong tiểu thuyết gọi đây là dị năng đúng không, cô là loại nào?" Biên Trường Hi bỗng nhiên cảm thấy ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ nồng đậm đến mức dường như không thể tản ra, mọi nơi trong tâm mắt đều âm ảm và hỗn loạn, tượng trưng cho thành phố phồn hoa này đã hướng về sự suy bại không thể nghịch chuyển.

Từ khi trùng sinh tới nay, lần đầu tiên cô cảm nhận được rõ ràng như vậy, cảm nhận được áp lực tới hít thở không thông có mặt ở khắp nơi.

Ánh mặt trời phản xạ ánh sáng thâm đậm mà tĩnh mịch trên khuôn mặt cô, cô thấp giọng nói: "Tôi đã nói xong những lời muốn nói, đội trưởng Cố bảo trọng, hữu duyên sẽ gặp lại."

"Tút!" Cô cúp máy, nhìn về phía trước chậm rãi thở ra một hơi. Hóa ra ngay từ đầu Cố Tự đã không dễ lừa gạt, chẳng qua chỉ là một ám chỉ nhỏ nhỏ...

Cô nhíu mày hồi tưởng lại từng câu nói của mình.

Hắn là không có sơ hở. Cô thật lòng muốn giúp Cố Tự, nhưng không có ý định bại lộ chính mình, cũng không muốn có quá nhiều quan hệ với Cố Tự. Cô biết với người này, chỉ cần nhắc nhở hắn một chút, một thời cơ đơn giản để giám xác đã đủ để tạo nên một cuộc đời khác, nếu có thao thao bất tuyệt lo lắng không thôi thì ngược lại có vẻ đang có âm mưu.

Cô nhìn dụng cụ truyền tin trong tay, trực tiếp tháo bỏ nguồn điện, cảm thêm một cái khác, vốn muốn ném ra ngoài, nhưng nghĩ một chút, cuối cùng vẫn ném vào trong vòng ngọc.

Nhìn đến vòng ngọc, tâm tình của cô bỗng nhiên vui vẻ trở lại, vuốt ve nó trong lòng suy nghĩ "Tôi muốn đi vào", trước mắt chột lóe, dưới chân mềm nhũn như mất đi điểm tựa, chờ ý thức của cô dần trở lại liền phát hiện ánh sáng tươi đẹp trước mắt, chính mình đang nằm sấp trên một bãi cỏ, hơi thở tự nhiên tươi mát lao thẳng vào chóp mũi.

Biên Trường Hi vui vẻ, vội vàng đứng lên, dưới chân cô là một bãi cỏ, phía trước cách đó không xa là đất màu đen nhánh, ở giữa là một con suối nhỏ chảy qua, phân cách rõ ràng hai khối đất.

Cô biết rõ, bãi cỏ tương tự bãi chăn nuôi, có thể dùng để nuôi một ít động vật, đương nhiên mấy thứ như rào chắn phải tự mình xây dựng. Đất đen ẩm ướt màu mỡ, cho dù là lúa mì lúa nước hay hoa quả rau dưa, hoặc là thực vật để làm cảnh, tất cả đều có thể sinh trưởng linhPHanle"quydon bình thường ở đây. Trong nông trường không có sự thay đổi thời tiết, vĩnh viễn là ban ngày nhiều mây gió nhẹ, bất luận là lúc nào cũng có thể gieo trồng thực vật.

Mà dòng suối nhỏ sâu tới đầu gối có tác dụng tiến hóa, nước trong đó có thể uống, có thể tắm, có thể nuôi động vật thủy sinh, đương nhiên cô cần phải mang giống vào thì mới bắt đầu sinh trưởng phát triển được.

Đất đen và bãi cỏ ngay ngắn hợp thành một khối, bốn phía bị sương mù bao phủ, điểm đầu và cuối của dòng suối nhỏ cũng biến mất trong sương mù.

Bên cạnh khối đất đen còn có một nhà gỗ nhỏ, trên cửa có khắc hai chữ "Kho hàng". Biên Trường Hi nhảy qua dòng suối, mở cửa kho hàng ra nhìn vào, quả nhiên nhìn thấy mô tô và ba lô của mình, còn có riu chữa cháy, hai dụng cụ truyền tin đang nằm trên mặt đất. Hơn nữa cô biết, đứng nhìn nhà gỗ nhỏ, thực tế không gian chứa đồ rất lớn, không thể đo lường bằng mắt, cũng không biết là dựa theo nguyên lý nào. Hơn nữa thời gian trong kho hàng luôn bất động, bỏ một bát canh nóng vào, vài năm sau lấy ra vẫn nóng hổi như cũ.

Biên Trường Hi nhìn tất cả những thứ này mà vui mừng khôn xiết. Tuy nhiên, nếu so sánh quy mô của vòng ngọc nông trường bây giờ và kiếp trước lúc cô chưa chết thì quả thực như chuột với voi, nhưng so với khung cảnh cần cỗi lúc mới phát hiện ở kiếp trước, ngay cả một ngọn cỏ cũng không có thì đã tốt hơn rất nhiều.

Đội nông trường có được đầy đủ năng lượng, tiến hành thăng cấp, phạm vi không có sương mù sẽ mở rộng, diện tích nông trường cũng sẽ lớn hơn, còn có thể xuất hiện nhà ở, kho hàng cũng sẽ chuyển xuống dưới đất. Kiếp trước, trải qua sự nghiên cứu tích cực của Cù Ích- bạn học cũ của Chư Vân Hoa và sự đầu tư bất kể phí tổn, trước khi cô chết, nông trường đã có diện tích tương đương khuôn viên của hai trường đại học, mà tỉ lệ thời gian ngoài và trong nông trường là một phần mười. Gieo trồng các loại thực vật chu kỳ ngắn thu được sản lượng vô cùng khả quan.

Thức ăn trong căn cứ Vân Hoa có một phần ba là từ nông trường của cô, nếu không phải sợ người khác phát hiện thì cung cấp cho nhu cầu của hơn ba mươi nghìn người cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Bây giờ nghĩ lại Biên Trường Hi cảm thấy mình ngốc tới đáng yêu, ngay cả đạo lý thất phu vô tội hoài bích có tội* cũng không hiểu, nếu cô nắm chặt nông trường trong tay, không cho Chư Vân Hoa quyền sử dụng thì Chư Vân Hoa đâu dám ra tay với mình.

*thất phu vô tội hoài bích có tội: kẻ vô tri không có tội, chỉ vì bảo ngọc mà mang tội.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu cô không cống hiến nông trường, sao Chư Vân Hoa có thể để Cù Ích hạ vốn gốc để nghiên cứu và khai phá, sao nông trường có thể phát huy giá trị của nó tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cứu viện, không thể tiến sâu hơn được nữa

Editor: Linh Phan

Chỉ chốc lát sau, Biên Trường Hi cảm thấy có chút khó thở, đầu cũng hơi choáng váng, không kịp suy nghĩ kỹ hơn, vội vàng ra khỏi nông trường, bên ngoài trời đã tối, trong phòng tối đen như mực, cũng may thị lực của dị năng giả tốt hơn người thường, còn không tới mức giờ tay không thấy năm ngón.

Thật kỳ quái, cô chỉ vừa mới tiến vào nông trường vài phút...

Cô đột nhiên nhớ tới cái gì, lấy hai cái đồng hồ của Cố Tự ra xem thời gian, phát hiện một phút trong nông trường bên ngoài đã qua năm phút. Cô cười khò một tiếng, cô đã quên thời gian trong nông trường cũng có quan hệ với cấp bậc của nông trường, trước khi nông trường thăng cấp, cô không thể tùy tiện tiến vào nữa, nếu không sẽ khiến thân thể chịu tổn hại không nhỏ. Chỉ là ngược lại, khi thời gian trong nông trường chậm hơn bên ngoài, cô ở bên trong, chẳng những có thể có thêm thời gian mà cũng sẽ có lợi cho thân thể.

Chỉ là phải thăng cấp như thế nào?

Nghiên cứu thăng cấp nông trường vẫn là công việc của Cù Ích, Chư Vân Hoa lấy lý do công việc này rườm rà die ndanle quyd on phức tạp, vẫn luôn không cho cô tiếp xúc với chuyện này, hơn nữa giao cho cô nhiều công việc khác để phân tán sự chú ý của cô, bây giờ nghĩ lại, Chư Vân Hoa sớm đã có ý đề phòng chủ nhân nông trường là cô.

Biên Trường Hi khinh thường bĩu môi, cho rằng như vậy cô sẽ không biết sao?

Thăng cấp đơn giản là cần năng lượng, mà nguồn gốc của năng lượng trong mặt thể có ba con đường, một là gas và than đá trong giai đoạn đầu, một là năng lượng mặt trời và gió,... còn lại, cũng chính là phổ biến nhất đồng thời xuyên suốt tới giai đoạn sau: Tinh hạch- nguồn sinh lực được tạo ra trong đầu tang thì có độc.

Kiếp trước ngoại trừ thời gian nghiên cứu, những thời điểm khác vòng ngọc vẫn luôn ở trên cổ tay Biên Trường Hi, cô phát hiện, chỉ cần không để tinh hạch trong kho hàng, để ở nơi khác thì không quá vài ngày tinh hạch sẽ biến mất, mà sau đó nông trường cũng sẽ có những biến đổi kỳ diệu nhưng đáng mừng.

Cho nên, tiếp tục một trong các mục tiêu trước đó: Giết tang thi, lấy tinh hạch.

Biên Trường Hi đuổi người, dạ dày kêu lên ừng ực, cô vội vàng bật đèn pin tìm đồ ăn trên sàn nhà chất đầy đồ vật.

Phía bên kia, Cổ Tự cúp máy, rút súng lục từ túi bên hông, một tay cầm súng, nhìn phía trước ngắm bắn, bắn nổ đầu tang thi đang lao đảo tiến tới, đồng thời dao nhỏ trong tay trái hóa thành từng vệt sáng, mỗi lần ra tay đều có thể thu hoạch một đầu tang thi.

Não văng tung tóe, tang thi một con tiếp một con ngã xuống, nhưng ở chỗ rẽ vẫn liên tục xuất hiện những con quái vật này, giống như là ruồi bọ ngửi mùi mà tới, khiến người ta phiền không chịu nổi.

"Anh Từ, tôi yểm trợ, cậu đi lấy xe, nơi này không thể ở lại nữa."

Lời của anh còn chưa dứt, một bóng đen chạy ra từ phía sau một tòa nhà, trong nháy mắt đi tới bên cạnh một chiếc xe khách màu vàng ở con đường đối diện, dùng một dây thép thật dài chọc vào cửa kính xe.

Phía bên kia chiếc xe đột nhiên xuất hiện một con tang thi miệng đầy chất lỏng màu vàng, Ảnh Từ ngay cả mí mắt cũng không chớp, cũng Linh Phan le "quydonkhông nâng, một hỏa cầu bay tới đánh ngã tang thi. Ngay sau đó Ảnh Từ cạy mở cửa xe, chui vào kiểm tra sơ qua, lại kiểm tra chìa khóa xe, rất nhanh xe đã khởi động, xoay một vòng đung ngã vài tên tang thi đang chạy tới.

Cổ Tự cũng không quay đầu lại: "Mang những người đó lên xe! Khâu Phong, cậu lái chiếc này!"

Một nhóm người chạy xuống từ tầng hai tòa nhà phía sau Cổ Tự, người dẫn đầu là một thanh niên cầm súng tuần nhả (trẻ đẹp lịch sự) cùng với một cậu sinh viên mười tám mười chín tuổi, phía sau bọn họ là ba nam sinh cùng với mười mấy người nam nữ già trẻ, không khó nhìn ra, những người này chia ra hai nhóm, theo thứ tự là người nhà của hai nam sinh kia.

"Có chuyện gì vậy, đây là muốn đi đâu?"

"Trời đã tối rồi, chúng ta vẫn nên ở lại đây thì hơn."

Những người này hoảng loạn sợ hãi, nhìn thấy nhiều tang thi ghê tởm như vậy, cả đám đều có chút lao đảo bước đi không vững.

Thanh niên tuần nhả là Khâu Phong, hẩn lạnh lùng quay đầu nhìn bọn họ, sát khí trong mắt khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi. Hắn nhìn hai chiếc xe, một chiếc là xe khách tám chỗ ngồi, một chiếc là xe việt dã sáu chỗ Khâu Văn đang đứng dựa vào, hắn vươn một ngón tay: "Triệu Thành và người nhà tới xe chờ khách, Quách Từ Việt và người nhà tới xe việt dã, động tác nhanh một chút!"

Không ai dám dị nghị, lần lượt lên xe, một nhà Triệu Thành cộng thêm hẩn tổng cộng sáu người.

Bên phía Quách Từ Việt là bảy người, cơ bản đã chen nhau chật ních, Khâu Phong nói với nam sinh mười tám mười chín tuổi bên cạnh: "A Bồi, hai người cũng lên xe chờ khách."

Cổ Bồi gật đầu, cùng với cậu bạn một thân một mình còn lại nhanh chóng lên xe, Khâu Phong nhìn tất cả mọi người đã lên xe, chính mình cũng nhảy lên xe việt dã, khởi động xe.

Khâu Văn tránh khỏi xe việt dã, dùng cánh tay bị thương bụng súng ngắm, sắc mặt ửng đỏ thờ hồng hộc như trâu, tùy tiện mắng: "Khốn kiếp, mùi con người có lực hấp dẫn vậy sao? Quái vật này giết một con tới hai con, phải giết tới khi nào? Đã không còn nhiều đạn nữa!"

Trong lúc nói chuyện hẩn lại giết hai con tang thi, hiệu suất vẫn cao như cũ.

Cổ Tự nhìn hẩn một cái: "Khâu Văn, cậu cũng lên xe, tới xe chờ khách." Lại nói với đại hán đang dùng ống tuýp đập tang thi, còn thỉnh thoảng tạo ra từng đống đất vàng đỏ những tang thi này không bỏ dẫy nổi: "Lão Vũ, tới xe việt dã giúp Khâu Phong."

*đại hán: người đàn ông vạm vỡ.

"Được rồi!"

Đại hán hào khí nói, vừa đánh vừa lui, nhảy lên xe việt dã đóng cửa lại, lấy súng tự động cỡ nhỏ thò ra ngoài cửa sổ.

Hai chiếc xe lần lượt tiến về phía trước, xe việt dã kiên cố hơn đi phía trước mở đường, xe chờ khách theo sau, cửa xe mở rộng, Khâu Văn kêu lên: "Lão đại, nhanh lên đây!"

Cổ Tự chờ xe khởi động đủ, xác nhận tang thi phía sau sẽ không uy hiếp được nữa mới nhanh chóng chạy tới, nhẹ nhàng nhảy lên, giống như một con chim yến vô cùng thoải mái lên xe, "cạch" một tiếng, cửa xe đóng lại.

Xe tám chỗ chen chúc mười một người, không gian nhỏ hẹp, tiếng thở dốc giao nhau có thể khiến lỗ tai phát đau. Ảnh Từ ở ghế lái thấp giọng hỏi: "Đi về phía nào?"

Cổ Tự yên lặng một lúc.

Lúc này bọn họ đã ở biên giới trung tâm thành phố, vốn đã tìm một chỗ chuẩn bị nghỉ ngơi, ngày mai lại đi tìm ddlequysdonngười nhà bạn học thứ ba của Cổ Bồi, nhưng ai ngờ được đường phố đã được thanh lý một lần đột nhiên lại xuất hiện nhiều tang thi như vậy.

Sau khi trời tối, khuru giác và thính giác của tang thi mạnh hơn rất nhiều, chuyện này hần đã nhìn ra trước đó, nhưng tang thi hôm nay dường như lại khó giết hơn so với hôm qua, giống như có thể nhìn thấy dấu vết tiến hóa trong đó. Chẳng lẽ tang thi bắt đầu mạnh mẽ hơn rồi?

Lời nói của cô gái đó quanh quẩn trong đầu hần, chủng loại tang thi mới sao?

Không thể tiến sâu hơn vào trung tâm thành phố nữa.

Hần nhìn ánh hoàng hôn dần đậm màu hơn ngoài cửa kính, trầm giọng mở miệng: "Chạy về phía Bắc, hướng về khu quy hoạch mới, nhanh chóng rời khỏi nội thành."

Ảnh Tử không hề nghi ngờ, thông qua kênh đội ngũ trong dụng cụ truyền tin thông báo cho người trong xe việt dã.

Trong mắt Khâu Văn lại lộ vẻ kinh ngạc, liếc mắt nhìn Cố Bồi một cái, Cố Bồi cúi đầu không nói, về mặt bạn học vẫn chưa tìm được người nhà của hần lập tức trắng bệch, hoảng hốt nói: "Đội trưởng Cố..." Lại nói với Cố Bồi: "Muốn rời đi sao? Không tìm người nhà của tôi sao? A Bồi cậu nói giúp tớ một câu đi, tớ... Mọi người hãy giúp tôi, hãy giúp tôi!"

Hần quả thực sắp khóc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khải Nông Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nghĩa vụ? Đừng nói mấy lời ngứa tai đó

Editor: Linh Phan

Cố Bồi ngẩng đầu nhìn bóng lưng trầm lặng kiên nghị của anh trai, trong lòng vô cùng áy náy. Cậu biết, nếu không phải vì cậu, anh trai và đồng đội đã sớm tới được nơi an toàn hơn, chứ không phải mạo hiểm tính mạng vòng quanh nội thành.

Đồ ăn họ tìm được đều đã chia cho cậu và những sinh viên không thể giúp được gì này, anh Khâu Văn còn die ndanle quydon bởi vì bảo vệ bọn cậu mà bị thương. Cậu cũng đã nhìn ra được tình huống càng ngày càng tệ, bây giờ tiếp tục tìm kiếm rất nguy hiểm, sao cậu có thể yêu cầu mọi người tiếp tục mạo hiểm? Chỉ là Trần Hải Đào, cậu ta thực sự rất đáng thương, cậu phải cự tuyệt như thế nào...

Bốn người họ chung phòng ký túc xá, thường ngày tình cảm vô cùng tốt, thấy Trần Hải Đào nóng nảy, Triệu Thành nhin không được mở miệng: "Hải Đào cậu đừng vội, các anh ấy nhất định sẽ giúp cậu tìm được người nhà."

"Đúng vậy, không phải quân nhân cần phải phục vụ nhân dân sao? Chắc chắn bọn họ định đưa chúng ta tới nơi an toàn trước, sau đó sẽ giúp cháu, đừng hoảng sợ!" Một người phụ nữ bên cạnh Triệu Thành- phỏng chừng là mẹ hần nói.

Về mặt những người khác đều là tán thành.

Chân mày Khâu Văn nhíu lại, như cười như không, chỉ là hần nhìn Cố Tự, không lên tiếng. Cố Bồi nghe giọng điệu đương nhiên của những người này, nắm chặt tay, nhíu mày nhìn bọn họ: "Các người đang nói cái gì? Gì mà phải phục vụ các người? Chẳng lẽ anh tôi cứu các người là chuyện đương nhiên?"

Cậu chợt nhớ lại, ngoại trừ lúc vừa được cứu ra, bọn họ nói một đồng lòng hay, sau này lại sợ này sợ kia, nhìn thấy tang thi chỉ biết chạy trốn kêu khóc, không quan tâm bọn họ một chút liền oán trách.

Cậu bỗng phát hiện, các anh cố gắng và trả giá như vậy không đáng chút nào, những người này hoàn toàn không hề thật lòng cảm kích, ngược lại cảm thấy vốn nên phải như vậy.

Người phụ nữ kia vênh miệng muốn phản bác, người đàn ông bên cạnh kéo bà ta, lúc này mới từ bỏ. Triệu Thành vội cười làm lành: "A Bồi cậu đừng tức giận, mẹ tôi vô tâm, bà ấy tin tưởng mọi người nên mới nói như vậy. Chúng tôi biết các anh của cậu đều là người tốt."

Cố Bồi không phải ngu ngốc, đương nhiên nghe được lời nói của hần chỉ qua loa lấy lòng, không hề thật lòng cảm ơn. linhPHanle"quydon Cậu hỏi: "Triệu Thành, có phải cậu cũng nghĩ rằng anh tôi cứu mấy người là nghĩa vụ quân nhân? Là chuyện đương nhiên? Cậu không thấy thầy giáo, bảo vệ ở trường học chạy trốn nhanh hơn so với bất cứ ai sao? Còn có cảnh sát, bọn họ là những người đầu tiên đập phá cửa hàng cướp bóc đồ vật."

Mẹ Triệu Thành lẩm bẩm: "Sao không phải là nghĩa vụ? Chúng tôi nộp nhiều thuế như vậy cũng không phải nộp không. Cậu nói nhiều như vậy không phải là muốn chúng tôi biết ơn cậu sao? Chúng tôi biết ơn, vô cùng biết ơn được chưa? Cần bao nhiêu tiền phí bảo vệ, các cậu nói đi!" Bà ta bĩu môi: "Hơn nữa, các cậu có súng, lợi hại như vậy không phải là nên giúp đỡ những người yếu như chúng tôi sao? Đứa trẻ này, là sinh viên, đã học được những tư tưởng gì vậy hả?"

Cố Bồi tức giận đến đỏ bừng mặt: "Bà..."

Một hòng súng tối om đè lên gáy của người phụ nữ kia, Khâu Vân nhếch miệng lưu manh cười: "Nói nhảm với loại người này làm gì, trực tiếp cho một viên đạn không được sao?" Hắn liếc mắt nhìn những người khác: "Biết ơn mà thôi, cũng không cần trả tiền, trực tiếp trả lại mạng cho chúng tôi không phải đơn giản hơn nhiều sao, còn có thể tạo chỗ trống cho ông đây nằm."

Người phụ nữ kia sợ tới mức mặt không còn chút máu, những người khác vội lùi sang bên cạnh: "Cậu, sao cậu có thể như vậy? Đừng có làm vậy..."

"Khâu Vân!"

Rốt cuộc Cố Tự cũng lên tiếng, Khâu Vân bấu môi, thu hồi súng dựa vào cửa sổ không nói lời nào. Cố Bồi nhếch miệng, xấu hổ cúi đầu: "Anh, thật xin lỗi."

"Không sao, coi như mua một bài học kinh nghiệm." Cố Tự nói: "Sau này phải nhìn cho rõ, không phải ai cũng có thể giúp đỡ, cũng không phải ai cũng cần sự giúp đỡ của em, không chỉ phải xem xét năng lực của mình, còn phải xem đối tượng."

Anh mỉm cười, vươn tay xoa đầu em trai đang ủ rũ, cười nói: "Chỉ là người khác như thế nào cũng không thể trở thành lý do để em lùi bước, nếu em đã đáp ứng tìm người nhà giúp họ, nam tử hán đã nói thì phải làm, ngày mai anh đưa em trở về trung tâm thành phố một chuyến." Anh liếc nhìn Trần Hải Đào: "Cậu cũng cùng đi, không có cậu chúng tôi cũng không tìm được."

Trần Hải Đào lo lắng hỏi: "Chỉ ba người chúng ta?"

"Chê ít?"

"Lão đại!" Khâu Vân lập tức ngồi thẳng dậy.

"Như vậy sao được? Hai người họ không thể chiến đấu, quá nguy hiểm, ít nhất cũng phải mang theo tôi!" Ảnh Từ cũng bày tỏ không đồng ý.

Cố Tự cười vỗ cánh tay bị thương của Khâu Vân để yên, khiến hắn nhẹ nhàng hít khí: "Dưỡng thương cho tốt, bốn người các cậu cho rằng bảo vệ mười mấy người rất nhẹ nhàng? Nói đi nói lại, miệng vết thương có cảm giác gì đặc biệt không?"

"Cảm giác giống như có thứ gì đó muốn chui từ bên trong ra vậy, cả người đều đau, mà người tôi nóng tới lợi hại, đầu choáng váng, không phải tôi cũng sẽ biến thành quái vật đó chứ?" Hắn tự giễu. Sắc mặt Cố Tự nghiêm túc: "Đừng nói vậy! Nghi ngại cho tốt, lát nữa tôi có lời muốn nói với các cậu."

Bây giờ đã là nửa đêm, bóng đêm dày đặc, trên cao chẳng biết đã mọc lên mặt trăng hình lưỡi liềm màu máu từ lúc nào, ánh sáng đỏ thán nhiên chiếu xuống, phủ lên quanh cảnh một tầng bóng mờ đáng sợ.

Khác với tang thi ở nội thành đang lẩn lút di chuyển khắp nơi, vùng ngoại thành chỉ có trên đường phố và trong khu dân cư mới có thể nhìn thấy nhiều tang thi hơn một chút, kho hàng và khu công nghiệp gần đó cũng chỉ có thể ngẫu nhiên nhìn thấy mấy con, còn chưa kịp tới gần đã bị người gác đêm tiêu diệt.

Một kho hàng trong số đó, gác đêm một nửa thời gian trước chính là Thành Hải Tuấn và Chu Đức có cường hóa lực lượng kia, hai người một người cầm dao cắt dưa hấu, một người cầm chùy sắt lớn, vừa hợp lực giết một nữ tang thi, Thành Hải Tuấn thờ hồn hèn hỏi: "Chu Đức, cậu có cảm thấy tối nay sức lực của tang thi đặc biệt lớn không?"

Thiếu chút nữa hắn đã bị móng vuốt của nó đánh bay, hắn nhìn vết xước bị móng tay của tang thi cào ra đang chảy máu trên mu bàn tay, nhú chặt mày: Nếu hắn không phản ứng nhanh, chỉ sợ cái tay này đã mất, cái móng tay kia quả thực còn sắc hơn cả dao mổ lợn.

Chu Đức cực kỳ có cảm giác thành tựu, hắn cảm thấy rõ ràng khí lực của mình lớn hơn người khác rất nhiều, mọi người cũng nghĩ vậy, những ánh mắt sùng bái hâm mộ khiến hắn vô cùng sáng khoái. Vừa rồi giết tang thi cơ bản là một mình hắn ra sức, tuy cũng hiểu rằng dường như tang thi này đã lợi hại hơn một chút, nhưng thừa nhận không phải tỏ ra mình yếu kém? Hắn không để ý nói: "Vậy sao, tôi lại không cảm thấy gì hết."

Thành Hải Tuấn cau mày khó hiểu, không chỉ cảm thấy sức lực của tang thi lớn hơn, mà dường như còn trở nên vô cùng táo bạo, đã có bốn năm con tiến tới muốn công kích con người, hai buổi tối trước đó cũng không như vậy.

Hắn không khỏi nhớ tới lời nói trước khi đi của Biên Trường Hi: "Tôi có cảm giác bất an, dường như sắp có chuyện gì đó xảy ra, bắt đầu từ ngày mai anh gặp tang thi thì nhớ cẩn thận một chút, đừng vội vàng xông lên, nhìn xem người khác làm như thế nào trước."

Rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?

Thành Hải Tuấn ngẩng đầu nhìn mặt trăng máu trên bầu trời, cũng cảm thấy bất an thật sâu.

Mà giờ phút này, phía sau kho hàng, ba bóng người lén lút tụ lại một chỗ.

"...Cái gì? Không lấy được vòng ngọc? Mấy người đã làm gì vậy? Họ Biên kia hôn mê sâu như vậy mà mấy người vẫn bó tay?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Dị biến, tang thi có độc xuất hiện

Editor: Linh Phan

Đôi mắt với sự chất vấn của đôi phương, Vương Diễm không cam lòng nói: "Vốn đã giành tới tay, ai biết lại bị cô ta đoạt lại? Cũng do anh, ban ngày không dám tới, nếu không tôi đưa vòng tay cho anh trước, cô ta có kiêu ngạo hơn nữa cũng vô dụng."

Người nọ khinh thường nói: "Một chiếc vòng cũng không giấu được, Vương tiểu thư thật có bản lĩnh! Các người không lấy được đồ, vậy cũng đừng nói chuyện thù lao nữa."

Hắn xoay người bước đi, Vương Diễm vội vàng kéo hắn: "Tôi thật sự đã tận sức, nếu không phải hôm nay anh mới xuất hiện nói muốn vòng tay cái gì, sớm hơn một hai ngày thì mọi việc cũng đã giải quyết xong. Tóm lại là lỗi của anh, anh đã hứa sẽ nói kỹ xảo sinh tồn sau này cho tôi, không thể đổi ý!"

Hóa ra sáng nay khi Vương Diễm oán giận với Trương Dục Văn việc phải mang theo phiên toái là Biên Trường Hi, die ndanle quyd on vừa lúc bị người đàn ông này nghe thấy, hắn vội vàng hỏi Biên Trường Hi này có phải là người mà hắn muốn tìm hay không, sau đó còn nói muốn chiếc vòng tay bằng Dương Chi ngọc mà Biên Trường Hi mang theo bên người, nói là chiếc vòng đó vốn là của một người bạn của hắn, bị Biên Trường Hi mạnh mẽ cướp đi.

Vòng tay vốn là của người nào Vương Diễm và Trương Dục Văn không cần biết, hấp dẫn bọn hắn chính là người đàn ông này nói hắn biết vì sao thế giới này lại biến thành như vậy, lại còn biết sau này phải làm như thế nào mới có thể qua được ngày lạnh.

Dù sao Biên Trường Hi nửa chết nửa sống, lấy một chiếc vòng từ trên người cô ta cũng không phiền toái, ai không muốn biết tin tức trực tiếp của mặt thể, hai người đáp ứng. Đáng tiếc là vòng tay đã trộm được, nhưng người này ban ngày không thấy tung tích, phải chờ tới buổi tối mới trở lại, kết quả sao, ai cũng biết rồi.

Từ trước đến nay Vương Diễm vốn là người không bằng lòng chịu thiệt, dù sao cô ta cũng đã tận sức, tất cả là do người này không tới sớm hơn, cho nên thù lao vẫn phải trả, nhất định!

Người đàn ông lạnh lùng cười, trong tay bất ngờ rút ra dao găm, lạnh lùng quơ quơ, Vương Diễm hô nhỏ một tiếng, sợ tới mức rút tay lại. Trương Dục Văn vẫn đứng phía sau nhìn thấy dao khoe mắt linhPHanle"quydon căng thẳng, vội vàng tiến lên một bước cười nói: "Anh bạn này đừng nóng giận, Vương Diễm chỉ là quá sốt ruột, anh đừng trách cô ấy. Chỉ là nói đi cũng phải nói lại, đội viên của chúng tôi đều ở trong kho hàng, chỉ cần hô một tiếng lập tức có thể lao tới, nếu anh bạn đẩy vụng trộm tới, chắc là cũng không muốn người khác nhìn thấy, việc gì phải khiến mọi việc trở nên khó xử như vậy?"

Phải nói là quả thật Trương Dục Văn cũng có can đảm có tâm cơ, người ta cũng đã rút dao ra hắn vẫn nhớ tới việc muốn lấy lợi ích, đổi thành Vương Diễm, bị dọa hai lần cũng đã lùi lại rồi.

Hắn cười giả dối: "Dù sao cũng chỉ là một ít tin tức mà thôi, cũng không phải là bảo bối gì cho đi sẽ không còn nữa, anh bạn xem chúng tôi đã vất vả một phen, dù sao cũng phải cho chút phúc lợi không phải sao? Nói không chừng sau này mọi người sẽ còn liên hệ, coi như kết giao bạn bè."

Hắn nhìn khuôn mặt giấu trong bóng tối dưới mũ lưỡi trai, thăm dò nói: "Lùi một bước mà nói, anh muốn chiếc vòng tay kia của Biên Trường Hi hắn cũng không phải chỉ do nó là của bạn anh đúng không, dù sao cũng đã là mặt thể, ai còn để ý cái này? Có phải chiếc vòng tay đó có huyền cơ gì không?"

Ánh mắt Vương Diễm sáng lên, vội vàng phụ họa nói: "Đúng vậy đúng vậy! Tôi nói mà, sao lại phải phí tâm tư còn lén lút như vậy. Hừ hừ, anh không nói tin tức về mặt thể cho chúng tôi cũng không sao, tôi sẽ nói với Biên Trường Hi có người muốn trộm vòng tay của cô ta." Cô ta đắc ý ôm hai tay như rồng mĩ nói.

Mặt người đàn ông đã cực kỳ âm trầm, chỉ là bóng đêm và mũ lưỡi trai đã che giấu sắc mặt của hắn, hắn đứng thẳng người, tay nắm chặt dao găm vẫn không nhúc nhích, như là đang tự hỏi. Trương Dục Văn và Vương Diễm liếc nhau, đều không nói chuyện, không thể dồn ép quá mức, dù sao nhìn đôi phương dường như có chỗ dựa vững chắc, không phải sau lưng có người thì chính bản thân hắn là kẻ hung ác.

Gió lạnh gào rít, buổi tối này vô cùng âm hàn, nhìn kỹ thì dường như trong không khí mang theo một tầng sương máu, hơn nữa càng ngày càng đậm, giống như có thứ gì đó đang bắt đầu nổi lên trong đó.

Wương Diễm xoa tay nhìn bốn phía mờ mờ ảo ảo không hề có ánh đèn, trong lòng có chút phát lạnh, không kiên nhẫn thúc giục nói: "Rốt cuộc anh đã suy xét kỹ chưa?"

Lời còn chưa dứt, phía xa chợt truyền đến tiếng thét chói tai, Vương Diễm hoảng sợ liếc nhìn Trương Dục Văn: "Truyền tới từ kho hàng?"

Tiếp theo bọn hắn nghe thấy rất nhiều người trong kho hàng thức dậy, bọn họ kêu gào chạy trốn, tình cảnh hỗn loạn, trong đó còn kèm theo âm thanh quái vật gào thét.

Dù sao cũng là người đã lăn lộn ba ngày trong mặt thể, nghe âm thanh gào thét kia, trong lòng lập bập: Tang thi vào trong kho hàng?!

"Đỉnh!"

Đúng lúc này dao găm trong tay người đàn ông bên cạnh rơi xuống đất, bọn họ nghi hoặc nhìn sang, chỉ thấy bàn tay ddlequysdôn cầm dao lúc này của hắn cuộn lại run rẩy, giống như co rút căng chặt, mạch máu phồng lên, đồng thời làn da dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy trở nên xanh xao trắng bệch, thậm chí giống như lột da mà rơi xuống, móng tay nhanh chóng biến thành màu đen, dài ra và dày lên.

Hai người nhìn tới trợn mắt há hốc mồm.

Lại nghe thấy âm thanh "răng rắc", ngo ngắc ngừng đầu, chỉ thấy thân thể đối phương lắc lư, trong khoảnh khắc giống như khung xương rạn nứt rồi lắp ghép lại, cả thân hình cao lớn hơn một vòng, bắp thịt phồng lên, căng đứt vật liệu may mặc, biểu hiện ra sức bật đáng sợ.

Hai người kinh hãi không thể tin vừa lắc đầu vừa lùi lại, chân Vương Diễm mềm nhũn ngã nhào trên đất, ở góc độ này của cô ta vừa khéo có thể nhìn thấy khuôn mặt của đối phương dưới mũi lưỡi trai, lông mi đen ngắn, mũi chim ưng, vẻ mặt âm ngoan*, nhưng giờ phút này cô ta trơ mắt nhìn làn da hắn biến thành màu xanh đen, lỗ mũi rời ra, con ngươi lồi ra ngoài, miệng trở nên vừa lớn vừa rách nát, răng nanh bén nhọn lộ ra, nước dịch tanh tưởi chảy xuống...

*âm ngoan: âm trầm ngoan độc

"Oẹ..."

Trong đầu Vương Diễm trống rỗng, trong bụng ghê tởm muốn chết, thân thể còn bò về phía sau theo bản năng, mềm nhũn đứng lên nghiêng ngã lao đảo bỏ chạy.

Trương Dục Văn cũng không khá hơn bao nhiêu, hắn hoảng hốt quay đầu liếc mắt một cái, người đàn ông kia, không, con quái vật kia ngửa đầu há miệng gào thét, kêu "khắc khắc" nhào tới.

"A..." Trương Dục Văn hồn bay phách tán, liều mạng đẩy Vương Diễm phía sau về phía quái vật, điên cuồng chạy đi.

"Không! A a a..." Tiếng kêu thảm thiết của Vương Diễm xông thẳng lên trời.

Biên Trường Hi mờ to mắt, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh hắc ám khiến đủ loại tiếng thét chói tai liên tiếp bên ngoài càng thêm rõ ràng. Cô xúc chấn lên bước chân trần đi tới đi lui trên mặt đất, có chút phiền chán xoa mi tâm.

Tại sao có thể như vậy?

Cô nhớ rõ kiếp trước khi tang thi có độc xuất hiện cũng không oanh động như vậy.

Buổi tối thứ ba sau mặt thể giống như thường ngày, chỉ là sau nửa đêm công kích của tang thi mạnh mẽ hơn, người bị thương cũng nhiều hơn. Có người cực kỳ may mắn, tang thi công kích bọn họ vẫn còn chưa có độc, cho nên tuy bọn họ bị thương, nhưng đây chính là vết thương sẽ mang tới cho bọn họ năng lực mạnh mẽ. Những người khác liền thảm, ngày hôm sau khi mặt trời lên cao, bọn họ biến thành tang thi, tang thi có độc, bọn họ cắn người cào người, lại tạo ra một lượng lớn tang thi mới. Đại khái chỉ qua vài ngày, trên đời cũng không còn tang thi không có độc nữa, tất cả tang thi đều mang bệnh độc, đều khiến con người bị cảm nhiễm.

Quả thật, lúc đầu một phần tang thi có độc là do tang thi không có độc tiến hóa thành, một phần khác lại là do người sống sót trực tiếp biến thành, nhưng Biên Trường Hi không nhớ rõ buổi tối xảy ra dị biến đó lại náo nhiệt như vậy. Cô đoán rằng lúc này tất cả tiểu khu đều đã bị thức tỉnh, chuyện này có nghĩa là rất nhiều gia đình trong thời gian ngắn đã tập thể hóa thành tang thi, đây là một chuyện kinh khủng tới mức nào!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Luyện tập, tang thi rơi xuống

Editor: Linh Phan

Thực ra, theo một góc độ nào đó mà nói thì tang thi có độc xuất hiện gây âm ỉ như vậy chưa hẳn là chuyện xấu.

Giống như nó đang dùng tư thái hung hăng nhất tuyên cáo với loài người nó đã đến, mọi người cũng sẽ dùng sự cảnh giác cao nhất để đối phó với nó, bởi vậy rất nhanh có thể quan sát được, tang thi kiểu mới này khác với trước kia, bị cào xước một chút da sẽ thi hóa toi mạng, không giống kiếp trước nó yên lặng xuất hiện, hại rất nhiều người mới bị phát hiện bộ mặt thật.

Chỉ là cũng chính vì nó tới nhanh chóng, lại là lúc nửa đêm trong giấc mộng, nghĩ một chút cũng biết sẽ có bao nhiêu người bất ngờ không phòng bị đánh mất tính mạng.

Biên Trường Hi đương nhiên không phải bởi vậy mà ưu quốc ưu dân(lo lắng cho quốc gia, nhân dân), bây giờ cô cực kỳ lo lắng cho Biên Khoáng.

Kiếp trước Biên Khoáng khỏe mạnh cường tráng sống gần một năm, đại nạn "Thượng Đế yêu nói dối" đương nhiên không khiến hắn xảy ra chuyện gì, cho nên lần này Biên Trường Hi cũng không nhắc nhở hắn điều gì, chỉ là bây giờ lịch sử đã thay đổi, hắn có thể bình yên vô sự như cũ không?

Còn có Trần Di Toa, bây giờ cậu ấy vẫn ổn chứ?

Còn có Bạch Hằng, bây giờ hắn ở phía bên kia đại dương như thế nào?

Đương nhiên còn có Cổ Tự.

Biên Trường Hi lại vẫn vô cùng hi vọng hắn có thể sống thật tốt.

Bây giờ biến thành ba người phía trước không liên hệ được, người cuối cùng sao, là không muốn liên lạc, quá kỳ quái.

Hơn nữa không chỉ như thế, lịch sử thay đổi, chứng tỏ rằng kinh nghiệm kiếp trước của Biên Trường Hi có khả năng sẽ trở nên vô dụng, cô không có cách nào biết được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, không thể biết được liệu có thể xuất hiện sự kiện lớn hay một nhân vật nổi danh nào ngoài ý liệu của mình hay không.

Có những suy nghĩ này, lại nghe các loại thảm kịch đang diễn ra ở phòng bên cạnh, Biên Trường Hi không còn buồn ngủ die nđanle quyđ on chút nào. Nhìn thời gian, rạng sáng hơn ba giờ, cô không ngồi yên được, đến phòng khách bật hai cái đèn pin, thu những đồ vật hỗn loạn trên mặt đất vào nông trường, không cần phân loại, sau khi thu vào kho hàng của nông trường sẽ tự động phân loại.

Điểm duy nhất không hợp ý chính là cần phải dùng tay trái đeo vòng ngọc chạm vào đồ vật mới có thể thu thập đồ vật, Biên Trường Hi nhớ rằng đến khi nông trường thăng cấp đến một trình độ nhất định, chỉ cần vung tay lên là có thể thu tất cả đồ vật trong tầm nhìn, lúc đó mới gọi là thuận buồm xuôi gió.

Thu xong những thứ trên mặt đất, thất lưng cô cũng mệt nhừ. Lại thu tủ quần áo lớn, bàn học trong phòng ngủ, sofa trong phòng khách, bàn trà, ghế dựa, bình nước, đồ dùng tắm rửa trong phòng tắm, lược, máy sấy tóc,... Còn phòng bếp, khí đốt còn chưa hết, cô vẫn còn nấu cơm ăn, cứ để đó sau này sẽ thu.

Căn hộ này chưa từng có người ở, cho nên tất cả đồ dùng trong nhà đều mới tinh, không lấy thực sự đáng tiếc, tuy về sau có thể sẽ thu được những thứ tốt hơn, nhưng Biên Trường Hi đã sớm có được thói quen tốt không lãng phí dù chỉ một chút, trong mặt thế, nhất là hai, ba năm đầu tiên khi khoa học kỹ thuật còn chưa bắt kịp, cho dù là tài nguyên gì cũng là bảo bối. Dù sao kho hàng của nông trường cũng rất lớn, không sợ chứa không nổi.

Sau khi thu dọn xong, căn hộ nhất thời rộng mở hơn nhiều, Biên Trường Hi đứng bên cạnh chùm tia sáng của đèn pin, trần nhà phía trên ầm ầm rung động, đoán chừng là người phía trên đang đánh tang thi, linhPHanle"quydon khiến đèn treo nhà cô lung lay sắp rơi. Cô đi chuyển vài bước, hơi cúi đầu ngừng thở tập trung tinh thần, vung mạnh tay, một đoạn dây leo màu xanh thẫm nhanh chóng bắn ra, nháy mắt quấn chặt khung cửa sắt cửa sổ chống trộm ở phòng khách, một đầu khác bị cô nắm trong tay.

Cô kéo dây leo về phía sau, đầu tiên dùng lực nhẹ, sau đó tăng thêm sức lực, khung cửa chậm rãi gấp khúc, sau đó "cạch" một tiếng bị bẻ gãy.

Nhất thời Biên Trường Hi không khống chế được, lùi hai bước mới đứng vững, ngăn người vội vàng thu hồi dây leo cẩn thận nghiên cứu, bên trên chỉ có một vết xước nhỏ.

Cô vui mừng, một đời này hệ Mộc của cô cứng rắn dẻo dai hơn nhiều, bây giờ cô mới chỉ cấp một, theo lý thuyết thì đoạn dây leo này hẳn phải mềm nhũn, không khỏe mạnh cũng không mềm dẻo, càng không chịu được lôi kéo.

Tập trung nhìn kỹ, bên trong dây leo dường như có ánh sáng đỏ, nhưng trong chớp mắt đã biến mất, cô không biết đó là gì, nhưng trong tiềm thức cảm thấy đây không phải chuyện xấu, nên lắc đầu không quan tâm nữa.

Cô lại đứng thẳng, mặt đối diện tivi treo tường nhẹ thở một hơi, ngưng tụ dị năng trong cơ thể, phát tay lại là hai cây đinh gỗ bắn ra.

"Phập, phập" hai tiếng đinh cắm vào vách tường, nhưng còn chưa chờ cô kịp cao hứng, phần lộ ra bên ngoài của hai cây đinh chậm rãi nghiêng xuống dưới, sau đó rơi từ trên tường xuống.

Khỏe miệng Biên Trường Hi giật giật, tiến tới nhìn, vách tường màu trắng bị đâm thành hai lỗ nhỏ, cạo rớt một tầng bụi mà thôi.

Xương của tang thi cứng rắn hơn vách tường nhiều...

Cô buồn rầu nhặt đinh gỗ lên, nắm trong tay ước lượng, đột nhiên dùng hai tay đâm vào vách tường, kết quả vách tường không bị đâm xuyên, ngược lại đinh gỗ bị đâm gãy, lại còn chấn động khiến đầu ngón tay cô rút gân.

Biên Trường Hi phẫn nộ bóp ngón tay, phía sau người truyền đến âm thanh, xoay người, lại nhìn thấy khuôn mặt vô cùng khủng bố của tang thi.

Dù là tổ chất tâm lý không tệ vẫn dọa cô nhảy dựng, nhìn lại một lần, tang thi kia ghé vào phía ngoài cửa sổ chống trộm, bởi vì vừa rồi thí nghiệm dây, cô vén màn mở cửa sổ, tang thi liền ghé vào chỗ đó, dịch mũi chảy ròng ròng, gương mặt thối rửa dán vào lỗ hổng trên khung cửa, nhìn vào phòng há miệng gào thét.

Biên Trường Hi quan sát một chút nhất thời hiểu rõ, xem ra là tầng trên đánh tang thi rồi đẩy nó xuống, tang thi này cũng lợi hại, vậy mà lại treo trên cửa phòng trộm nhà cô.

"Gào..." Tang thi phát hiện nó không thể chụp được mỹ thực trước mắt, nóng nảy kéo cửa sổ chống trộm, dùng đầu đâm mạnh vào lỗ hổng trên khung cửa, lại bị mắc kẹt. Nó trùng đôi mắt không có đồng tử, máu loãng và niêm dịch màu vàng tanh hôi chảy đầy đất, theo âm thanh gào thét mà bắn ra tung tóe, hai cái tay vươn tới trước dùng lực giãy dụa, cửa sổ phòng trộm bị nó kéo tới rung động.

Biên Trường Hi yên lặng nhìn con tang thi này, quả nhiên là bộ dáng của tang thi có độc. Tuy trình độ thối rửa cũng có vẻ nghiêm trọng, nhưng vẫn tương đối tốt hơn so với tang thi không độc, làn da bấp thịt có màu xanh đen nhạt, móng tay vừa dài vừa đen, nước miếng cũng mơ hồ có màu xanh đen, há mồm phun ra ngoại trừ mùi hôi thối còn có một loại mùi khiến lồng ngực ngột ngạt, xoang mũi khó chịu ngứa ngáy.

Biên Trường Hi biết đó là mùi ăn mòn, nước miếng ddlequysđôn của tang thi có độc có độc tính nhất định, bây giờ người bình thường tốt nhất là không nên tiếp xúc quá nhiều, sẽ không bị cảm nhiễm thi hóa, nhưng thối rửa tróc da lở loét gì đó đều có khả năng, dị năng giả sẽ đỡ nguy hiểm hơn một chút. May mà một tháng sau, về cơ bản thì mọi người đều đã sinh ra miễn dịch với những độc tố này.

Cho nên giai đoạn sau của mặt thể người bị hủy dung không phải là ít...

Biên Trường Hi tới gần, nóng lòng muốn thử. Khi cấp bậc tang thi càng cao, chúng sẽ ngày càng trở nên hoàn chỉnh, có chút tang thi cấp cao đặc biệt ngoại trừ hành vi chậm chạp, không thể nói chuyện, màu da quái dị, không có đồng tử là đặc điểm khác với con người thì nhìn qua rất giống người bình thường, đương nhiên, thủ đoạn cũng theo đó mà trở nên xảo quyệt cao cấp hơn. Vẫn là câu nói kia, tang thi đã man nguyên thủy như vậy tương đối khiến người ta hoài niệm.

Quan trọng nhất là, bởi vì hệ Mộc của cô yếu đuối và cấp bậc thấp, đã rất lâu cô chưa từng ra tay đánh tinh hạch.

Cô tập trung nhìn cái đầu đang chảy mủ của tang thi, tay vùng lên, một dây leo màu xanh chặt chẽ trói lại hai cánh tay đang vùng vẫy của tang thi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khái Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thu hoạch, viên tinh hạch màu trắng đầu tiên

Editor: Linh Phan

Dây leo nhỏ mảnh mà dẻo dai quấn chặt cánh tay tang thi, tang thi bắt đầu vùng vẫy, chỉ tiếc đầu bị mắc kẹt, không thể tiến cũng không thể lùi, nó vô cùng cuồng bạo phẫn nộ, cửa sổ phòng trộm cũng bị biến dạng nghiêm trọng, đỉnh ốc bắt đầu lỏng lẻo.

Biên Trường Hi lại vội vàng phát ra một sợi dây leo, trói chặt cả tang thi lẫn cửa sổ phòng trộm, sau đó dùng sức kéo mạnh, lực phản lại mạnh mẽ truyền tới từ dây leo khiến cô thầm giật mình. Tiếp theo tang thi kéo đứt dây leo quấn trên tay, móng tay vùng lên dễ dàng cắt đứt dây leo Biên Trường Hi đang cầm, Biên Trường Hi không chần chừ nữa, lấy rìu chữa cháy từ trong vòng ngọc ra, một rìu chém xuống, đầu tang thi đứt rời, sau đó khẽ đảo tay, đẩy tang thi không đầu xuống khỏi cửa sổ, nửa giây sau liền nghe thấy "ầm" một tiếng vật nặng rơi xuống đất, đồng thời phía dưới truyền tới âm thanh gào thét của tang thi.

Tầng dưới không hề thiếu tang thi nha.

Cô đóng cửa sổ, kéo rèm lại, khom lưng xem cái đầu trên mặt đất.

Trong phòng chỉ có hai chiếc đèn pin đặt trên hai bồn hoa bên cạnh ti vi, ánh sáng có chút âm đạm, cho nên tầm nhìn trong căn phòng không lớn, nếu lúc này có người tiến vào, nhìn thấy một cô gái cầm rìu lay chuyển một cái đầu nửa hư thối ướt đẫm, chỉ sợ sẽ bị dọa không nhẹ.

Sau đó lại bạo lực hơn, Biên Trường Hi xác định một vị trí trên cái gáy, vùng rìu chém xuống, hai ba lần đã chém ra một lỗ thủng, khuấy đảo vài cái, moi ra một vật thể cứng rắn nho nhỏ, die ndanle qu ydon cô ngồi xôm xuống, tay trái khẽ nghiêng, nước từ suối trong vòng ngọc nông trường chảy ra từ các ngón tay của cô, sau khi rửa sạch, tinh hạch lớn cỡ một đốt ngón tay, màu trắng, lơ lửng trước ánh sáng có thể thấy rất nhiều tạp chất, phía trong đục ngầu nhưng mặt ngoài bóng loáng.

"Quả nhiên là hạch trắng." Biên Trường Hi thở dài.

Trong mặt thể, thứ có thể có tinh hạch bao gồm tang thi có độc và động thực vật biến dị, phía trước một trăm phần trăm sẽ có, phía sau thì phải xem vận khí. Tinh hạch mà chúng tạo ra là cùng một loại, phân biệt có màu vàng kim, xanh lá, xanh lam, đỏ, vàng đất và màu trắng, nằm loại phía trước tương ứng với năm thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, mà màu trắng là không thuộc tính.

Thật ra ngoại trừ sáu loại màu sắc này còn có một loại màu khác, chỉ là mắt Biên Trường Hi tối sầm, không đề cập tới cũng được.

Dựa theo cách phân loại này có thể thấy được vấn đề, không sai, dị năng giả hệ ngũ hành chỉ có thể dùng tinh hạch cùng thuộc tính với mình để hấp thu năng lượng tu luyện, mà những loại dị năng khác, bao gồm hệ phổ thông, hệ đặc biệt, thậm chí những hệ phát triển từ hệ ngũ hành như hệ Lôi, hệ Phong, hệ Băng, hệ Sương,... đều chỉ có thể dùng hạch trắng.

Chỉ là dựa theo số liệu thống kê thì trong mười viên tinh hạch, chín viên là màu trắng, một viên còn lại mới có thuộc tính, điều này có nghĩa rằng nếu dị năng giả hệ ngũ hành chỉ dựa vào chính mình, vậy phải giết khoảng năm mươi con tang thì mới có thể có được một tinh hạch phù hợp với thuộc tính của bản thân.

Xem xét dựa trên quan hệ cung-cầu, tinh hạch màu trắng và tinh hạch màu sắc khác tương đương nhau, nhưng trên thực tế giá trị của hai bên khác nhau rất lớn, một tinh hạch có thuộc tính có thể đổi một đến hai viên hạch trắng, thậm chí nhiều hơn.

Trăm cay nghìn đắng đánh được một viên tinh hạch mà bản thân lại không dùng được, đây tuyệt đối là một chuyện vô cùng buồn bực, hơn nữa lại trong thời khắc nguy cấp, nhưng Biên Trường Hi không có loại phiền não này, cô không dùng được không phải còn có vòng ngọc nông trường sao!

Cô cực kỳ vui vẻ ném tinh hạch trong tay vào vòng ngọc, người cũng đi theo vào nhìn hiệu quả, đáng tiếc viên tinh hạch kia rơi vào trong suối liền nằm yên bất động, nghiễm nhiên trở thành một viên đá cuội.

Biên Trường Hi không dám nán lại lâu trong nông trường, nhanh chóng đi ra, ném đầu của tang thi ra ngoài cửa sổ, lấy nước suối rửa tay, sau đó cầm đèn pin tiến vào phòng bếp, lấy chậu rửa mặt lớn đựng gạo, rót nước, vo sạch rồi bỏ vào nồi áp suất nấu.

Cảm tạ chủ nhà đã để lại nồi áp suất mới tinh, trước đó Biên Trường Hi quên chuẩn bị thứ này, nếu không cũng thật khó để nấu cơm khi điện đã cắt, còn có hai túi gần bốn mươi cân gạo, đủ nấu, cô chuẩn bị thừa dịp bây giờ khí gas còn chưa hết, căn hộ lại an toàn, nấu thêm mấy nồi cơm.

Trong tủ lạnh đã cắt điện chỉ có trứng gà, vốn định sẽ luộc hết, tiện lót bụng lại dễ mang theo, chỉ là đã có nông trường, cô thay đổi ý định, chỉ luộc mười quả, số còn lại rán lên, xào với lạc xướng, nấu chè trứng, nấu xong sẽ cho vào hộp giữ tươi bỏ vào kho hàng trong nông trường.

Cô thậm chí còn nấu một nồi cháo thơm ngào ngạt, ở trong bếp bận rộn đến vui vẻ, sau đó lại tiếc nuối vì trong tay không có nhiều nguyên liệu nấu ăn.

Trời sắp sáng, bên ngoài căn hộ bỗng truyền tới tiếng kêu cứu, cửa chống trộm bị mạnh mẽ đập vang, một người đàn ông kêu to: "Cứu mạng cứu mạng, nhanh mở cửa, có tang thi!"

Biên Trường Hi đang ăn trứng chần nước sôi với cơm tẻ, một bên lấy một miếng thịt bò khô nhét vào miệng.

Thịt bò khô của hãng này đặc biệt ngon, đúng khẩu vị của cô, cũng bổ sung năng lượng, cô quyết định sau này lúc cướp siêu thị sẽ lấy thêm.

Cô vừa cắn vừa tiến tới trước mắt mèo trên cửa, thấy được khuôn mặt hốt hoảng chật vật của một người đàn ông, hắn vừa gõ cửa vừa quay đầu nhìn phía sau, giống như có thứ gì đang đuổi theo.

Cô hơi nheo mắt, người đàn ông này ánh mắt lão luyện, vẻ mặt giả dối, có vấn đề!

Lại chờ một lát, quả nhiên không thấy bóng dáng tang thi, Biên Trường Hi lắc đầu, trở về tiếp tục ăn cơm.

"Dựa vào! Con đ* thôi, mở cửa cho ông! Ông biết mày đang ở bên trong!" Đại khái là diễn kịch lâu như vậy cũng không có khiếu quả, người đàn ông ngoài cửa phẫn nộ đập cửa, ánh mắt Biên Trường Hi lạnh lùng, chỉ là vẫn không để ý tới.

Dám tới gạt người, nhất định là biết rõ trong căn hộ này chỉ có một cô gái là cô, còn vì sao lại tìm tới cô, hẳn là lúc nấu cơm nồi áp suất kêu quá to, hơn nữa mùi hương truyền đi, đối phương biết chỗ cô có đồ ăn. Như vậy, hẳn là hắn ta ở hai tầng trên, dưới hoặc phía đối diện.

Cô nhớ tới qua tầng trên truyền tới âm thanh đánh tang thi, sau đó tang thi kia bị đẩy xuống treo trên cửa sổ phòng trộm nhà cô, tầng trên cũng không có động tĩnh nữa. Dựa vào tiếng bước chân khi đó, ít nhất có hai người cùng đánh tang thi, sẽ là bọn hắn sao?

Cô rửa sạch bát, cất tất cả những đồ vật có giá trị trong căn hộ vào trong nông trường, lúc này tiếng chửi rủa bên ngoài đã ngừng lại một lúc, đổi thành một tiếng gõ cửa lịch sự: "Vị tiểu thư ở bên trong, thật ngại quá, là như vậy, tôi là người ở căn hộ phía trên, vừa mới giết tang thi thanh lý sạch hành lang, đổi đến mức ngực dán vào lưng, đúng lúc trong nhà cũng không còn gì để ăn, cô xem có thể chia sẻ một ít đồ ăn không, không cần nhiều, chỉ cần một cái bánh bao và một chai nước là được."

Lần này là một người khác.

Đưa ngọc mới tin hai người không có liên hệ gì.

Rõ ràng là xin ăn, vẫn còn nhắc tới "thanh lý hành lang", không phải ngầm uy hiếp thì là muốn lấy được sự sùng bái. Biên Trường Hi cười nhạt.

Nhưng cô vẫn dùng giọng điệu kinh ngạc hỏi qua cánh cửa: "Anh thanh lý hành lang? Vậy hẳn đã giết chết không ít tang thi, anh thật lợi hại."

"Quá khen, chỉ cậy mạnh thôi."

"Vậy chắc chắn thân thể anh rất cường tráng, anh có thể lùi về sau cho tôi nhìn dáng người sao? Anh đừng để ý, tôi ghét nhất là người vô dụng, vừa rồi có một người hèn nhát nhào tới trước cửa nhà tôi kêu gào cứu mạng, tôi không quan tâm, chỉ là nếu anh thật sự có bản lĩnh, tôi lại vui lòng mở cửa."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khải Nông Trường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 23: Hồi báo, nhắc nhở thiện ý

Editor: Linh Phan

Thuần túy là giọng điệu đàn bà chủ nghĩa thực tế, sùng bái cường giả, thờ ơ thức cường giả, hơn nữa vui vẻ phụ thuộc cường giả.

Người đàn ông ngoài cửa vốn nghĩ nếu người phụ nữ này dễ dàng mở cửa liệu có thể có manh mối gì không, dù sao vừa rồi cô ta cũng không thèm để ý A Văn, A Văn chính là người kêu cứu mạng sau đó then quá thành giận, nhưng mà nếu cô ta không mở cửa, chính mình thật sự phá cửa?

Nhưng đối phương vừa nói ra những lời này, nhất thời hắn đã hiểu rõ, người phụ nữ này không mềm lòng nhưng quan tâm đến lợi ích, loại người này dễ đối phó.

Chỉ là hắn nhìn thân thể của chính mình, tuy trong một đêm khí lực tăng vọt, nhưng bắp thịt không biến hóa rõ ràng, nhìn qua rất khó nhìn ra là người có sức lực lớn. Nhất định phải lấy được sự tin nhiệm của cô ta lừa cô ta mở cửa rồi lại nói. Nghĩ đến lượng đồ ăn lớn cách một cánh cửa, còn có mùi thơm của cơm bay tới không hề đứt đoạn từ khi trời còn chưa sáng, nước miếng đã chảy ra.

Người đàn ông nhìn sang hai bên, tính toán một chút, sau đó mặt mày liếc mắt ra hiệu cho đồng bạn A Văn đang ngồi xổm bên cửa chờ thời cơ, chính hắn thì đi đến hành lang bên cửa sổ, dùng lực bẻ gãy một cái ống tuýp, cực kỳ hứng thú trở lại trước mắt mèo, đi ngang qua ydôn sau đó hai tay dùng lực, ống tuýp dễ dàng bị bẻ gãy, hắn nói: "Tiểu thư, cô đừng nhìn tôi không quá cường tráng nhưng khí lực rất lớn."

Biên Trường Hi hơi nhướng mày, lại một dị năng giả hệ lực lượng, vậy người còn lại? Nếu còn người thứ ba?

Lo lắng quá nhiều cũng không có ý nghĩa, chính mình không mở cửa bọn họ cũng sẽ phá cửa, mà trong phòng cô cũng đã thu dọn trống không, bọn họ cũng không thể tìm được cái gì, cô cũng không có hứng thú dây dưa với bọn họ.

Cô nói: "Xem ra quả thật là như vậy, được rồi, anh vào đi."

Cô lần lượt mở ra ba khóa an toàn, một lớp khóa cuối cùng, cô đẩy cửa ra, một giọng nữ vội vàng kêu lên "Đừng mở", đồng thời có một bóng người nhanh chóng nhào vào khe cửa, bám chặt khung cửa, hung hăng muốn chen vào.

Biên Trường Hi liếc mắt một cái đã nhận ra đây là người cầu cứu vừa nãy, cô hơi cong khoe miệng, riu chữa cháy trong tay giơ lên, lưng riu hạ xuống nện mạnh vào đầu hắn ta.

A Văn rầm cũng không kịp thả đã trợn mắt ngửa xuống.

Biên Trường Hi đá văng hắn, lắc mình ra ngoài, lại trở tay đóng cửa, dị năng giả hệ lực lượng lúc này mới phản ứng kịp, quơ hai đoạn ống tuýp đâm tới, Biên Trường Hi mở ra năm ngón tay, một sợi dây leo cuốn lấy hai chân hắn, cô né sang bên cạnh, hắn lập tức ngã thẳng xuống vị trí cô vừa đứng, cái gậy vừa khéo đập lên cửa chống trộm, phát ra âm thanh chấn động.

Biên Trường Hi cười đến gần, nói với người đã bị đập đến choáng váng: "Cướp bóc tôi? Kiếp sau nha."

Đứng thẳng nện xuống một riu, hắn ta thét chói tai trợn ngược hai mắt ngất đi, thật ra Biên Trường Hi chỉ nện búa lên viên gạch bên cổ hắn.

Cô nhếch miệng, chỉ chút can đảm đó mà cũng không biết xấu hổ ra ngoài cướp bóc.

Cô chờ một lúc, tầng trên tầng dưới cũng không thấy có thêm người khác, xem ra hai người này không có đồng bọn khác. LinhPhanle"quydon Cô xoay người nhìn căn hộ số 304 ở đối diện, tiếng "Đừng mở" vừa rồi truyền tới từ đó, cô nhớ căn hộ số 304 có một nhà bốn người, hai lần biến hóa của tang thi gia đình bọn họ cũng không xảy ra chuyện gì.

Biên Trường Hi cảm thấy bọn họ có ý tốt nhắc nhở mình, cứ rời khỏi như vậy dường như quá không lịch sự, cô đi tới gõ cửa: "Xin chào, cảm ơn sự nhắc nhở của mấy người."

Qua một lúc lâu sau mới có một người đàn ông cố gắng trấn định đáp lại: "Không có gì, nhìn qua mắt mèo thấy động tác của hai người họ, mẹ của bọn nhỏ liền kêu lên, cô đừng chê chúng tôi nhiều chuyện là được rồi."

Biên Trường Hi chỉ hai người trên mặt đất: "Hai người kia chỉ tạm thời hôn mê, khi bọn hắn tỉnh lại có thể sẽ giận chó đánh mèo mấy người, hơn nữa bọn họ không cướp được tôi có lẽ sẽ quấy rầy những gia đình khác, mọi người cần thận một chút."

Nói xong cô dùng chìa khóa khóa cửa nhà lại, cất chìa khóa vào túi tiền, thật ra là thả vào vòng ngọc, sau đó xoay người bước đi, "cách" một tiếng, cửa căn hộ số 304 mở ra một khe hở, một cậu nhóc khoảng mười ba, mười bốn tuổi dùng ánh mắt đầy tơ máu nhìn Biên Trường Hi: "Chị phải đi sao?"

Biên Trường Hi gật đầu, có thể nhìn ra được cậu nhóc này mất nước rất nghiêm trọng.

"Sẽ không trở về nữa sao?"

"Ừm."

"Vậy chị muốn đi đâu?"

Biên Trường Hi không nói.

Cậu nhóc có chút khấn trương, lắp bắp nói: "Em, nhà em sắp không còn đồ ăn nữa, ba mẹ, ba mẹ muốn ra ngoài tìm đồ ăn, nhưng không biết phải làm sao, chị là người lợi hại, chị có biết cách đối phó những quái vật này không? Rồi khỏi đây nên đi tới đâu?"

Ba mẹ hần khấn trương kéo hần ra sau, cửa mở rộng hơn, Biên Trường Hi nhìn thấy một đôi vợ chồng tuổi không lớn lắm, phía sau bọn họ còn có một cô bé bảy, tám tuổi, tất cả đều vô cùng tiều tụy, nhưng rõ ràng sắc mặt trẻ con tốt hơn người lớn nhiều, xem ra đồ ăn nước uống đều nhường cho bọn nhỏ ăn trước.

Vợ chồng kia cúi đầu liên tục giải thích với Biên Trường Hi: "Thật ngại quá, đứa nhỏ này từ bé đã thích làm phiền người khác."

Biên Trường Hi cảm thấy người lớn trong nhà này còn không có dũng khí và trấn định bằng trẻ con, trong lòng có chút dè dặt không thích, sau bảy năm mặt thế loại người dè dặt như vậy tuyệt đối nằm ở tầng lớp thấp nhất, còn nữa nhìn quần áo của bọn họ, hiển nhiên là chưa từng đánh tang thi, đã ngày thứ tư, không vì bản thân cũng nên vì con nhỏ mà thử đi tiếp xúc thế giới mới.

Nhưng mà lại không, đây không chỉ là vấn đề lòng can đảm, còn là vấn đề ý thức trách nhiệm.

Chỉ là cô nhìn cô bé ôm búp bê, hai mắt trống rỗng nắm chặt góc áo ba ba núp phía sau, hiển nhiên là quá sợ hãi một lúc, trong lòng thờ dài, nói: "Đối phó tang thi, điều kiện đầu tiên là không thể sợ hãi, mục tiêu là chặt đầu, chướng ngại là cho dù bị cắn hay cào trầy cũng sẽ bị cảm nhiễm trở thành tang thi. Còn về phần rời khỏi nơi này đi về đâu, chính phủ đã thông báo trên radio để người sống sót di chuyển về khu tân quy hoạch, đến lúc cần thiết sẽ có quân đội dẫn dắt dân chúng tới căn cứ Tô Thành."

Cô ngừng một chút, nhìn cậu nhóc nói: "Tôi đề nghị mấy người nên hành động nhanh lên, tang thi sẽ ngày càng nhiều, nơi này rất nhanh sẽ trở thành biển tang thi. Mà chính phủ và quân đội sẽ không cùng mọi người, lại càng đừng hi vọng xa vời sẽ có người tới cứu mấy người. Thời đại đã thay đổi."

Lời nói này khiến cậu nhóc có chút đăm chiêu, cậu hi vọng nhìn cô: "Chị cũng sẽ đi khu tân quy hoạch sao? Có thể mang theo bọn em không?"

Biên Trường Hi lạnh nhạt lắc đầu: "Tôi không thích đồng hành với người vô dụng."

Sắc mặt mấy người kia đỏ lên, Biên Trường Hi đã hết trách nhiệm nghênh ngang rời đi.

Cuộc nói chuyện này coi như đáp lại lời nhắc nhở kia, cô không thích nhất là nợ nhân tình của người khác, mỗi khi hỏi báo đều sẽ nhiều hơn những gì đối phương trả giá. Hơn nữa một nhà bọn họ quá thâm đạm, hiện giờ có hàng tỉ gia đình, hàng tỉ người thê thảm tuyệt vọng như vậy, đương nhiên Biên Trường Hi không có khả năng trách trời thương dân, nhưng đã tận mắt nhìn thấy rồi...

Được rồi, Chư Vân Hoa từng nói cô tính tình lạnh nhạt, thủ đoạn quả quyết, tròng mắt tất báo, nhưng sẽ luôn nảy sinh lòng trắc ẩn không đúng lúc, thật sự là một khuyết điểm khiến người ta bất đắc dĩ.

Hần phản bội càng khiến trong mắt cô mất đi nhiệt độ, nhưng dường như cũng không xóa đi khuyết điểm này, Biên Trường Hi nghĩ lại, cũng

không có gì không tốt. Cô có thể nhắc nhở bằng lời nói, cũng sẽ tuyệt đối không bị nước vào đầu mà mang theo bốn người kia, về phần tại sao không để lại chút đồ ăn cho bọn họ, cô hai tay trống trơn không thể lấy đồ ra từ vòng ngọc là lý do thứ nhất, hai người đã hôn mê kia hẳn là còn có chút đồ ăn, cậu nhóc kia không thể dẫn lòng được thì cô cũng không có cách nào, chỉ là cần nắm chắc điểm dừng, chừa chút nhân tính cũng không phải là điểm xấu.

Trong hành lang không có tang thi, chỉ là cũng không có dấu vết chém giết tang thi, quả thật tên dị năng giả hệ lực lượng kia đã khoát lác.

Biên Trường Hi lấy ra ba lô màu đen từ trong vòng ngọc, bên trong vò vệt để một ít đồ ăn, sau đó lại ần nấp lấy ra xe mô tô, trong tiểu khu có không ít tang thi, chỉ là bây giờ Biên Trường Hi không rảnh dây dưa với chúng, lái xe rời xa căn hộ, vô cùng có kỹ xảo phá vòng vây, một mạch lao ra tiểu khu nhanh chóng lái về phía mục đích đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Giành trước, hai xe chở dầu

Editor: Linh Phan

Sau khi tang thi có độc xuất hiện, hầu hết nguồn nước bị ô nhiễm vừa đen vừa thối, đồng thời kèm theo đó là cắt điện toàn diện, xã hội loài người bởi vậy mà tiến vào trạng thái nguyên thủy. Sau đó trong nhà phần lớn cư dân cạn kiệt thức ăn, bị ép phải ào ào ra ngoài tìm nước và đồ ăn.

Sau đó nữa, là các thương trường, siêu thị, kho lương bị tranh giành.

Nhưng Biên Trường Hi không hướng tới những thứ này.

Cô có nông trường, bởi vậy lực hấp dẫn của thức ăn giảm thấp, cô có tầm nhìn của bảy năm, so với thức ăn trong nhất thời cướp đoạt, quan trọng hơn là... đồ dùng tiêu hao quan trọng, số lượng có hạn.

Một là xăng dầu, hai là đạn.

Đạn ngoại trừ cướp sạch đồn công an, cục công an trong thành phố, nếu không cơ bản rất khó có được, xăng dầu dễ dàng hơn nhiều, cô đã sớm đánh dấu vị trí các trạm xăng dầu trên bản đồ, cũng đã chọn mấy mục tiêu có giá trị.

Cái gọi là có giá trị, là chỉ xe chở dầu, so với đồ đầy bình xăng của xe, sau đó thu thập mấy thùng dầu mang đi, lấy được một chiếc xe chở dầu đầy hiển nhiên chính là nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả cả đời nhàn nhã). Nhưng xe chở dầu không phải là xe cứu hỏa, hẳn sẽ không dừng tại một nơi chờ lệnh, bình thường chuyên dầu xong sẽ đi, Biên Trường Hi cũng rất ít khi nhìn thấy xe chở dầu trong trạm xăng dầu.

Trong nấy địa phương như kho dầu của nhà máy, tổng công ty phân phối sẽ không thiếu, nhưng những địa phương này vừa xa lại nguy hiểm, còn không bằng thử vận may ở các trạm xăng dầu lớn.

Kiếp trước Biên Trường Hi từng gặp một tiểu đội, trong đội ngũ của bọn họ có mấy xe chở dầu, một đường bán dầu phát tài. die ndan l equydon Vừa hỏi mới biết được, hóa ra một đội viên trong đội là tài xế xe chở dầu, trong lúc vận chuyển vì có chuyện ngoài ý muốn nên dừng lại ở một trạm xăng dầu, ai ngờ đêm đó mặt trời giáng xuống, cả dầu và xe đều bảo tồn hoàn hảo.

Đội trưởng nhóm Biên Trường Hi vỗ đùi nói "Biết vậy chẳng làm", bởi vì bọn họ đã từng đi qua trạm xăng dầu đó.

Biên Trường Hi lái xe chạy hai mươi kilomet, dừng xe ở vệ đường, nhìn về phía trạm xăng dầu cỡ lớn bên cạnh quốc lộ, nhìn thoáng qua đã thấy ba xe chở dầu lớn dừng bên trong, nhẹ nhàng thở ra, may mắn còn chưa bị lái đi.

Lựa chọn thuê nhà ở tiểu khu này không phải không có lý do, chính là vì "gần quan được ban lộc" (ý đại khái ở đây là gần trạm xăng dầu)

Cô quan sát một lát, hơi nhăn mày.

Nơi này là một trong các đường lớn để đi về phía khu tân quy hoạch trong nội thành, phía trước chính là đường cao tốc, hai bên đường lớn không có quá nhiều công trình kiến trúc, thích hợp để hành động, nhưng bởi vì bản thân trạm xăng dầu đã rất lớn, ký túc xá nhân viên, linhPHanle"quy'don cửa hàng thức ăn nhanh, tiệm tạp hóa cái gì cần có đều có, có thể nhìn thấy bên trong các tòa nhà có không ít tang thi đang lao đảo di chuyển, trên khu đất trống cũng có hai con, cô không có cách nào đối phó được nhiều tang thi như vậy cùng một lúc.

Bây giờ mới sáu giờ rưỡi sáng, lát nữa tất nhiên sẽ có người đi qua, lúc đó sẽ không dễ hành động nữa.

Sợ điều gì sẽ gặp điều đó, Biên Trường Hi vừa nghĩ tới đó, hướng mà cô đi tới đã có ba chiếc xe đang chạy tới. Một chiếc là xe việt dã, một là xe buýt, một chiếc còn lại là xe tải, Biên Trường Hi càng nhìn càng thấy quen mắt, nguy rồi, đội hình này không phải là tiểu đội Mãnh Hồ bán dầu làm giàu kia sao?

Cô lập tức sai bước lên xe, dọc theo bãi cỏ vọt vào trạm xăng dầu, hai tang thi gào thét bỏ nhào qua, cô bỏ rơi chúng ở phía sau, nhảy xuống thu xe vào không gian, tay trái đặt lên xe chở dầu, một mạch thu hai xe, nghỉ một chút, một chiếc còn lại vẫn nên để lại cho người ta vậy.

Đã nghe được âm thanh của động cơ, Biên Trường Hi không ngừng lại mà lập tức chạy vào tiệm tạp hóa, trong tiệm tạp hóa vô cùng hỗn loạn, giá hàng nghiêng ngả, khắp nơi đều là đồ uống, bánh mì, trên mặt đất còn có vết máu đã khô, kéo dài đến phía trên một chiếc Sagitar thông dụng ở bên ngoài. Biên Trường Hi đoán là chủ nhân của chiếc xe tiến vào tìm đồ ăn, nhưng bị tang thi bên trong phát hiện và công kích, không thể trốn thoát, cuối cùng bị cán chết trên xe của chính mình. Đây cũng giải thích vì sao lại có tang thi ở bên ngoài.

Cô thuận tay lấy gói bánh Cookie và mì ăn liền ở trên giá hàng duy nhất còn đứng thẳng chuyển vào nông trường, đồng thời quan sát động tĩnh bên ngoài. Hai tang thi vốn đã đuổi tới nơi, nhưng đoàn xe phía sau đã tới, mùi vị của con người càng nồng đậm khiến chúng nó quyết đoán buông tha Biên Trường Hi, quay đầu chạy tới, bên trong cửa hàng thức ăn nhanh và ký túc xá cũng truyền tới tiếng gào thét không kiên nhẫn.

"Dựa vào, nhiều tang thi như vậy!"

"Không phải nói có ba xe chở dầu sao? Sao chỉ có một chiếc? Trần Đại Bình mày dám lừa ông? Mày có biết ông đây đã phải vòng qua bao nhiêu con đường để tới đây không?"

"Anh Mãnh, vừa rồi hình như em thấy có một chiếc mô tô lao xuống, sao bây giờ lại không thấy người?"

"Anh Mãnh, bây giờ vẫn nên đối phó những con tang thi này trước."

Mồm nấp miệng cười??? Sau đó là mệnh lệnh phân công và âm thanh chiến đấu. Hai người tiến vào tiệm tạp hóa, Biên Trường Hi vội vàng trốn phía sau quầy thu ngân.

"Anh Mạnh, anh đừng quá thất vọng, có một chiếc cũng đã không tệ rồi, tám tấn xăng nha, cũng không phải ai cũng có thể lấy được."

"Mày thì biết cái gì! Vì ba xe chở dầu này, ông đây ngay cả siêu thị cũng không thèm tranh trực tiếp chạy tới đây, tao còn nghĩ muốn dựa vào số dầu này... Thằng nhãi con Trần Đại Bình! ddlequyđôn Không được, dầu cũng chỉ có một ít như vậy, thức ăn của chúng ta cũng không còn nhiều, ở khu tân quy hoạch cũng chỉ có một hai cái siêu thị, một đường đi tới Tô Thành ai biết sẽ xảy ra chuyện gì, Hồ Tử, lát nữa mày dẫn người quay trở lại cướp một ít thức ăn trở về."

"Anh Mạnh, quay lại?"

"Ừm, chúng ta chia binh hai đường, tao dẫn người tới khu tân quy hoạch trước, mày ở lại phụ trách vật tư. Cứ như vậy đi, tao đi sắp xếp." Nhanh chóng đi về phía cửa: "Hai người tới thu thức ăn!"

Trương Hồ đứng một mình trong tiệm tạp hóa, cười lạnh hai tiếng: "Giữ tao lại làm hậu cần, chính mày đi trước thu xếp quan hệ, sau này tao lại càng phải dựa vào mày? Thật là ý kiến hay."

Nhưng lập tức hấn nhớ tới Lưu Mạnh có dị năng thần kỳ, lại uể oải, oán hận nói: "Chờ tao cũng có dị năng, tao sẽ cho mày đẹp mặt..."

Biên Trường Hi nhướng mày.

Kiếp trước tiểu đội Mạnh Hồ cũng rất có danh tiếng ở căn cứ Tô Thành, vì bán dầu mà có lượng lớn của cải, lại tới căn cứ sớm, biết xây dựng quan hệ, cho nên bọn họ bắt được thời cơ vàng để phát triển, sau đó còn thành lập đoàn săn bắn Mạnh Hồ, cũng có vài phần lực ảnh hưởng. Nhưng có lời đồn người đứng đầu và thứ hai của bọn họ cũng là Lưu Mạnh và Trương Hồ bất hòa, thời kì thịnh vượng của đoàn săn bắn Lưu Mạnh ra ngoài làm nhiệm vụ bất hạnh bỏ mình, có người hoài nghi là Trương Hồ hạ độc thủ, sự thật như thế nào Biên Trường Hi không biết, dù sao rất nhanh sau đó đoàn săn bắn Mạnh Hồ đã giải tán, Trương Hồ cũng không biết đã đi đâu.

Lần này hành động cướp xe chở dầu của cô có thể khiến mâu thuẫn của bọn họ bùng nổ trước?

Ba người bắt đầu thu thập vật tư trong tiệm tạp hóa, Trương Hồ đi về phía quầy thu ngân, đột nhiên khẽ quát một tiếng: "Người nào!" Biên Trường Hi không thể tránh, đành phải tiến vào nông trường. Trương Hồ sợ là tang thi, nhanh chóng lùi về sau, đợi một lát không có động tĩnh, gọi hai thủ hạ đang thu thập vật tư tới nhìn, không phát hiện bất cứ thứ gì.

Trương Hồ cau chặt mày, vừa rồi cũng thấy có người lái xe vào trạm xăng dầu, sau đó liền không còn bóng dáng, hấn cảm thấy thị lực và cảm giác của mình vẫn cực kỳ nhạy bén.

Lần trước Biên Trường Hi ở trong nông trường sáu phút đã cảm thấy khó thở, một viên hạch trắng lúc sáng dường như đã khiến nông trường xảy ra chút thay đổi, lúc này cô ở lại hơn mười phút mới bắt đầu thấy khó chịu, nhưng cũng quá sức, cô không thể dò xét động tĩnh bên ngoài, vẫn cẩn thận chống đỡ, mãi cho đến khi thực sự không chịu nổi mới rời khỏi.

Trong tiệm tạp hóa đã không còn ai, toàn bộ trạm xăng dầu cũng không còn một bóng người. Cứng đờ, bên trong nông trường hơn mười phút, bên ngoài hấn đã qua hơn một giờ rồi. Biên Trường Hi đợi thật lâu cũng không phát hiện điều gì bất thường, thật cẩn thận ra khỏi tiệm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khải Nông Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Sơ suất, bị Trương Hồ bắt

"Là thứ gì?"

"Tôi cũng không rõ lắm."

"Đồ đâu?"

Biên Trường Hi muốn vươn tay vào túi lấy đồ.

Trương Hồ quát: "Đừng nhúc nhích, tôi lấy!"

Lấy em gái anh! Tôi đã cắt vào nông trường rồi.

Đồ vật ra vào nhất định phải thông qua tay trái, cô không có biện pháp cách không thủ vật (lấy đồ vật mà không cần chạm vào). Lòng bàn tay trái của cô hướng ra sau, tinh thần khẽ động, ba viên hạch trắng rơi trên ghế ngồi. Mà Trương Hồ phát hiện trong túi cô vốn không có đồ, tức giận nói: "Đồ đâu?"

Biên Trường Hi cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc khẩn trương: "Sao có thể? Có phải rơi ở đâu rồi không, túi của tôi rất nông."

Trương Hồ nhìn cô: "Cô xịch ra một chút."

Ba viên tinh hạch liền lộ ra.

Trương Hồ nhìn chằm chằm không rời, từ trước tới nay hắn chưa từng nhìn thấy thứ đồ này, trong đầu tang thi vậy mà lại sinh ra thứ này, nhìn giống đá quý, nhất định có tác dụng đặc biệt: "Nhanh! Nhanh đưa cho tôi!"

Hắn buông Biên Trường Hi ra chăm chú quan sát tinh hạch, lật đi lật lại nghiên cứu, lại hoài nghi liếc mắt hỏi: "Năm con tang thi chỉ có ba viên này?"

"Có hai con hình như không có."

Đàn em của Trương Hồ thăm dò hỏi: "Anh Hồ, đây là thứ gì?"

"Lái xe của mày đi, quan tâm nhiều như vậy làm gì!" Trương Hồ cắt tinh hạch vào túi của mình: "Cái này phải giao cho anh Mạnh nhìn thử mới biết được."

Nói cứ như Lưu Mạnh là máy phân tích nguyên tố vậy, nhưng Biên Trường Hi biết nhất định hắn sẽ độc chiếm, cô khề xoa thái dương sung lên, bàn tay che đi ánh sáng lạnh trong mắt.

Xử lý hai người này?

Có thể thấy hai người này đều không có dị năng, đầu tiên mình sẽ dùng dây leo đoạt súng, sau đó lại trói chặt bọn hắn, một đao một tên, không khó, chỉ là phải đề phòng bọn hắn giả dạng gây ra tai nạn.

Ngón tay cô khẽ động, lúc này ở chỗ rẽ phía trước xuất hiện một chiếc xe tải, trên xe có hai người, Sagitar dừng lại, hai người kia vội vàng xuống xe bước tới: "Anh Hồ tới rồi." Lại nhìn Biên Trường Hi: "Anh Hồ mạo hiểm đợi lâu như vậy chỉ vì người phụ nữ này?"

Nhìn không ra có gì đặc biệt. Ừm, rất xinh đẹp, nhưng cũng chưa được hai cân thịt.

Trương Hồ cười với Biên Trường Hi: "Mày đừng xem thường người ta, cô ấy là một dị năng giả."

"Dị năng giả? Thật sao? Giống như anh Mạnh chỉ trong chớp mắt đã dựng được một bức tường?" Nhất thời bọn hắn hưng phấn sùng bái.

Trương Hồ hậm hực trong lòng, không phải mấy bức tường đất, đáng để bọn mày sùng bái như vậy? Nhất định sau này ông đây sẽ lợi hại hơn hắn.

Hắn nói: "Dị năng của cô ấy không phải hệ Thổ, mà là ẩn thân, đúng không, vị này, tên gọi là gì nhỉ?"

"Tôi họ Lý, Lý Hân." Biên Trường Hi tùy tiện bịa một cái tên.

"A,...Lý tiểu thư." Trương Hồ quay đầu nói với ba đàn em: "Lát nữa chúng ta đi tìm vật tư còn phải nhờ cô ấy giúp đỡ? Lý tiểu thư sẽ trợ giúp đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khải Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tìm kiếm, cô gái mặc áo sơ mi đỏ

Editor: Linh Phan

Nhạc Cầu là một siêu thị cỡ lớn trên đường XX, tòa nhà siêu thị chia làm bốn tầng, tầng một là các cửa hàng, tầng bốn là nơi vui chơi giải trí, siêu thị nằm ở tầng hai và tầng ba.

Hai bên siêu thị là một ít cửa hàng giải khát, đồ ăn nhanh, bánh kem, đồ trang sức, bảng hiệu KFC và thịt bò bít tết càng thêm bắt mắt.

Lúc này nơi để xe phía trước siêu thị, chẳng những có một đám xe hơi bỏ đi đầu loạn, còn có vài chiếc container và xe việt dã, còn có một chiếc xe tải vẫn còn tải xế ở bên trong. Trên khu đất trống, xác của tang thi và con người cực kỳ tươi mới, mấy chục con tang thi vây kín cửa lớn đóng chặt của siêu thị, lắng tai nghe còn có thể nghe thấy tiếng hô đánh ở bên trong, cho thấy trước đó không lâu đã có một nhóm người xông vào trước.

Đàn em của Trương Hồ dừng xe dưới bóng râm nơi góc đường, lo lắng đề phòng nhìn tang thi đang gào thét: "Anh Hồ, chúng ta phải làm sao đây? Nếu không lại đổi chỗ khác?"

Trương Hồ mắng: "Cũng đã đổi ba nơi, có nơi nào mà không như thế này?"

Đàn em thầm nói trong lòng, mắng hần có ích gì chứ, hần cũng hi vọng có một siêu thị cỡ lớn cửa lớn rộng mở không có một bóng người để bọn hần đi vào chuyển hết nha. Chỉ là siêu thị cỡ lớn nào mà không nằm ở phố xá sầm uất, nếu không phải tang thi nhiều die ndanleq uydon đến đáng sợ, thì là đã có người vào trước, siêu thị ngay trước đó còn là do một đám tội phạm khổng lồ, tới gần thêm một chút người ta có thể chia súng vào người mình.

MD! Toàn trâu bò từ đâu tới? (MD: chửi thề nha)

"Vây,... anh Hồ vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Trương Hồ hung hăng rút một hơi thuốc lá: "Cỡ lớn không cướp được vậy đi cướp nhỏ, tao cũng không tin tao còn không cướp được tiệm tạp hóa! Lái xe đến giao lộ bên kia!"

Biên Trường Hi bồng vuron một ngón tay: "Nhìn, tài xế xe tài kia."

Trương Hồ và đàn em đều nhìn sang, chỉ thấy tài xế kia là một ông già, run rẩy co rúc trong xe, thỉnh thoảng dán lên cửa kính nhìn lên bên ngoài.

"Tài xế làm sao?"

"A? Kỳ quái, anh Hồ, tang thi không cần hần."

Trương Hồ tập trung nhìn, chà, trên cổ người ta treo mỗi bên một chuỗi tời: "Như vậy cũng có tác dụng?"

Biên Trường Hi lạnh nhạt nói: "Hần chẳng những treo tời, đập nát tời bôi lên người, còn bôi dịch não nước miếng và thịt vụn của tang thi, lúc này mới lừa được tang thi."

Đàn em "Oẹ" một tiếng: "Ghê tởm như vậy?"

Trương Hồ nhìn cô nói: "Cô muốn nói gì?"

Biên Trường Hi nói: "Cửa hàng tiện lợi chỗ giao lộ đã có người theo dõi, mấy người phải chọn một chỗ khác, lái qua bên kia có đường dành cho người đi bộ, gần đó không thiếu siêu thị cỡ nhỏ, nhưng không thể lái xe, sẽ dẫn tang thi xung quanh tới, anh muốn thuận lợi lấy đồ chẳng những phải đi bộ, mà còn phải chuẩn bị một chút, nếu không thì chưa đi được mấy bước cũng đã bị tang thi đánh ngã."

Cô bổ sung thêm: "Không phải anh muốn tôi làm đội cảm tử sao? Tôi chỉ là không muốn bởi vì mấy người không hiểu biết mà toi mạng."

Trương Hồ tức giận: "Nói chuyện khách khí một chút, có tin bây giờ tôi giết cô luôn hay không!"

Cô không sao cả quay mặt đi.

Tuy có thể giả vờ làm tiểu bạch hoa (kiểu người yêu đuối, ngu ngốc) khiến đối phương thả lỏng cảnh giác, nhưng Biên Trường Hi biết Trương Hồ là người có lòng nghi ngờ rất nặng, có lẽ giả vờ lạnh lùng linhPHanleeqystdôn, không hợp đoàn, không biết giao tiếp càng có thể giải thích lý do vì sao cô lại xuất hiện một mình, sẽ có độ tin cậy cao hơn. Ngoài ra bản thân cô cũng không muốn khoe mẽ lấy lòng với hần ta, vậy thì không bằng đối xử lạnh lùng tới cùng, hần ta cũng sẽ không vì vậy mà giết cô.

Đàn em của Trương Hồ vội hỏi: "Anh Hồ anh xem!"

Quả nhiên có năm sáu người tiến vào cửa hàng tiện lợi chỗ giao lộ, bắt đầu chiến đấu với hai con tang thi bên trong, Trương Hồ nhú mày, sao hần lại không chú ý đến những người đó? May mắn chưa tiến tới, trong tay người ta đều có vũ khí, chính mình thêm cô ta cũng chỉ mới năm người, không cướp được thì không nói còn có khả năng bị đẩy làm thức ăn cho tang thi.

Hần nhìn Biên Trường Hi: "Nói nghe một chút, muốn chuẩn bị cái gì? Nơi này cũng không có tời."

Biên Trường Hi trả lời: "Chúng ta có thể lấy quần áo của tang thi mặc vào, hần là sẽ có hiệu quả."

Tác dụng của tời gần như bằng không, sờ dĩ tài xế già kia không bị tang thi phát hiện, lý do thứ nhất là cửa xe đóng kín, thứ hai là trên người có xác tang thi, chỉ là những thứ kia đều có độc, không quá hai giờ tài xế già sẽ nổi mẩn toàn thân.

Ánh mắt cô lướt qua, cách đây khá gần có hai cái xác của tang thi, tuy đã bị đánh đến nát bấy, nhưng quần áo miễn cưỡng còn có thể dùng.

Trương Hồ nhìn Biên Trường Hi: "Tốt lắm, cô đi lấy ba bộ đồ tới đây, thuận tiện lấy thứ trong đầu bọn họ ra, đừng có giờ trò, súng của tôi còn nhắm vào cô đấy."

Biên Trường Hi biết hần sẽ nói như vậy: "Đi lấy cũng phải có công cụ chứ?"

Trương Hồ ném trả dao nhỏ cho cô. Biên Trường Hi dán lên cửa sổ quan sát hai bên một chút, lại nhìn vào gương chiếu hậu, lặng lẽ xuống xe đi tới dưới ánh mặt trời.

Ánh mặt trời cuối tháng năm mang theo nhiệt độ khiến con người thoải mái, tản bót âm khí trên đường phố. Biên Trường Hi hít sâu một hơi, thở ra, hoạt động tay chân một chút, bước nhanh tới lột áo khoác của một tang thi mặc lên, mùi hôi mãnh liệt khiến người hít thở không thông, chỉ là vì bảo mệnh cũng không thể quan tâm nhiều như vậy.

Cô xoay cái đầu tang thi ở một bên lại, dùng dao nhỏ chọc, lại duỗi tay sờ, đụng đến tinh hạch liền ném vào nông trường, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt thất vọng vì không có thu hoạch.

Sau đó lại đổi một cái xác khác tiếp tục làm việc, khỏe mắt nhìn chăm chăm nơi cách đó năm mét, một tang thi đang di chuyển ở đuôi xe khách.

Cô bình tĩnh cắt cúc áo trên áo tang thi, nắm trong tay.

"Ha, cô gái kia đang làm gì vậy?"

Bỗng nhiên một giọng nói mềm mại vang lên, Biên Trường Hi liếc qua, là đám người cướp cửa hàng tiện lợi, một cô gái mặc áo sơ mi đỏ đứng trước cửa hai tay ôm ngực nhìn bên này, khỏe mồm nhếch lên vui sướng khi người gặp họa.

Biên Trường Hi quay đầu, tang thi kia đang tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, sau đó phát hiện cô, gầm lên một tiếng rồi tập tễnh đi tới.

Cô vội lấy tinh hạch trong đầu tang thi, quay đầu chạy về phía Sagitar, ai ngờ tên khốn Trương Hồ chìa súng vào người cô: "Đừng tới đây, giết chết tang thi kia! Nếu cô qua đây tôi sẽ nổ súng!"

Biên Trường Hi cười lạnh một tiếng, ném cúc áo về phía hắn. Trương Hồ kêu khê tránh ra, nổ súng, hắn thuận thế lộn ngược ra sau. Biên Trường Hi vẫn nhìn chăm chăm súng của hắn, trong nháy mắt cướp cô kia đứng lúc lao về phía trước lần một vòng trên mặt đất, đạn bắn vào trên nền xi măng. Trong tay cô xuất hiện thêm một cái điều khiển từ xa, nhấn hai lần lên nút mở khóa, bốn cửa của Sagitar vang lên "cảnh cạch", tất cả mở khóa, cô vươn tay móc sang, mở hai cánh cửa bên trái ra, sau đó vòng qua đầu xe chạy vội, tang thi đuổi theo cô phát hiện trọng xe có hai người sống nhất thời dòi mục tiêu, nhào về phía Trương Hồ.

Phía sau truyền tới tiếng gào của Trương Hồ và tiếng bắn súng, Biên Trường Hi cong môi, phía trước xuất hiện hai tang thi, cô vội thay đổi phương hướng, mà tang thi vây trước cửa siêu thị cỡ lớn cùng với đa số tang thi ẩn núp ở chỗ tối gần đây đều bị kinh động, nhào tới như châu chấu, người sống sót vụng trộm ẩn nấp thu thập vật tư đâu còn trấn định được, bị bức phải liều mạng chạy trốn, có người vừa mở cửa xe đã bị tang thi bắt lấy, phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa.

Cô gái đứng trước cửa hàng tiện lợi cũng không cười nổi nữa, chán kinh nhìn một màn này, đồng bọn của cô ta có bốn người, vừa nhét đồ vào túi vừa chạy ra, hoảng sợ khẽ gọi: "Đừng thất thân nữa, chạy nhanh!"

Biên Trường Hi bình tĩnh nhanh chóng chạy tới, thấy năm người kia muốn đi, liếc nhìn hai bên, dao nhỏ đâm vỡ cửa kính một chiếc xe bên cạnh, lấy mèo chiêu tài từ bên trong ra, dùng lực ném về phía cô gái mặc áo hồng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.